

xsany

Cracker

2001

A **Cracker** minden közlési jogát (mind elektromos, mind nyomdai) fenntartom,
és részletekben publikálását is előzetes írásbeli egyeztetéshez kötöm.

Elérési címem: xsany@aol.com

Főnix: egyiptomi eredetű mitológiai csodamadár,
amely elég, majd poraiból ismét újratámad.

Tavaszkodik. A monitor világából, ha kitekintek, éledő természetet látok, egy olyan világban, ami számomra lassan elidegenedett. Adatok, fájlok és IP-címek között bolyongok, routertől szerverig. Figyelek a háló minden rezdülésére, szűrőprogramjaimmal a bődületes adatrengetegből azt az információt szűröm ki, amire szükségem van, amivel alkalomadtán visszaélhetek. Az Interneten minden információ megszerezhető, akármilyen módszerekkel is véded, az előny, a hirtelen rajtaütés, a támadás előnye nálam van. De legtöbbször nem is véded a gépedet. A Visa kártyád számát is az adataiddal mindenféle címekre elküldözgeted, és csodálkozol.

Nem, tévedsz, engem nem érdekel a te kártyád pár száz dolláros kontója. Ennél több az én célom. A bonyolult rendszerek hatalmas munkával kimódolt kulcsai jelentenek számomra kihívást, az on-line bankok tökéletesnek hirdetett rendszerein keresem a réseket. Egy azonosíthatatlan fantom vagyok a neten, gondoskodom róla, hogy minden nyomot eltiüntessek magam után. Néha becsületes hackerként járok el, és csak figyelmeztetem a hiányosságokra az áldozatot, máskor pedig ... nem.

Cracker vagyok, akit alapvetően utál és megvet a netes társadalom, mert rajtuk élősködöm, és ugyanakkor rettegnek tőlem, hiszen tudják, hogy a tudásom hatalom ebben a digitális világban. Ez az én világom, a valós világ elől menekültem ide, és szereztem egy új, virtuális identitást egy fizikailag nem létező mátrixban. Előlem nem rejthetsz el semmit, ha valami érdekel, hozzájutok. Eltűnök, majd egyesekből és nullákból újra generálom önmagamot valahol egy zárt rendszer belsejében, hogy a titkokkal - a titkoddal - felszívódjak.

I

- Megérkeztünk. - Martin kézmozdulatát Tom követte, és elborzadt. A vastag vasajtóról már lepergett a piros festék, de a Hotel szót még azért ki lehetett betűzni rajta. Az épület egy szűk sikátor szegélyére telepedett rá, melyet a másik oldalról a metró magasvasútja utasított maga alá. Az elnyűtt homlokzatra rozsdás vaskígyóként tekeredett fel a tűzlétra, néhány ablak előtt száradni kitett ruhák lengedeztek. Martin belépett, és a kitárt ajtón áporodott bűz csapott ki az utcára.

- A nyomor szaga - bökte oda társának Tom.

A recepció, ha lehet így nevezni a szűk helységet, vastag ráccsal lett elválasztva a halltól. Itt pár lestrapált díványon ücsörgött néhány hasonlóan kinéző, kihívó öltözetű hölgy, akik unottan nézték a két betérőt. Az egyikük elordította magát: - Gaaaay, vendégek!

Belülről mocorgás hallatszott, és megjelent egy alacsony és kopaszodó alak, mellényben és zsírfoltos ingben, fején az elmaradhatatlan, hátravetett „beers” baseballsapka. Ennek annyi köze volt a sporthoz, mint a sarokban, feltűnő helyre sarokba támasztott baseball ütőnek. Szuszogva szólalt meg:

- Mit óhajtanak? - hangjában keveredett a hivatalnokoskodás és az undor.

- Szobát - dobta oda Tom, Martin folytatta:

- Reggel szóltam, hogy jön még egy vendég ... - de a kopasz közbevágott:

- Nem érdekel. Szoba van, vízzel és tévével. Előre fizetendő. Készpénzzel! Mennyi időre?

- Egy hónapra. Mennyi?

- Hm. - A recepciós előhúzott egy nyitott könyvet, a pisztolyt, ami eddig könyvjelzőként hevert rajta, félresöpörte, aranykeretes szemüvegét igazgatva szörtyögött a lapok fölött. - 204-es. 350 dollár.

Tom belekotort a mellényzsebébe, és odahajította a pénzt. Az egyik hölgy mellésétált:

- Szépfiú, ágybavaló?

- Kösz, most nem - bökte oda Tom, miközben a rács mögül áradt a monoton szöveg:

- Kéthetente egyszer takarítunk, nem tűrjük a drogot, a zajongást, a verekedést, a dögöket ... - felágaskodott, és kinézett a rácsok között - nincs magával semmi jószág?

Tom ártatlanul ránézett, és Martin felé bökött: - Rá gondol?

- Ne poénkodjon! - a kulcsot undorral lökte ki a résen, - a lépcsőforduló után jobbra. A szemetes az utcán van, oda kell lehordani a szemetjét.

Elindultak fölfelé a nyikorgó falépcsőn a kivilágítatlan lépcsőházban, s még a hátuk mögött hallották: - Remélem, a papíraid rendben vannak! - de nem válaszoltak. Nem is várt senki sem választ. Ezen a környéken nem kifizetődő a túlzott kíváncsiság.

Mindketten egy-egy megállapíthatatlan korú, foszladozó fotelban ültek. A szoba apró volt, egyik sarokból nyílt egy zuhanyzó és a WC, egybeépítve. Az ágy fölött közvetlenül a falon a szürkés kopás árulkodott a sok, itt megfordult vendégről, a foltos matraca csak odahajították a már frissen is mocskos és lyukacsos ágyneműt. A szőnyegpadló meghatározhatatlan színű, az ajtónál már teljesen kikopott.

- Barátságos, - nézett körbe Tom, majd az ablakhoz sétált, kinyitotta. Benzingőz és por áradt be a szobába, a dohos és cigarettafüsttől áporodott levegőt kiszorítva onnan. A kilátás a - szemközti tűzfalig terjedt, fentről a metró magaspályája árnyékolta le a teret. A napot egy ormóttan épület takarta el, a szobában csak szürkésre szűrt fénye derengett.

- Na, akkor mondd!

- Már három hete takarítom azt a tetves irodát, tisztára rendes emberré tesz ez az életmód. A góré egy nagypofájú strici, már rég az arcába léptem volna. Még az anyjának az aranyfogát is kiszedné a ravatalozón, miután egy tízesért leszúrta. Harminc, hetven.

Tom rágyújtott, az apró szobácska pillanatok alatt megtelt füsttel. Kint egy metrószerelvény dübörgött el, megremegtetve a házat, fémes csikorgásával végigkarmolta a falakat.

- Milyen meghitt - bámult ki az ablakon, majd társához fordult: - Öreg alkoholista vagy, Martin, és még sír a szád. Egy kis munkaterápia igazán rád fért, egyébként is...

- Anyád!

- Köszöni, jól van. Üdvözl. Várjál, hm - megvakarta az állát. - Mintha nem azért utaztam volna ide, hogy a munkaterápiád részleteit megvitassuk. Húsz, nyolcvan.

- Na ne - a cigi után nyúlt -, megyek haza.

- Nem hiszem - Tom odanyújtotta a pakkot, majd tüzet adott. - Mintha azt írtad volna, hogy legatyásodtál. Megfinanszíroztad a helyi vendéglátóipart.

- Anyád!

- Nem vagy ma túl változatos. Pedig a múltkor azért nem két dollárt szakítottál.

- Persze, de ahhoz képest, hogy te mennyit akasztottál!

- Azzal ne foglalkozz! Különbem sem te szerepelsz az FBI mosolyalbumában! - csattant fel Tom.

- Jaj, nehogy azt mondd, hogy rosszul esik a népszerűség. Szerintem nem is a lóvéért csinálod, hanem, hogy - hogy. Élvezd. Hogy jól megszopathatod ezt a mocskos kis bandát. Tisztára el vannak telve magukkal, hogy micsoda biztonság, meg így meg úgy, aztán meg jól pofára esnek. Huszonhét, hetvenhárom.

A folyosóról civakodás hangjai szűrődtek be, újabb metró vágatott el a fejük felett. Martin felpattant, Tom mellé lépve bevágta az ablakot. Azután megkísérelte ráfordítani a kilincset, és némi kísérletezés után egy legyintéssel letett a dologról.

Hát tudod, akkor már inkább szerepelnék a Playboy-ban, valami szőke vagy nem, inkább - fekete szépség oldalán.

- Ezzel a palack-alkattal. He-he.

- O.K. öreg piás, rátérhetnél e kis bevezető után arra, hogy mit láttál. Huszonöt, hetvenöt. Ezt a huszonöt százalékot csak nem iszod el egy fél év alatt.

O.K. te uzsorás. Cseszd meg a lóvédat - belevágódott a fotelba, és mélyet szippantott - cigijéből, majd folytatta, beszéd közben eregetve a letüdözött füstöt: - Szóval, az egész négy emelet. Legfelül az igazgató keféletgi a titkárnőjét, állandóan tele a kló gumival. Pedig a pasit inkább fiúpártinak nézném. Persze - derengett el - ettől még nem kizárt. Hogy is mondják, biszex, vagy valami ilyesmi. Nem fordítanék hátat neki.

- Tovább.

- A harmadikon a kisebb górék, meg az ő titkárnőik tanyáznak, és itt van a számítástechnika is, a főnöknek és a helyettesének külön iroda dukált. Még egyiket sem láttam bent éjszaka, pedig ez ilyen helyeken azért mindig van egy-két éjszakai bagoly, tudod, mint legutóbb a Ranch-nál.

- Erről egy kicsit bővebben.

- A Ranch-ról? - Martin kerek szemeket meresztett Tomra, mire az felnevetett. - Nem, te hibbant! A számítógépekről.

- Ja. Védett Ethernet hálózat, nem lehet megszakítani, végigvezették biztonsági szállal, indukciómentes¹.

- Eddig nagyon klassz.

- A szerverek tükrözöttek, természetesen, az intranet zárt, csak a leveleket engedi át, a makrókat már megakasztja. Firewall¹ működik.

- Tehát innen védve van. Galand²?

- Gondoltam rá, de ahhoz az egyik szervert le kell akasztani, és nem hinném, hogy menne a dolog. Plusz ugye tükrözöttek.

- ATM³?

- Ah, tanultak a múltkori sztoriból, lezárták a rést. Onnan nem jutsz hozzá a kódokhoz.

- A szentségit, nem lesz egyszerű menet. Biztos, hogy ez a mi bankunk?

- Most kezd felfutni, nem stabilizálódott még a forgalma, nem tudnak limitálni még. Meg ráadásul baromira lazára veszik a dolgokat, beleszarnak a biztonságba, a múltkor a teljes hálózatról egy vázlatot hajított az egyik okostojás a szemetesbe. - Tom kezébe nyomta a papírlapot, aki, fel se nézve abból, zúdította tovább a kérdéseit.

- Mitől ugrott meg így a forgalom?

- A szomszédban építettek egy böszmenagy business-palotát, ügyvédi irodákkal, bróker-cégekkel, meg mindenféle „pénzből több pénzt csinálunk!” cégekkel. E-commerce, meg csupa ilyen Nasdac rémei társaságokkal.

- Jó, OK. És lent?

- Oda még nem jutottam be, oda majd te fogsz menni.

- Második?

- Adminisztráció. Az első a számlavezetésé. Itt valahogy nagyobb rend is uralkodik, ami azért szokatlan ebben a bankban.

- Rendezted, hogy jövök?

- Persze, mondtam, hogy az unokaöcsém érkezik.

¹ Firewall - Tűzfal: a külső hálózat felől érkező üzeneteket szűri, csak az „ártatlan” dolgokat engedi be, ha jól van beállítva

² Galand: egy olyan program, ami egy gépbe jutva értékes információkat tud onnan kiküldeni (jel-szavakat például), a védelmi rendszert kijátszva. Először valahogy be kell juttatni az áldozat gépére. A trójai programok is hasonló elven működnek.

³ ATM: bankautomata

- De te néger vagy, te ökör! Kissé pigmentáltabb az én sápatag színemnél, ez nem zavar?
- Na és, azt hiszed, hogy azt az idiótát izgatják a részletek?
- De nagy tahó vagy, folytasd! Érzem, most is fogsz még néhány meglepit összehozni. - Hirtelen felnézett a papírból, szemeit összeszűkítve társára meredt. Szavai vészjóslóan préselték át magukat szorosra zárt fogi között. - Remélem, most kivételesen nem szellemifogyatékosnak adtál el, mint a múltkor!
- Hát...
- ÁÁÁááh!
- Csak annyit mondtam, hogy kicsit együgyű a Tom gyerek, de rendes egyébként, és most jött Mexikóból.
- Mexikóból?! Egy négernek a fehér és együgyű unokaöccse. Marha!
- Jól van, most mit izgulsz. Az ipse tiszta fajgyűlölő, innét kezdve tök mindegy neki, hogy honnan a szalasztottak. Tőle aztán lehetsz disszidált buddhista marslakó is kis zöld csáppokkal. Utálhat, és kész. Különben is, mit kellett volna mondanom? Nekem elárultad, hogy honnan a görcsből van az akcentusod? Na ugye!
- Nyugi, nyugi, engedd el magad. OK, szóval Tom, az együgyű, Mexikóból. Aki néger, de tök fehér. Vagy fehér, de néger nagybácsi játszik. Papír?
- Van, ideiglenes tartózkodásid. Montanai, Pedro Sanchez nevére.
- Aha, Montana. Ááááh. Egyenest valami Marlboro plakátról. De nem zöldkártya?
- Az meg minek? Egy mexikói zöldkártyával errefelé ritkább, mint E.T.!
- Jó, OK. Kell még valami?
- A többiekre oda kell figyelni. Van köztük egy, valami Ivan, egyenest a sztyeppékről, lehet, hogy ő egy szem. Figyeli, hogy merre bámulsz, és a Sam sem izélgeti.
- A Sam ez a góré.
- Briliáns logika. A többiek néhány lepusztult háztartásbeli, egy vén piás...
- Miért, hányan vannak?
- Vagyunk! Egyébként általában hat fő.
- Különleges osztag. Még egyszer ennyi, és össze is jön a piszkos tizenkettő. Biztonsági örök?
- Ha benn van a főnökük, akkor ott ülnek a nyakunkon, de egyébként behúzódnak a lyukjukba.
- Hol van?
- Földszint, közvetlenül a bejárat mellett.
- Felszereltség?
- Még nem voltam bent, enyém a negyedik és a harmadik emelet, te fogsz majd a földszintre kerülni.
- Nagyszerű. Kik vannak még ott? Ivan hol tanyázik?
- Iván a számítástechnikán van.
- Csodás.

- Lent két háklis csaj robotol. Mindkettő szélesvásznú buksza. Az egyiket dugja az egyik űr, pedig olyan ronda...

- Nagyszerű.

- Ne örülj. A másik strázsa addig mindenfele lófrál az épületben.

- Lehet velük beszélni?

- Tahók. Tisztára el vannak ájulva maguktól, utálják a külföldieket. A fehér csukja ott fityeg a hónuk alatt.

- Azt hiszem, akkor arany életünk lesz. Mekkora a forgalom?

- Fogalmam sincs, de nagy. Egész nap tömve van öltönyös pacákkal, táskaszám hordják a lóvét. Állandóan karácsony van. Meg thanksgiving - visszavetette magát, ami bizarr szörtyenéssel fogadta magába, tekintélyes mennyiségű port köpve a szobába.

- Számlák, papírok?

- Három számlát nyitottam, a papír drága, eddig kettő van, de mindkettő tiszta. Mennyi kell még?

- Négy-öt, azt hiszem, elég lesz.

- Az kurva sok. Darabja 3000.

- Hmm, adok pénzt holnap, mennyi idő?

- Tetves alak vagy, pár százalékon alkudozol, közben ki sem látszol a léből. Két hét. Különben is, ha ennyi lóvéd van, miért csinálod?

Hát, hogy megsegítsek mindenféle kósza alkoholistákat, akik önerőből eljutottak a tanári - katedrától a takarítói hivatásig némi detox kitérővel.

- Barom!

A falon átszűrődik a ritmikus, egyre lassuló kopogás a szomszédból, és a nyögéseknek az ágy recsegésének sem szab gátat a vékony fal.

- Milyen romantikus.

- Nehogy azzal gyere... - fortyant fel ismét Martin, de Tom intett neki, csitítólag.

- Nyugi, persze, csak megjegyeztem, hogy milyen romantikus.

- Baahh. Mondd, volt már élőlény, aki képes volt téged huzamosabb ideig elviselni?

Tom eljátszotta, mintha mélyen elgondolkodna. - Hmm. Hát... nem, az nem. De! A gilisztám!

Ezen mindketten felnevettek, Martin Tomhoz ugrott, és hátbaveregette:

- De azért örülök, hogy megjöttél, öregfiú! Levesszük őket! Yeeeeh!

A rozsdás vasajtó nyikorogva kitarult, majd nagyot dörrenve csapódott be mögöttük. A ritkás lámpák fénye derengve világította be az utcát, azzal a kevés fénnel, ami a mocskos búra alól képes volt előtörni. A járda mellett egy kiszuperált, ajtó és üveg nélküli kocsiba pakolt befelé egy nagyon szakadt öregember bevásárlókocsijából, éppen kartonokkal bélelte ki éjjeli menedékét. A bevásárlókocsi elején, a gyerekülésben egy rongyos játékmackó értetlenkedve bámult néma üvegszemein át ebbe a - számára oly érthetetlen - világba.

- Na, ő már a lefekvéshez készülődik - bökött oda Martin, és fázósan húzta össze magán kissé rongyos kabátját. - Kurva hideg van. Jó kis környék ez, mi?

Tom némán ballagott mellette, ő kabát nélkül, egy meghatározhatatlan színű, vastag és foszladozó pulóvert viselt. Kikerülték a kis csoportot, akik a kilyuggatott és begyújtott szemetest ülték és feküdtek körül, kartonpapírokba, és rongyos takarókba vackolva magukat. A néha feltámadó szél mocskos újságlapokat vagdosott hozzájuk, egy meglepett patkány sipítva vágtatott el a legközelebbi kanális irányába.

A metróállomás falait vastagon borították a graffitik, „Dögölj meg, Joe”, „Megduglak, Kate”, „Rohadt zsaruk”, a peronon néhány szürke figura lézengett csak. A szerelvény csörömpölve futott be, néhány ülésen pár koldus vettette meg ágyát áporodott szagokat eregetve feléjük. A vonat csörögve kerülgette a lerobbant bérházakat, gyanús árnyakat vetve a derengő házfalakra, szürke, arc nélküli emberek szálltak fel és le.

- Mindig újra és újra hozzá kell szoknom ehhez a városhoz - dünnyögte Tom. Martin vállat vont.

- Fogalmam sincs, hogy egyébként hol élsz, és úgy sem mondanád el. Én mindenesetre itt születtem, és csípem ezt a várost, annak ellenére, hogy egy trágyadomb.

- Romló alma.

Egy koldus tartotta feléjük markát, de mivel oda sem néztek, a padlót bámulva tovább csoszogott. Megerősödött a dübörgés, ahogy a szerelvény az alagútba ért. A megállók kezdtek átvedleni, fehér csempe, és márványburkolat váltotta le a sivár betonfalakat. A felszálló emberek is egyre elegánsabb öltözeteket viseltek. Lassan megtelt a kocsni emberekkel, kiszorítva onnan a nyomor szagát. Az állomás, ahol leszálltak, még ontotta magából a friss beton leheletét, a falakat nem borították graffitik, a mozgólépcső is új volt még, zajtalanul suhant fel egy jókora acél és üveg hallba.

- Ez az az új központ. A bank ott van szemben - bökött Martin az éjszaka is forgalmas út túloldalára, ahol egy üvegépület csillogott.

A hatalmas betűk az üvegportál fölött zöld betűkkel hirdették „Eagles Bank”. Persze ők hátrasétáltak, a rejtett hátsó kamerával pásztázott vasajtóhoz. A csengőt megnyomva hosszasan várakoztak, közben egy néger nő is érkezett, de csak egy biccentéssel üdvözölték egymást. Az őr végre ajtót nyitott, és beeresztette őket a szűk átjáróba.

- Hát ez kicsoda? - bökött Tomra a fiatal egyenruhás, Martinra nézve.

- Az unokaöcsém. Sam-nak szóltam.

- Aha. Csak mi nem tudunk róla. Na jó, addig húzzál kifelé, majd megkérdezem Sam-et.

Tom egy szó nélkül hátralepett, de egy újabb érkező, egy jól megtermett fekete hölgy félrelökte.

- Eredj már az útból. Mér' nem tucc' máshol lófrálni. Sziasztok srácok - intett az örök felé, míg Tom előtt becsapódott az ajtó. A nő után még hosszan érződött a bőven adagolt olcsó kölni szaga.

Még jó páran érkeztek, mire a kitáruló ajtóból egy hang förmedt felé:

Hol van ez a nyomorult? - mire ő ismét belépett. A hang gazdája egy nagydarab, zsíros alak volt, csapott kalapban, koszlott ballonkabátban. Kinézetében titkon Colombó-ra próbált hajazni, és igazán senki nem merte ráébreszteni, hogy image-e Peter Folk egyénisége nélkül leginkább egy trampli madárijesztőt formált. És ezen a lehangoló benyomáson már csak árnyalatnyit tudott rontani ordenáré stílusa és borzalmas akcentusa. Borzalmas szájszaga bárkit meghátrálásra készítetett.

- Ah, ez az? - nézett oldalt az őrré, az vigyorogva bólogatott.

- Remélem nem tetves, Sam!

- Na, lökd ide a papírokat! - mire Tom előkereste a pakettot. - Priusz?

- Nincs.

De az őr tovább tódított: - Nemi erőszak, megdugta a szomszéd kutyáját. - Mindketten röhögtek.

- Szóval Montana. Mit műveltél ott?

- Egy bárban mosogattam. - Mire az őr: - Azt hittem, táncolt. Hastáncolt.

- Na jó, ez O.K., írd be - adta oda a papírokat az őrnek, mire az undorral, a sarkuknál fogva, fanyalogva elvitte azokat a fülkébe.

- Dohányzás nincs, mutasd a karodat! - mire Tom odatartotta. - Türd fel ezt a - tett egy - bizonytalan mozdulatot Tom pulóvere felé fanyalogva. - A retkes karodat akarom látni. Egy döfésnyom, és mehatsz a francba. - Közben Tom kihámozta karját, és a másik felé fordította könyökhajlatát, mire az megvetően intett: - O.K., drog nincs, meló nyolctól kettőig, napi harminc dolcsi, hó végén fizetem. Késésért kirúgás, betegség nincs. Érthető?

Tom bólintott. Mire az rábődült:

- Nem értettem!

- Igen, uram.

- Na ugye, hogy tudod te a rendet te kis senki! Belépésnél, kilépésnél motozás, meg ne próbálj lopni, fiókokba piszkálni! Papírt külön gyűjtőbe kell tenni, semmit nem vihetsz ki, a szemetet is szétválogatod! Értve?

- Igen, uram.

- Kate lesz a főnököd, most menj fel, a földszint és az első a tied. Tűnés!

Tom a mutatott irányba indult, felment a lépcsőn, és körbenézett. Éles és éltés rikácsolás zúdult rá.

- Most mit állsz ott, te mamlasz! - a hang már ismerős volt, az ajtóból, és rövidesen felbukkant a pacsuli szaga is. - Kapd össze magad, ott van a sarokban a zsák, szedd össze a szemetet a kosarakból, a papírt a sárgába, a többit a feketébe! Szedd a lábad!

A két nő ott állt a korlát mellett, és trécseltek. Úgy tízkor Kate eltűnt, a másik üvöltözött Tomhoz:

- Felmosás! Ott is, ni, te kis szarjancsi! - Egy idő múlva elunta a dolgot, és leroskadt egy székre, elkezdett magában dudorászni, miközben afölött révedezett, hogy hazafelé mégiscsak megveszi Ginners sarki kereskedésében azt a leértékelt piros körömlakkot.

Tom összeszorította a fogait, és egy jámbor-együgyű vigyorral az arcán tűrte a megaláztatást. Végre egy kis levegőhöz jutott, porszívózás közben figyelt, memorizálta a látottakat. Amikor a nő nem nézett rá, az óvatosan különválogatott skicceket-firka papírokat a kabát bélésébe csúsztatta, a talált leporellómaradványokkal együtt. Egyik szemetesben egy eldobott floppy-t is talált, azt is elrejtette. A nő később elaludt a széken, de a fiatal egyenruhás benyitott a helységbe és ráförmedt.

- Hééé! Attól, hogy ezt az idétlen hímringyót idelökték, még dolgozhatsz! Hát ez nem igaz, - hogy mit megenged magának a tetves niggerje. Bűdös a meló, mi? Na, majd szólok Sam-nek, hogy rakjon itt rendet.

Közben Tomhoz ért. Ő a szőnyegpadlóba akadt szemeteket szedegette. Közvetlenül előtte megállt, és az arcába csapta a papírjait: - Nesze, bűdös mexikói, pfuj! - és Tom elé köpött, a szőnyegpadlóra. - Rohadt egy népség! Mindet kivégeztetném! - kezéből pisztolyt formálva mutatta is, hogy hogyan aztán továbbállt.

Tom keze ökölbe szorult, és szép csöndben elszámolt magában húszig. Hallotta, hogy a nő a WC-ben szöszmötöl, mély lélegzetet vett, és egy ronggyal feltörölte a nyálcsomót.

Hajnalodott, amikor Kate is előkerült.

- Na Rose, hallom, kialudtad magad! Remélem, többet ez nem jut eszedbe! Ha ezt megtudja Sam... hijnye! Pedig ez a seggfej Jack biztos, hogy feldob! Hajaj! - majd Tomhoz fordult:

- Hát te meg, mit lazsálsz itt! Azt hiszed, hogy semmittevésér' fizetnek? Nyomás dolgozni! Mondjuk - az ujját végighúzta a korláton - ez még csupa mocskok! Gyerünk tetveském, takarítani! - és undorodott tekintettel nézett utána. - Rohadt bevándorlók!

- Ezek a sarházi kis senkik kinyírják egymást.

Ismét a szobában ültek, egymással szemben, a ragacsos asztalon kettejük között egy üveg feketecímkés Johnny Walker és két kétes tisztaságú kávéscsésze adott társaságot a lassan megtelő hamutartónak.

- Milyen nyomorult dolog ez, amikor a nincstelenek gyűlölete is csak egy másik senkiházi felé irányul, és a primitív suhanc is atyáúristennek képzelheti magát! - dohogott tovább Tom, míg Martin a pohár után nyúlt.

- Tény, hogy undorító egy népség. Nem bírnék így élni, akkor már inkább kinyírnám magamat - legyintett, magában elhessegetve az átélteket, társához fordult. - Találtál valamit? - vetette oda, miközben a begyűjtött fecniket az asztalra hajította.

Martin is lemondóan legyintett, és poharát szájához emelve, meg a korty előtti pillanatba bezsúfolt, egy, akár a „nálad?” kérdésnek is hallható hangot.

- Gyakorlatilag még semmit. Még információt kell gyűjtenem. Már régóta érik bennem egy elképzelés, azt hiszem, ideje lesz elsütni. Úgy nézem, a körülmények itt adóttak. Borzasztóan primitív dolog, de ezekre rá fog férni. Ma elmegyek a bankba körülnézni, nyitok egy számlát. Szakállad meg ezek még megvannak?

- Meg, persze, de mehetsz így is, a nappalosok nem ismernek. Az egy másik cég.

- Igaz - hagyta rá társára Tom, és telelöttyintette a csészéjét. - Mondjuk ezeket a tahókat én sem tenném a kirakatba - elgondolkodott, majd kiegészítette: - Sem.

Martint nem hagyta nyugodni a kíváncsisága, látványosan fészkelődött a fotelnak titulált dologban, még a poharát is visszacsúsztatta az asztalra, aztán látva, hogy Tom nem akaródzik folytatni, kibökte. - Mi az az elképzelésed?

Társra, kezében a csészével az ablakhoz sétált, és kibámult. Csak kis idő elteltével szólalt meg.

- Te jó hardveres vagy Martin. Most hangosan szeretnék gondolkozni, szólj, ha valami nem stimmel!

Elgondolkodott:

- A videokártya a gépekben az információt átalakítja a monitor számára, tehát, a 80-szor 25-ös karakteres kép⁴ pixelekre⁵ bontja, és ezeket küldi át a monitor felé.

Martinra nézett, az érdeklődve bólintott.

- Ha ezeket a jeleket megpróbáljuk letárolni, az iszonyú mennyiségű információt jelentene, fölösleges. Viszont, ha a gép és a monitor közé be tudnánk építeni egy dekóder⁶?

- Stop! - vágott közbe a másik - egy ilyen hardware kiépítése marha sok idő.

- Várj, várj! A monitorra a szinkronjellel⁷ együtt érkeznek a pixelek, tehát te át tudod nekem adni az egy képernyőnyi pixelek sorozatát, nem?

- De - Martin elgondolkodott -, azt hiszem a dolog menne. Sőt, talán úgy is, mint a fax, leszámolhatnám az üres és a tele pozíciókat, és ezeket a számokat adnám át. Persze jó gyors volna a faxolgatás.

- Nem, várj! Nem kell nekem minden kép. Elég mondjuk... hmm... másodpercenként egy.

- Jó, de ez még mindig marha sok. Pontosabban - elgondolkodott - nem tudom. Inkább állíthatóvá kell tenni az adássűrűséget.

- Aha, de ha ott van egy számítógép, ami veszi az adást, és egy jól szerkesztett OCR⁸ segítségével szöveként tárolja.

- OCR! Nem rossz, hiszen a kombinációk száma karakterenként 256, és a felismerés biztos. Tehát, te fel akarsz venni, hogy mit bütykölnek a gépeiken azok a tyúkok napközben. Állati! Nem szarakodunk az ATM-kel, ha összejön, helyből kiszámlázunk magunknak a bankból! Áááááhh! És én hülye még azt hittem, hogy te terv nélkül jössz! Egy rohadt dög vagy, tudd meg! - hanyatt vetette magát az ágyba, aminek a lába rögtön ki is fordult, és az hatalmas reccsenéssel leszakadt.

Mindketten nevettek. Martin a csészejét Tom felé tartotta, hogy az töltse meg, de a nevetéstől úgy remegett a kezük, hogy az ital mellé ment, ettől persze még jobban hahotáztak.

⁴ karakteres kép: a monitoron megjelenő szöveg, ami maximum 25 sor és 80 oszlop

⁵ pixel: egy képpont. Egy betű több képpontból tevődik össze, hogy mennyiből, az a felbontástól függ

⁶ dekóder: átalakító

⁷ szinkronjel: a monitoron balról-jobbra és főtől-lefelé másodpercenként végigszaladó jel, meghatározza, hogy adott pillanatban hová kerüljön a képernyőn egy pont

⁸ OCR: eljárás, amikor valamilyen külső forrásból (pl. scannerről) bekerülő képről a szöveges információt a gép számára átalakítjuk.

- Ezt látná az a sok szarházi, hogy így locsolgatjuk szét ezt a piát. A szegény, ágrólszakadt mexikóiak, miközben kiagyalják, hogy kell bankot robbantani! - Martinnak sikerült feltápázkodnia:

- Folytasd!

- Tehát, te átadod a sorozatot, mondjuk a COM porton⁹ át, én visszaalakítom a sorozatot képernyővé, majd leolvasom a tartalmát. Mindenképpen kell egy tesztfutást tartanunk, mert nem ismerjük a BIOS¹⁰ betűformáit. Ha az megvan, akkor csak ezeket a maszkokat kell összehasonlítani. Még ellenőrizni is tudok, mert ha nem jön be minden képpont, akkor ismét kérem a jelsorozatot.

- A nagy szart! És én számolgassam a másodperceket. Akkor már egyszerűbb, ha te indítod az olvasást egy impulzussal, és te számolgatsz, hogy mikor kell az info. Mint egy scanner-nél.

- Igaz. Tehát akkor normál 232-es Tx-Rx¹¹ kommunikációt csinálunk, mintha csak egy modem volna a drót másik végén.

- Úgy is van.

- Ok. Nézzük, hol vannak a hátulütők!

- Hová teszed a gépedet! - vágta rá Martin.

- Majd alaposabban körbenézek, hogy mit lehet kitalálni. De várj! A monitorokon láttál kicsillagozott részt?

- Miért?

- Kód. Ha az azonosítójukat pötyögik be, az nem jelenhet meg például a képernyőn, azt máshonnan kell megszerezni.

- Mire gondolsz?

- Billentyűzetmátrix. Még egyszerűbb is, mint a monitor. A billentyűzetről érkező kódokra is szükségem van.

- Hmm - Martin elgondolkozott -, azt hiszem, tényleg egyszerűbb, mint a monitor, megoldható. Akkor ez jönne a COM2-n.

- Vagy a printer porton¹². Valahogy úgy kell megoldani a dolgot, hogy a billentyűzet-csatlakozóra a mi dugónkat raknánk, majd az, hosszabbítóként, menne tovább a gép csatlakozójához. Egy T elosztó. A monitornál dettó. Hmm?

Martin bólintott. - Persze, persze. De én akkor most megyek, és végiggondolom ezt a monitor-dekóder dolgot. Ok? Meg aztán ki is kell aludni ezt a sok tahót! Este majd találkozunk, itt, hogy megdolgozhassunk ismét azért a pár szaros dollárért!

- O.K.

Tom, miután egyedül maradt, megsejtelte ágya maradványait, majd úgy döntött, hogy így hagyja. A zuhanyt kinyitotta, hogy amíg levetkőzik, kifolyassa kicsit a meleg vizet. Undorral

⁹ COM port: a számítógép egyik külső kommunikációra alkalmas csatornája. A portból általában több is van egy gépen - több egység csatlakozhat hozzá egyidejűleg (pl. egér, scanner)

¹⁰ BIOS: a számítógép alap-programja

¹¹ 232 RxTx: egy szabvány kommunikációs leírás (rx: receive:fogadni, tx: transfer:küldeni)

¹² Printer port: a nyomtató csatlakozója

vetette le magáról a бүдös és koszlott rongyokat, majd meztelenül nekikészült, hogy beálljon a víz alá, de az még mindig hideg volt. Várt egy kicsit, de aztán feladta a dolgot, és beugrott a hideg víz alá, majd ki, bekente magát tusfürdővel, majd ismét a víz alá állt, ahol az rögtön rá is dermedt. Rájött, hogy a dolog reménytelen, a törölközővel lesuvickolta magáról a sűrű zselét, majd az ágyba - illetve annak romjai közé - vetette magát.

Egy vad szeretkezés utolsó taktusaira ébredt, melyeket a szomszédos ágy támlája ütött a falon. Az órájára pillantott, szedelőzködött. Egy viszonylag emberi öltözetet öltött, majd fölője felhúzta a földig érő kordkabátját, amit úgy guberált nemrég. Megállapította, hogy бүдös, és az egyik szomszédos néptelen utcában le is kapta, és bevágta a táskájába. Megkönnyebbülten sóhajtott.

A bank erről az oldalról egy másik arcúlatát mutatta. Az üvegen túlról az alkalmazottak nyájasan mosolyogtak az ügyfelekre, akiknek hosszú sora kígyózott a márvánnyal kirakott előtérben. Tom itt még nem járt, este csak az üvegen belül szemlélődhetett, itt egy idősebb csavargó söprögetett, majd mosott fel. Felmérte a terepet. A kamerák szolidan húzódtak meg minden sarokban, úgy, hogy ne legyen belátatlan sarka a helységnek. A helység közepén bőrfotelek vettek körbe egy szőkökutatót, oldalt egy asztalka állt, az információ, egy mosolygós fiatal lány csevegett ott a biztonsági őrral. Az üvegek fényárnyékolnak, és riasztó is van a sarkukban, feltehetően törésbiztosak. A falazat márványát egy faburkolat szakítja meg, valószínűleg mögötte van a külső ATM automata hátoldala. Beállt az egyik sorba, nézte, ahogy a nyitott táskákból tűnnek el a dollárkötegek az ablakokban. Martin jól tippelt - állapította meg elégedetten - tényleg van forgalom rendesen.

A számla nyitása gyorsan ment, helyből felrakott rá ezer dollárt, amit a külső automatából vett fel. Dúdolván átsétált a szemközti business-centerbe, beült a bárba egy korsó sör és egy kávé mellé, és élvezettel nézte a forgatagot.

Este Kate persze megint eltűnt, illetve meg sem jelent, Rose a körmeit piszkálva egy asztalhoz ült. Martinnal útközben jószíval egy szót sem váltottak, látszott rajta, hogy a feladat megoldása minden figyelmét leköti. Szorgalmasan pakolt és takarított, a kamerák látószögéből kikerülve a fontosabbnak ítélt fecniket a bélésbe tömködté. Éjfél tájt előkerült Kate, és ordenáré stílusban Rose-ra is ráparancsolt, hogy dolgozzon, Tom-ot pedig kizavarta az ügyféltérbe, hogy ott dolgozzon, és ha ott végzett, akkor jöjjön vissza. Tom egy söprűvel kezében, kaján vigyorral ábrázatán kísétált, és köszönt az ott serénykedő öregnek, az pedig biccentett. Kate ismét eltűnt, kis idő múlva megjelent a fiatal ő.

- Na látom, a díszszázad ismét itt lebzsel. - Az öreg mögé lépett, és nézte, ahogy az térdre ereszkedve mossa fel a márványpadlót. Undorral szemlélte, majd oldalra lépett, és felrúgta a vizesvödröt. A víz sísteregve terült szét az előtérben.

- Na nézd csak, nem belebotlottam! Vén szar, miért rakod ezt a rohadt vödröt az útba, ki akarod törni a nyakamat? - rivallt rá az öregre, majd fütyörészve tovább-ballagott. Tom letette a söprűt, keze ököbe szorult, és próbált uralkodni magán, hogy ne üsse le a távozót, aki jó fél fejjel volt alacsonyabb nála. Végül kiment a folyosóra rongyért, és segített az öregnek összeszedni a vizet, majd visszament az asztalokhoz. Megvárta, mit Rose elalszik, akkor besétált az egyik kamera-árnyékos zugba, és elmélyülten és aprólékosan körbenézett. Érezte, hogy valaki nézi, odalesett. Az öreg volt az, aprót biccentett, az üveglakon keresztül, és tovább sétált.

- Na, hol tartasz?

A black label már nem nagyon győzte kettejüket, kevesebb, mint az üveg feléig tartott a szintje.

- Ma elmegyek, és megveszem az alkatrészeket - mormolta Martin. - De megdobhatnál egy kis steksszel, hogy a papírokat is intézni tudjam.

Tom beletúrt a kabát zsebébe, amit korábban a székre hajított, és előkotort egy gumival összecsavart pénzköteget, és átpasszolta Martin-nak. - Ötezer - majd, ha már a kezébe vette a ruhadarabot, a bélésből elkezdte előtúrni a fecniket az asztalra. - Tehát menni fog a dolog. Mennyi időt saccolsz rá?

- Négy-öt nap. Addig szerezhetnél egy monokróm konfigurációt, tesztelni.

- O.K. azt megoldom. Te ismered azt az öreget ott lent?

- Amelyikkel te vagy együtt?

- Aha.

- Futólag. Eléggé lepusztult egy ördög.

- Nem lehet, hogy szem?

- Nem, nem hiszem. Annál szemetebb módon bánnak vele, legalábbis amennyire én láttam. Miért, csinált valamit?

- Nem, semmi. Csak kérdeztem.

- Aha - biccentett Martin. - Találtál valami helyet a gépünknek?

- Igen.

- Na, és erről miért nem beszélsz?

- Még meg akarom nézni. Az a baj, hogy az egyik kamera lehet, hogy belátja. Az egyik csaj, gondolom elég alacsony, neki odabütyköltek az asztal alá egy lábtartót. Ez csak egy lap, amit fixen rögzítettek. Alatta van hely.

- És a kábelek?

- A szőnyegpadlót felhasítom, és alája be lehet bütykölni. Nem hinném, hogy bárkinek is feltűnne, mert olyan trehány módon gányolták össze azt, hogy mindenütt tele van gyűrődéssel. Neked akkor lesz két vékony drótod, plusz a tápkábel.

- Áramot honnan akarsz venni?

- Mindenütt sülyesztett csatlakozók vannak, porszívózás közben végignéztem őket. Elég nagy káosz van ott. Mindenféle adapter, számítógép van oda össze-vissza bedugdosva. Talán még vibrátor is akad a sok spagi között. Nem fog senkinek sem feltűnni még egy csatlakozó. Mekkora lesz a scanner?

Martin a nyitott tenyerébe az ujjával rajzolt egy, azt éppen csak lefedő négyzetet.

- Nagyszerű - folytatta Tom, - a számítógépük mögött a kábeleket egy széles műanyag csatornába pakolták be. Oda ez is be fog férni, meg a két T csatlakozónk is.

- Csak az a kamera ne lenne! - dünnyögte Martin.

Rose szokása szerint semmit sem csinált, unott ábrázattal szemlélte, ahogy Tom a seprűjével hadonászik a függönyöknél. Egy halk csattanás hallatszott, majd az idősebbik biztonsági őr rontott be a helységbe, és tajtékozva Tomhoz rohant, és kikapta a kezéből a söprűt, üvöltve.

- Mit csinálsz, te szerencsétlen?

- Pókhálózok - habogta Tom. Az őr felnézett, és folytatta:

- De nem látok itt semmiféle pókhálót!

- Mert már leszedtem!

- A rohadt együgyű formádat! Még egyszer hozzányúlsz valamelyik kamerához - az oldalához kapott - lelőlek! A primitív agyadat, azt!

A söprűt a földhöz csapta, nézegette a kamerát, majd hirtelen Rose-hoz fordult: - Te meg miért nem szólsz rá, hülye kurva! Ha még egyszer meglátom, hogy a retkes seggedet valamelyik széken növeszted, kirúgatlak! - és fűjtatva kirobogott, az ajtó döngve csapódott be mögötte.

Tom elégedetten szemlélte meg művét, a kamera egy kissé félresandított, az előző állásához képest, mire Rose hangja csattant mögötte:

- Hülye majom, ezt jól megcsináltad, - mire Tom odavetette neki:

- Kuss!

A nő nem hitt a fülének. Felpattant, és Tomhoz csattogott, és megállt vele szembe:

- Mit mondtál, te senki?

- Azt, hogy kuss, hülye kurva, és vedd észre magad! A vállamig érsz, egy ütéssel kinyírlak, mint már jó pár ilyen lotyót! Mit gondolsz, miért köröznék engem egész Montana államban? Most pedig, ha nem szívódsz fel pánikszerűen, kibelezlek! Látod - emelte fel lassan a kezét a nő döbbsen szeméi elé - már reszket a kezem, vért kíván! Arrrggghh!

A nő a hármassugrókat megszégyenítő szökellésekkel távozott, és többet nem is került elő a lépcsőházból. Tom gyorsan elmenekült a kamerák elől, és felszabadultan nevetni kezdett. Ahogy felnézett, látta, hogy az öreg les be az ablakon, kuncogva, majd kezével egy minden O.K.-t intett, és továbblépkedett.

Tom érezte, hogy beszélnie kell az öreggel. Ő tud valamit, illetve, sejt valamit. Vigyorog, és bólogat. Nem kockáztathatja az akciót, tudnia kell, hogy mindez mit jelent. A kamera szögéből kikerült a sarok, a kinézett asztal ott állt. Egy szemetesvödörrel nekiállt, legdebilebb mozdulatait és vigyorát elővéve elkezdte összeszedgetni a papírfecniket, lassan az asztal irányába közelítve. A szikét már bekészítette, gyors metszést ejtett a padlószőnyegen. Kintről, a folyosó felől hangos vita hallatszott, gyorsan elrakta a szerszámot, és folytatta a fecni-vadászatot.

- ...hülye egy liba vagy, Rose! Ilyen baromságokat nem tudom, hogy honnan veszel! Az ajtó kicsapódott, és elől Rose, utána Kate vágatott be, meg sem állva a négykézláb bámuló Tomig.

- Most nézzél rá erre a szerencsétlenre! Ez gyilkos! Rose, te egyre furcsább vagy nekem! Ugye nem drogozol!

- De... - kezdte kétségbeesetten a nő - de, ja, nem! Á dehogy! Soha!

Kate gyanakvóan méregette. - Nagyon vigyázz! - majd távozóban még egyszer elbődült: - Nagyon vigyázz!

A nő kétségbeesetten rogyott le egy székbe, és maga elé bámult. A pisszegésre Tom felé nézett. Ő éppen egy asztal kameraárnyékába került, és egy örült vigyorának a kíséretében elhúzta a kezét a torka előtt. A nőnek kikerekedtek a szemei, és egy halkat sikkantva rohant ki a folyosóra.

- Az öreggel beszélnem kell.

Ismét a szakadt fotelokban ültek, cigifüstöt fújva, kávécsészékkel.

- Miért zavar az a nyomorult annyira?

- Túl sokat lát. Tudni akarom, hogy mit gyanít - eltűnődött - vagy hogy mit tud?

- És mondd, dilidokihoz nem mész, hogy kezeld magad üldözési mániával? - dohogott Martin - vagy esetleg elugorhatnál a Times-hoz, tollbamondani a tervünket.

- Nyugi, nyugi! - csitította társát Tom. - Még semmi vész nincs. Csak beszélni akarok vele.

Martin horkant egyet, de annyiban hagyta a dolgot. Tom folytatta:

- Viszont van egy gond!

Csönd ült közékük, Tom elmerengett, de Martin ráförmedt:

- Kurvára bírnék neki örülni, ha nem játszanál az idegeimmel, és megosztanád velem is, ha valami gáz van!

- Jó, jó, nyugi! Tehát - egy cetlit húzott maga elé - ez egy nyomtatás. Arról szól, hogy átszámlázás történt erre a számlára - mutatta -, erről a számláról. Még szerencse, hogy állati trehányak és ezeket a fecniket is elhagyják. Elvileg ennek ki sem szabadott volna kerülnie ide, az ügyfélszolgálatra, mert ez így visszaélésekre ad lehetőséget. De ezek - legyintett. - Valami futóbolond ráírta, hogy sztornó, és el is veszítették. Piszok nagy rend uralkodhat itt az adminisztrációban. Ezt egy asztal mögé becsúsztatva találtam.

- Folytasd!

- A nyomtató, amin ez készült, nem itt, a szobában van.

- Aha, akkor valószínű, hogy a számítástechnikán lesz. És akkor?

- Martin, még mindig nem érted?

Martin a homlokát ráncolva gondolkodott, majd kibökte: - Nem.

- Hrrr. Szóval, ez egy online regisztráció¹³. Egy folyamatosan zötyögő nyomtató, ami minden pénzügyi mozgást nyomtat.

- És honnan tudod, hogy nem off-line¹⁴? Hogy nem az esti feldolgozáskor nyomtatta ezt?

- Itt van, ni! - mutatta Tom - rögzítés időpontja, regisztráció időpontja. Nem hinném, hogy off-line volna. Nem kockáztathatunk. Ez egy tiszta lebukás volna, ha egyszer csak neki-lendülne a nyomtató, és nem bírná a regisztrációt. Biztos feltűnne valakinek.

¹³ On-line regisztráció: azonnal kinyomtat minden tranzakciót, rögtön annak megtörténte után

¹⁴ Off-line: nem élő. Jelen esetben a legújított adatokat egy későbbi időpontban nyomtatná egyszerre.

- Ez egy nagy nyomtató lehet - gondolkozott hangosan Martin.
 - Aha - folytatta Tom - de nem nagygépes. 24 tús¹⁵. Olyan kisebb hűtőgépméret kategória. Meg kell találni.
 - Jó - merengett el Martin - utánanézek. Más?
- Tom elmesélte a történeteket. Mindketten nevettek. Martin, a nevetéstől fuldokolva:
- Szóval te vagy a montanai hasfelmetsző, zsebedben a szikével, és szabadidődben szőnyegpadlót szabdalsz!
 - Aha, azon edzek.

Délután Tom, az ébredés, és a jéghideg fürdő után elsétált a városba. Egy számítógép-üzletbe ment be, miután a kirakatot hosszasan vizsgálta. Taxit rendelt, és bepakolt, hosszas magyarázkodás után. Az eladó kissé csodálkozva cserélte ki a pénztárgép elaggott monitorját és videokártyáját, és adta át a - szerinte tök hülye - vevőjének, még egy doboznyi alkatrész kíséretében. Számítása bevált, szállásuk környéke teljesen kihalt volt, csak a taxis csodálkozott nagyon a megadott cím miatt. De aztán vállat vont a Tom kezéből kikandikáló zöldhasúakat látva. Itt bármi megtörténhet. Sokat tudna mesélni, a meztelen utasáról, a diliházi fuvarjáról, vagy a prostiról, aki itt rendezte egy menetét a kuncsaftjával, a kocsijában, egy dugó kellős közepén. De senkit nem érdekelnek ezek a történetek, hiszen itt, ebben a városban, teljesen mindennaposak.

A szállás előtt gyanakodva felmérte a terepet, és csak aztán fékezett. Megkönnyebbülten adott gázt, és repesztett tovább, amikor fura utasa kiszállt, és jókora csomagjait is kipakolta. Azzal rögtön tisztában volt, hogy valami zűrös ügyről lehet szó, de nem akart többet tudni a dologról. Jól tudta, hogy a kíváncsiságnak hatalmas ára van a gettóban.

- Martin - kiáltott, és nyitott be a szobába. A hölgy, Martin mellett az ágyban kissé meglepődött, majd, mintha semmi sem történt volna, folytatta tovább, amit elkezdett. Tom zavarodottan csukta be az ajtót, és ballagott tovább, saját szobájába. Később, amikor Martin belépett, halkan vihogott.

- Most mit röhögsz, attól, hogy te rá se hederítesz a nőkre, én még...

- Jól van, na. Tudom, a vén kecske is megnyalja a sót! - és harsány röhögésben tört ki.

Martin lekapta a papucsát, és Tomhoz csapta: - Hülye!

Az este semmi különös nem történt. Rose a folyosóról csak akkor mert a terembe belopózni, amikor Tom kiment az öregnek segíteni az előtérbe. A suhanc többször végigvágatott köztük, egyszer káromkodva megtagadta Tomot. Később, amikor ismét megjelent, ráförmedt Tomra, hogy az ő szobájukat is takarítsa ki. Tom ment, bárgyú vigyorral, és az ő megvetően nézett utána.

- Hülye együgyű tuskó!

¹⁵ 24 tús: soronként 24 egymás feletti pontból áll a szöveg.

Kate az ágy szélén ült, a tévében bámult egy kvízműsort, és észre sem akarta venni Tomot, az idősebbik őr az asztal mellett ült, és keresztrejtvényt fejtett. A helység kicsi, és a dohányfüsttől áporodott szagú, most is mind a ketten cigiztek. A műanyag padló égésfoltokkal, csikkével és hamuval volt tele. Tom először kézzel kezdte összeszedni a szemetet és ételmaradványokat. Kate belerúgott, és ráfordult, hogy a tévé elől takarodjon el, majd a hamuzót felkapta maga mellől, és teljes tartalmával a földre borította. Közben jószívre fel sem nézett a műsorból. Tom kúszott, mászott a földön, fölmosott, majd távozott.

- Azt a kurvát úgyis kinyírom.

- Melyiket?

- Azt a tehén, néger ribancot.

- Na, na, mi bajod van a színemmel! - fortyant fel Martin.

- Fene azt a nagy identitástudatodat! Két ribanc tehén van ebben a tetves bandában, ebből csak az egyik néger. Most jó? Azt ugyanis ne várd, hogy a nevét is mondom, mert akkor rögtön hányni is kezdek!

- Ja, a Kate!

- Bírom a fene nagy logikádat. De nem fogok taccsolni. Azért se.

- Aha. És van még más is?

- Aha. Megnéztem az oroszlanbarlangjukat. Maga a megfigyelőrendszer olyan primitív, mint - elgondolkodott - mint itt minden. A kameraállásokat automatikusan váltogatja egy vezérlő. Egy asztalon van az összes monitor, alatta, az egyszerűség kedvéért a csatlakozók, felcímkeztve, hogy melyik, melyik. És akkora baromságot is műveltek, amekkorát még soha nem láttam. Mintha csak az akcióhoz alakították volna ki ezt a rendszert.

- Na!

- Várj, mert lehet hogy ismét rám tör a röhögőgörcs! Na, szóval, négy állás képét rögzítik, de nem azokat, amik kimennek a monitorokra, hanem négy fix leágazást. A számítástechnikát, az előteret, pénztárt, és a hátsó kijárat előtti részt.

- Ja, ahová ez a kis paraszt, a fiatalabbik suttyó parkolt a BMW-jével, hogy azt csodálhassa a videón is.

- Ezt honnan tudod, hiszen azt mondtad, hogy még nem jártál benn?

- A múltkor ott dumáltak erről is, az iroda előtt, ahol takarítottam.

- Honnan telik egy ilyen senkinek egy ilyen kocsira?

- Hát jó kérdés. Kötve hiszem, hogy a fizetéséből kuporgatná.

- Számomra inkább az a meglepő, hogy a dolog a bankbiztonságiaknak sem tűnt fel. Hmmm. Azt hiszem, érik bennem egy elképzelés.

- El is mondom?

- Még nem, még nem teljes... Te Martin, mondd, van olyan ismerősöd, aki vállalna némi robbantást?

- Melyik nem, persze...

- Tudom. Pénz van rá.
- Megoldható.

Egymás mellett lépkedtek, az utca teljesen kihalt volt. Egyetlen lámpa halvány és vibráló fénye világította be a sarkot. A kukák sorban ki voltak húzogatva az utca mellé, a reggeli szemetesekre várva, a penetráns bűzzel átítatva a házfalakat. Közeledtükre egy girhes macska ugrott elő az egyik tartályból, fűjt rájuk, majd először lassan hátrálva, majd rohanva elpucolt.

- Egyébként állatira nem értem, mitől lenne problémás itt stukkert szerezni. - Tom szokásos törzshelyén, a szétnyírt fotelban terpeszkedett, miközben Martin a bevetetlen ágyon terült el.

- Ne piszkálj, OK! - mordult onnan vissza - egyébként nem azt mondtam, hogy nem lehet, hanem hogy idő kell hozzá. Nem szeretnék olyan pisztolyt, ami már be van jegyezve pár zaftos gyilkosság kapcsán. Csak nyugi. És cseréld ki ezt az ágyneműt - fintorodott el - mert nagyon bűdös.

- Tudok róla. De ha belegondolsz, hogy mennyiféle ember spermája pecsételte már meg, hmmm...

Martin dühödten ugrott fel onnan, ruhájáról lesöpörve az odaképzelt szennyet. - Baromira lehangoló tudsz lenni.

- Miért, azt hiszed, hogy a tiéd, ott, a másik szobában, jobb állapotban van?

- Cseszd meg! Amíg ezt nem mondtad, legalább ezzel nem volt bajom.

- Hát, már láttam erre felé tisztítót. Jó messze van, de megéri - nevetett fel Tom.

Martin tódította tovább a magáét:

- Francba, hogy olyan okos vagy! Volt már egyáltalán a kezében pisztoly?

Tom maga elé meredt, tekintete megváltozott, abbahagyta a nevetést és méregette a mocskos poharat a kezében.

- Aha, volt.

- Na, és löttél is vele?

- Hát, néha igen.

- Hmm - Martin egy pillanatra elakadt, érezte, hogy a beszélgetés kezd kissé más irányt venni, mint egy szokásos heccelés. Kissé lehiggadva kérdezte tovább.

- Emberre? Már úgy értem, gyilkoltál?

A válasz váratott magára, Tom elmélyülten bámulta az ujjlenyomatokat az üveg falán. Halkan bökte ki válaszát.

- Nem tudom.

- Mi az, hogy nem tudod! - csattant fel ismét Martin. - Meghúzod a ravaszt, csatt, aztán vagy kinyiffan, vagy nem.

- Mert te ezt biztos, hogy nagyon tudod.

- Figyelj, ismerlek. Most valami más témát akarsz előrángatni, hogy ne kelljen válaszolnod. De - megtorpant a szófolyamban, majd folytatta - de most válaszolj, O.K.! Szóval gyilkoltál már?

- Hát, - nézett meredten Martinra Tom - a gond az csak az volt, hogy a pisztoly nem azt mondta, hogy csatt, hanem hogy ratatata. És, ott, abban a sötét rengetegben mindenki csak a bőrét igyekezett menteni. Lőttem arra, ahonnan lőttek rám, és - előkotort egy cigit a dobozból közben, itt megállt mondandójában, rágyújtott, majd mélyet szívott - nem tudom. Remélem, párat azért sikerült leszedni.

- Párat sikerült leszedni? Mármint - döbbsen nézett társára Martin - azt akarod mondani, hogy - ő is a cigi után nyúlt, keze megremegett, de tekintetét le nem vette társáról - olyan igazi háború, dzsungel, meg minden?

- Hát, olyasmi. Csak nem dzsungel. Európa. Normál erdők, normál emberek, akik gyilkolják egymást aszerint, hogy kinek hogy hívják az istenét.

Martin az ablakhoz lépett, egy időre csend telepedett kettejük közé. Valamelyik szomszédos szobából szitkozódás hallatszott, a szomszédban a zuhany sívított.

- Minél többet tudok meg rólad, és annál inkább tartok tőled. Hogy lehet az, hogy te mindent tudsz rólam, és én meg semmit sem tudok a te dolgaidról.

Tom elvigyorodott. - Hát ez egyszerű. Mert te mindig fecsegsz.

- Na jó - mordult rá Martin - de azért ez haverok között mégsem járja.

Folytatta volna, de társa közbevágott, halkan:

- Hidd el, Martin, minél kevesebbet tudsz rólam, annál nyugodtabbak az éjszakáid.

Martin a falnak támaszkodott, és onnan szögezte Tomnak a kérdését.

- Te csak ne féltsd az én éjszakáimat. Szóval, te katona voltál? És néha így gyilkolástál valami vallási háborúban.

- Hmm - Tom rávigyorgott - nem. Ellenkezőleg. - Ismét a poharat kezdte el méregetni, amit újratöltött. A pohárhoz beszélt. - Békefenntartó voltam, csak, ha a szenvedélyek teljesen elsza-
badulnak, akkor nemhogy a békét nem tudod fenntartani, de saját életedet is épphogycsak. És rájössz, hogy az összes magasztos eszmével kitörölheted a seggedet, ha pár primitív véglény kezébe fegyvert adnak, és azt mondják nekik, hogy figyeld, látod, annak ott más az istene, na, őt kell kinyírni. És megteszi, és senki nem állhatja az útját. Gyerekeket és asszonyokat gyilkolnak, házakat gyújtogatnak, de csak akkor, ha ők vannak túlerőben. Egyébként gyáva és szar alakok. Elmész oda, tele minden romantikus képzelgéssel, hogy majd te, a kéksisakos, majd te, meg fegyver nélkül. Tudod, mint a hollywood-i filmekben. És ott rájössz, hogy az emberi faj menthetetlenül gonosz. Látod, ahogy a jószerivel védtelen városban a vakon menekülő emberekre célba lövöldöznek a környező hegyekből, és te ott állsz, megfigyelőként tehetetlenül. Meg hogy hatalmas Mercedesekkel és géppisztolyokkal mennek kifosztani a védtelen öregeket, elvinni utolsó kis motyójukat, és ha nem adták vagy ellenálltak, akkor - homlokán az emlékezés ráncá szaladt végig - akkor felkoncolni őket. És egy este elegendő lesz az egész napi fegyverroptogásból, a tétlenségből, az alkohol hozta kábulatból, és - egy pillanatra megtorpan mondandójában, kereste, ízlelgette a megfelelő szavakat - és megpróbálsz változtatni olyan dolgokon, amiken nem lehet. Ma már nincsenek magányos hősök. Azokat mind kinyírták, vagy bezárták. Vagy Hollywood ragacsos rózsaszín szirupjával nyakonöntve osztják mindenféle izompacsirták a tuti igazságot. És persze mindig győznek.

- De te az voltál - próbálta Martin még a folytatásra unszolni, bár érezte, hogy sokkal többet már nem fog megtudni barátja múltjából.

- Nem, Martin. Nem. Mi csak parancsmegtagadók voltunk, akik közül egy öngyilkos akció után csak néhányan tértünk vissza. Gyorsan és csendben le is szereltek minket. Aztán volt, aki öngyilkos lett, volt, aki egy másik diltől szerezte be a crack-et, és mivel az nem kevert annyi mosóport a szennybe, mint a régi, össze is hozta magának az aranylövést. A megváltó aranylövést.

- De - Martin kérdésének szavakká formázásán küzdött - de miért mentél te oda?

Érezte, hogy kissé sutára sikeredett a kérdése, de laza stílusa - legalábbis ő mindig nagyon lazának vélte - ezúttal cserbenhagyta. Tom egy keserű vigyort eresztett meg a kezében forgolódó üres pohár felé, ami - csekély IQ-ja lévén - nem reagált.

- Mert soha nem tudhatod előre, hogy egy kalandból mi sülni fog. És te sem az a típus vagy, akit különösebben izgatnak a felmerülő következmények. Például ez a dolog rosszul sülni fog, és pár évig állami kosztot élhetnénk egy olyan helyen, ahol adminisztratív okok miatt csak kívülről van kilincs. Vagy - most Martin is kapott az előbbi vigyorból - holnap megismeresz egy lányt. Vagy - vállat vont - megismerek. Azzal fogsz foglalkozni, hogy ennek milyen hátulütői lehetnek? A francokat, belevágsz, és kész. Utána meg koppansz. Amikor pedig benne vagy az események sodrában, igazán fel sem merül benned, hogy ez nem jó, vagy hogy most kell megnyomni a katapult-gombot. Idealisták vagyunk Martin, megrögzött idealisták. Orosz rulettben is a hatlövétűvel ötször meghúzzuk a ravaszt. Arra játszunk, hogy az események árába, amiben sodródunk, van valami beleszólásunk. Persze, és ezt is tudjuk, ez egy merő illúzió.

Martin mondani akart valamit, de aztán inkább kifújta a levegőt. Csend telepedett közéjük. Tom tovább nézte a poharát, de nem az üveget, hanem valami mást látott benne. A szórva-nyosan felharsanó gépfegyver-sorozatokat hallotta, a zsigerekig hatoló félelmet érezte át ismét, amikor nem tudja, hogy mit hoz a holnap. Ködös emlékeiből ismét felbukkan a platós teherautó, hullákkal és mindenféle testrészekkel felpakolva, ahogy araszol kifelé a blokádnál fogott városból. Egy érző, lélegző és rettegő város segélykiáltása. Sokszor, nagyon sokszor húzott már el előtte ez az autó álmaiban, eleinte még hideg izzadságban ázva ébredt a mélyen a tudatába vésődött emléksor hatására. Később már a részleteket próbálta kivenni a rövid filmrészletben, mintegy önmagát analizálva. Csodálkozva állapította meg, hogy bár a részleteket ki tudja venni a látványban, még a csípősen hideg hajnal emléke is megborzongatja, de. Az arcok. Eltűntek az arcok. Sem a tetemek, sem a mellette álló ember arcára nem emlékszik, akárhogyan is próbálta eddig maga elé idézni. Arc nélküli emlékképek. Kitorolhatetlenül rögzültek. Önkéntelenül is a The Wall néhány képe villant elé. Martin megköszönte a torkát, és témát váltott, bár érezhető volt hanglejtésében, hogy még az elhangzott párbeszéd hatása alatt áll:

- Gyere át hozzám, mutatok valamit!

Ott kuporogtak a földön, Martin a kezében tartott egy kártyát, melyből a három IC-t körbefonó kondenzátorok és ellenállások meredeztek elő, és egy apró LED világított rajta.

- Na, így néz ki. A LED-et egyelőre csak dekorációnak raktam rá, később majd leszedelem. Az üzeneteket jelzi. Most csak fixen világít, nincs kommunikáció. Marha nehéz volt ezt az IC-t összehangba hozni ezzel az olvasóval. Na - egy kábelt húzott elő, és bedugta az egyik csatlakozóba - így. Látod, most hogy bekapcsolom a gépet - kattánás hallatszott, majd a ventilátor zúgása töltötte be a csendet. A LED örült villogásba kezdett. - Szóval, most már jönnek a videojelek. Csak miért nem megy a monitor?

Martin a kábelek között kezdett el kotorászni. Az asztal tele volt alkatrészekkel, és vázlatokkal, ők a földön ültek. Előttük is kupacban álltak az alkatrészek, a monitorra és a számítógépre laikus nem is ismert volna rá. A kettő között feküdt most az írólap méretű panel, rajta tovább vibrált a LED.

- Ó, hogy az a... - Martin elnyelt egy szentségelést - persze, elfelejtettem bekapcsolni a monitort. Pontosabban, ezt a vezetékét itt - és összeérintett két vezetékét, amik sziszegve szikráztak egyet - kineveztem kapcsolónak, mert a kapcsolóra szükségem volt. Fogd meg! - nyomta oda Tom kezébe a drótokat.

- Hej, Martin, ez áram alatt van! - morgott Tom.

Martin csak a válla fölött vettette oda válaszát, mivel éppen mással volt elfoglalva.

- Nyugi, csak 110 Volt. Nem feltétlenül halálos... - A laptopon egy programcskát indított el. Az egyszerű fekete háttér előtt csak számsorok rohantak. A rohanás néha megállt.

- Na, nézd csak. Erre a portra jönnek be az adatok, a fehérjel és a feketejel hossza. Ez itt a te dolgod. A számok nem tudom, mennyit hoznak ki, de azt arányaiban rá kell húzni a monitorra, és elvileg ebből vissza is tudod olvasni az infót. Itt ez a poti - mutatott rá egy kis gombocskára a panelon - ezzel lehet hangolni az olvasási sűrűséget. Kábé egy tized másodperctől olyan két percig megy most, de ha másra van szükség, ezt ki tudom cserélni. Vagy a másik lehetőség - a papírhalmomba túrt, és egy gyűrött cetlit tolt Tom elé -, hogy erre a portra amikor jelet adsz, akkor elküld egy képernyőt.

- Nem tudom még - válaszolt Tom - lusta vagyok kiszámolni most, hogy mennyi helyet foglalhatnak az adatok. Mindenesetre a gépemen van tíz giga, és tömöríteni is tudom a dolgot.

- Óvatosan megcsavarta az apró kapcsolót, a képernyőn elrohanó számsorok ritkábban követték egymást. - Azt hiszem, jobb lesz, ha én indítom az olvasásokat. Maradjunk ennél a portos dolognál.

Martin egy laza mozdulattal kitépte a panelról az éppenhogycsak odaforrasztott alkatrészt, Tomra vigyorgott. - Tessék, ez elég egyszerű. - Nah, - felállt, és színpadiasan leporolta a nadrágját - akkor én kész volnék. Most a tisztelt szoftveresen a sor, lássuk, ő hogy boldogul.

Tom visszanyomta Martin kezébe a két drótot.

- Hátrább az agyarakkal, tisztelt hardveres. Ki hiszi el neked, hogy ez a dolog itt működik? Ilyen villogó LED-et már én is bütyköltem, de aztán kinőttem ebből a gyerekes szórakozásból, és inkább programozni kezdtem, és véletlen számokat - bökött a monitor felé - bárki tud generálni.

- Anyád! - kezdte Martin, de Tomból kifakadt a nevetés. Alig tudta folytatni.

- Csak annyit akartam mondani, Martin, hogy te vagy a legjobb hardveres ebben az istenverte városban. Csak te nem érted az én nyelvemet.

Már mindketten nevettek. A LED tovább villogott, ütemesen továbbítva a monitor információit valami olyan csatornára, amivel nem számoltak a bankban.

- A billentyűzettel mi van? - kérdezte Tom.

- Ah, az gyorsan meglesz - tódította Martin, az asztal felé bökött, ahol valamelyik panel a félig kész áramkört rejtette. - De te csak kapd össze magad a programmal! Mire azzal készen leszel, ez is meglesz.

- Aha. De ez ugye nem marad ekkora? - bökött Tom a már kész áramkörre - még egy szekrény elrejtésével nem számoltunk.

- Hahaha. A szoftveres - a válasz hangsúlya nem volt túl dicsérő. - Persze, hogy összehajtogatom, egy dobozba. Tenyérnyi méretű lesz, ujjnyi magas. De ebben a méretben benne van a klaviatúra is. Az jóval kisebb lesz.

- És ez el fog férni a lappal együtt a lábtartó alatt?

- Hát - húzta össze homlokát Martin - mekkora az pontosan?

Tom az ingzsebéből előhúzott egy köteg fecnit, egy darabig bogarászott köztük, majd az egyik - meglehetősen szakadozott - darabot odaadta barátjának. Ő méregette egy darabig a pontosan fölméretezett vázlatot.

- Azt hiszem, menni fog. Majd összeszimuláljuk a dolgot. Legrosszabb esetben leszerellem a lappal az LCD¹⁶-t, azzal is nyerünk pár millimétert. - Legyintett egyet. - Majd meglátjuk. De ha ez nem megy, akkor tényleg becsempészünk egy szekrényt.

Nevettek. Tom folytatta:

- Még van egy apró gond. A laptopom ventilátora túl hangos, valamit azzal is tenni kell. - Martin lekicsinylően legyintett.

- Húha - vakarta meg tarkóját Tom. - Úgy tűnik, tényleg össze kell kapnom magamat. Azt hiszem, akkor a holnapi high-life-party-t lemondok.

- Ugye nem azt akarod mondani, hogy nem jössz a bankba?

- Nem, csak poénkodok. Szar ügy volna most elbukni ezt a jól prosperáló állást.

Ezen mindketten nevettek. Tom folytatta:

- O.K., Martin tényleg szuper munkát végeztél! Most aludj pár éjszakát, és add oda ezt a kutyát!

Martin gyors mozdulatokkal szedte szét a konfigurációt, és közben mutogatta az alkatrészeket:

- Na, itt a videó kimenet, ezt fel tudod tenni a gépedre. RS232-es, itt a floppy, rajta van egy assembly kód a port olvasásával. Vidd át a gépet is, mert ilyen elavult videó kimeneti jelet máshonnan nem tudsz szerezni. Jóéjszakát.

Tom még az ajtóból visszafordult, hóna alatt a géppel.

- És a barátnőddel csak halkan és szolidan. A fal - bökött rá a két szobát elválasztó falra - vékony, és dolgozni szeretnék.

- Anyád! - szűrődött ki a csukott ajtó mögül, ahogy azt Tom kuncogva behúzta maga mögött.

A napok lassan, ólomlábakon vánszorogtak. Mindketten beletemetkeztek munkájukba, észre sem vették, amint körülzsongja őket a város, miközben végigcsattogtak oda és visszaújtukat a bankba. A bankban semmi nem változott, a mindennapok patkánykirályai uralkodtak a nincstelenek éhbérért güröző csoportja felett. Hatalomnak érezték magukat, és nagyon meglepődtek volna, ha megtudták volna, hogy dölyfös nemtörődömségük mennyi információhoz juttatta a csalókat. Egyik este Tom a többi szemét közé csempészte a számvitel papírhulladékát, majd másnap koldusként el is vitte egy közeli kukából a köteget, amit oda dobott ki az este. A szállodában szortírozta az anyagot, az ügyvitel pontos menetét próbálta végigkövetni az

¹⁶ LCD: a laptop monitorja

információtörmelékek közül. A program haladt, lassan a laptop képernyőjére kiíródott a másik monitor tartalma, és az ott felbukkanó információt mentette is a gép, majd visszajátszhatóvá tette. A legnagyobb nehézséget a karakterek felismerése okozta. A gép Martin kártyájától egy pontszerű leírást kap, azaz a képernyőn balról jobbra és fentről lefelé csíkokra bontja a tartalmat. A monitoron csak két „szín” van, így csak azt közli a kártya, hogy a következő csík fekete vagy fehér, és hogy milyen hosszú. A program ezekből a csíkokból saját képernyőjén újraépíti a képet. Már így is használható volna az információ, de tárolási és kezelhetőségi szempontból előnyösebb, ha - amikor a képernyőre felkerült az összes információ - a program kielemez, hogy milyen karaktereket (betűket, számokat) lát ott, és ilyen, szöveges formában menti az információt. Egy további lépés, hogy nem a teljes képernyőnyi szöveget menti, hanem csak annak a változásait.

A presszó füstjét csak egy kicsit kavarta meg a plafonon libegő ventillátor. A sötét magas pultja előtt feslett magas bárszékek sorakoztak, oldalt, kettő között egy ballonkabátos, borostás idős férfi aludta a sorsüldözöttek alkohol áztatta álmát. A csapos hanyag mozdulattal merítette sorban a szürkés mosólébe a poharakat, majd öblítés meg minden egyéb erőlködés nélkül rakta őket a „tiszták” közé. Tom gyanakvással szemlélte a poharat, amit csatakos kezével, mintegy mellel, az eléje lökött. Oldalt, az asztalok felől rekedtes női nevetés hallatszott. A sarokban egy kiszuperált wurlitzer kapcsolt be időnként, teljesen ötletszerűen, néha Sinatra, majd Doors és Zappa számokkal szórakoztatva el magát. Tom az órára pillantott, ami a polcon az italok között porosodott, először meglepődött, majd megállapította magában, hogy az áll. A feltároló ajtóban az öreg jelent meg, Tom melletti székhez bicegett.

A pultos unott tekintettel nézett rá.

- Grog - bökte oda, ez, majd mielőtt még a nagydarab csapos megmozdult volna, Tom kijavította:

- Whisky.

Az öreg eleresztett egy félszeg vigyort, odafordult Tomhoz:

- Jack. Jack Lackner.

- Tom. Pedro Sanchez.

Jack elnevette magát:

- És ez a papír még nem szűrte ki senkinek a szemét?

- Miért? - kérdezte Tom.

- Hát, mert ez nagyon átlátszó. Mert nem beszélsz egy szót sem spanyolul. Az akcentusod európai, de nem spanyol. Talán finn, vagy, ah, nem - simította végig szakállát - nem is német, nem is szerb. Na, mindegy, nem spanyol.

Tom megmerevedett, keze megállt a levegőben, ahogy poharáért nyúlt. Az öreg elégedetten nyugtázta szavainak a hatását.

- Ki maga? - kérdezte Tom. - Mert hogy nem a lecsúszott koldus, az biztos.

- Pedig - hörpintett poharába Jack, és elégedetten hátravetette a fejét - tévedsz. Koldus vagyok. Csak az a kérdés, hogy honnan sikerült idáig eljutnom.

Tom várta a folytatást.

- Természetesen volt családom, szakmám, csak hát, ugye, mint mindig, jött a nagy törés. Feleségem megcsalt, mire életveszélyesen megsebesítettem a barátját - mosolygott -, ma már a férje. Úgy kell neki. Persze, mivel praktizáló pszichológus voltam, ez az affér rendesen félbetörte a karrieremet. Elkezdtem inni, és - egy széles mozdulattal körbemutatott - íme, áldozatos munkám gyümölcse. Egyébként - egy döntéssel magába öntötte az italt, és Tomra nézett kérdőleg - tőlem nem kell tartanod. Te sem takarító vagy, vagy legalábbis nem annak születél. Ahogy elnézem, egy nagy dobásra készülsz, vagy készültök, és éppen terepszemlézel. Nem is próbállak lebeszélni, mert látszik, hogy profi vagy. - Újabb pohár érkezett, csillogó szemekkel fogadta, először az előbbi mozdulattal akarta belökni, de félúton megállt a pohár. Leeresztette, könyökét kivette a szájához emelte az üvegcsét, kicsit belekortyolt, majd folytatta: - Teljesen elszoktam a jómodortól - kacsintott. - Szóval, profi vagy, mert nem egy szál gázpisztollyal próbálsz lerohanni a bankot, hanem inkább a kamerákat igazgatod. Ügyes, na.

Tom kérdően nézett rá, várva a folytatást. Jack elnézett a semmibe, a pohár fókuszán keresztül. Halkan folytatta: - Nehogy azt hidd, hogy bármit is akarok. A sorsomat jól megszoktam, és lehet, hogy meg fogsz döbbsenni, de - a homlokát dörzsölgette cserzett és mocskos kezével - de, hmmm, jól megvagyok a sorsommal. Tudom, hogy egyszer kimászok ebből a helyzetből, és - ismét elgondolkozott - akkor majd valóban ember tudok maradni. Lehet, hogy nagyon szentimentálisnak hiszel, de tudom, hogy így lesz. Hiszek az eleve elrendeltetésben. - Kis szünet után tette hozzá: - Most már. - Lekászálódott a székről, de amikor távoztában még Tom mondani akart valamit, intett. - Bocsáss meg, de most egy kis magányra van szükségem. Ne felejtse, neked szurkolok - megtorpant egy pillanatra -, csak ezektől a hülye öröktől szabadíts meg! - Az öreg elballagott, Tom az örökre gondolt, és megeresztett egy sátáni mosolyt.

- Samtex - bugyolálta ki a zsírpapírból a gyurmaszerű anyagot Martin. - Adtak hozzá még ilyeneket - és drótokat meg alkatrészeket borított az asztalra. - Kérdően a másakra nézett.

- Gyutacsok - bökte oda Tom, és a fotel támlája egy kéjeset nyögött, ahogy hátradőlt benne.

- Nem, nem is kérdezem, hogy tudod-e kezelni, és hogy kit küldtél át vele a másvilágra - megrázkódott - de a gondolatba azért beleborzongok. Piát hoztál legalább?

Tom egy üveg whisky-t gurított az asztalra, amit egy papírzacskóból halászott elő. Martin gyorsan utánakapott, és reszkető mozdulatokkal szabadította meg a kupakjától. - Ha már előleget nem vagy hajlandó adni, te smucig dög, akkor legalább ennyit!

- Mikor tudunk beszélni a haveroddal?

- Ma este. De mi lenne, ha beavatnál, mint társadat, az ötletedbe?

- Nem akarom háromszor végigrágni a dolgokat, elég lesz majd este.

Egyik gyutacsot felkapta, a zsebéből egy kis dobozkat vett elő, apró kijelzővel, és próbálta a kettőt drótokkal összeilleszteni. Martin néha odakapta a tekintetét, de az üveg jószerivel teljesen lekötötte a figyelmét.

Hárman ültek az időrágta asztal körül. A helységben csak néhányan ücsörögtek, esti betevő felesük társaságában, cigarettafüstbe eregetve gondolataikat. A fiatal srác pattanásaiból felsejlő korát rettenetesen laza stílusával próbálta leplezni, de mozdulatai és szavai mögött ott rezgett a félelem. Ebben nem kis szerepe volt Martin előzetes beszélgetésének, ahol Tomot, mint valami véreskező maffiavezért mutatta be. A pincér - szétáradó unalomba burkolózva - lépett asztalukhoz, korához legalább tíz évet hazudhatott volna magának, elcsigázott mozdulatai alapján, persze, nem mintha bárki is kíváncsi lenne a korára. Valamit odabrummogott

feljűk, és csak a szituációból lehetett megállapítani, hogy a rendelés után érdeklűdik. - Bloody Mary ugye lehet, skacok? - kurjantotta a srác, majd óvatosan körbepillantott, mert rűgtűn érezte az asztalt körüllegű fagyos hangulatot, csűndben meghunyászkodott, és megismételte szolidan: - Bloody Mary.

- Két whisky jűggel - sorolta halkan Martin, mikűzben Tom oda sem nézett. A pincér is átérzett valamit a komor hangulatból, mert a poharak lepakolása előtt még végigsuhintotta egy szűrke ronggyal az asztal szegélyűt, és a tálcájára borította az asztal közepéről a csorba hamutartó bűzös tartalmát. Csendben ittak, majd Tom, rezzenéstelen arccal kipakolta a papírzacskóból az alkatrészeket.

- Tudod mi ez?

A srácban a hanghordozástól végképp elszakadt az őnbizalom foszladozű fonala, sápadt tekintettel nézett oda, és nemet intett.

- O.K., - folytatta kimértén Tom - ez itt a detonátor, ez pedig - bűkött a dobozkára az asztalon - az indítűszerkezet. - A másik kettű önkéntelenűl is hátrább húzűdott, Tom lassan folytatta.

- Ezt a gombot, ha megnyomod, felrobban a tűltet. A távirányítű kb. egy kilométer távolságból működik, a robbanás helyétűl legalább kétszáz méterre el kell menned, hogy ne érjen repesz. Persze nem árt, ha fa vagy autű műgű bűjssz, és onnan indítűd a robbanást.

Az esti események egy darabig a megszokott medrűkben csordogáltak. Ma a fiatalabbik őr is csak unottan sertepertűt a folyosűkon, amikor Kate megérkezett, majd visszatért ő is az őrszobába, tűvét nézni. A robbanás elhalű robaját a szirűna visítűsa váltotta fel. Lépések zubogtak a lépcsűkűn, kiabálás vegyűlt a fűlsiketítű zengűsbe, majd a kék lámpák villűdzása szűűrűdűt be a csarnokba. Az öreg lopva Tomra nézett, aki éppen a szemeteszűsűkkel bűbelűdűt, egyűgyű tűrűdűssel elmerűlve a munkájába. Rendűrűk rontottak be az épűletbe, és onnan mindenkit kilűkdűstek. Egy újabb rendűrautű érkezett, egy nagydarab, ballonkabátos alak kászálűdűt ki belűle, és odaintette az egyik egyenruhást. - Elmondaná, hogy mi a franc tűrtűnik itt? - és közben feltűűnű mozgulattal szemrevételezte a rendűr szűmát, és unottan egy igazolványt lűbált el elűtte. A rendűr megtorpant, és lihegve sorolta.

- Egy robbanás tűrtűnt az épűlet mellett, a riasztűrendszer bekapcsolt. Az épűletet kiűrítettűk, és őnre vártűnk. Uram.

- Az épűletben tűrtűnt kár?

- Nem, egy autű robbant oldalt, a parkolűban. Csak a rezgűsérzűkelű kapcsolt be. Azon az oldalon még ablakok sincsenek.

A nyomozű biccentett, majd oldalra bűkött: - És kik ezek az ágrűlszakadtak? - azok ijedten pillantgattak kűrbe, és reszketve húzták össze magukon a gyér ruhájukat, Tom a földűn űlve játszott pár kavicssal.

- Őűű - a rendűr is kűvette a pillantást - ja, a takarítűszeműlyzet.

- Jű, okű. Akkor ezeket tereljű vissza, hadd dolgozzanak továbű, ezt az átkozott riasztűt meg kapcsoltassa ki! Vagy lűjje szűt! A biztonsági felűgyelűt kűrem, egy tűzszűrűst kűrek a helyszűnre, néhány rendűr nézzen kűrbe bent! - egy ásítást nyomott el, és közben intett a csoportnak, hogy menjenek vissza az épűletbe.

Tom felkapott két szemetesvödröt, és kivitte a szemetet. Visszafelé egy bárgyú mosolyt elnyomott a portánál cigiző rendőrök felé, míg azok megvető tekintettel néztek vissza. Nem is sejtették, hogy a két, egymásba csúsztatott vödör menedéke egy laptopot rejt. Gyakorlatilag semmi mozgás nem volt az épületben, így Tom nyugodtan tudta installálni a berendezést a lábtartó alatt. Elégedetten szemlélte meg művét, amiből tényleg semmi sem látszott. Hazafelé menet még látták, amint a tűzoltók és a rendőrautók gyűrűjében a kiégett kocsiból még bugyog ki az oltóhab. A közepe felpúposodott, szürke és kusza váza csak karikatúrája volt egy autónak. Mellette a felügyelő a fiatal őrrrel beszélgetett, annak halvány fehér ábrázata vetekedett a new-yorki szürke hajnallal.

A folyosóról artikulátlan üvöltés és sikongatás hallatszott be, néha hatalmas ajtócsapódásokkal fűszerezve. Az ablak felől hűvös utcabűz áradt felénk, kiszorítva a szűk helység áporodott penész-szagát. Martin vitte a szót, lelkendezve:

- És láttad annak a birkának az ábrázatát? Mint aki citromot zabált, és már három napja szorulása van - a térdére csapott - hatalmas! És mekkorát szólt! Sosem hittem volna! Szerzek még, jó? Ez kurva jó!

- Nem kell, ez a teljes adagnak csak a harmada volt. Az egész adag a bank oldalát is lebontotta volna. - Tom hangja rezignált volt, ez kissé lehűtötte társa kedélyét is.

- Hmm. Lehet, hogy te tényleg tudsz valamit, amit én nem - metszően Tomra nézett - hmm. Lehet. És most hogyan tovább, don Tom?

- Megtaláltad a nyomtatót? - kérdezte, miközben egy félmosollyal fogadta a keresztapását.

Martin egy gyűrött leporellót piszkált elő undorodva a földre vetett csatakos kabátból, majd színpadias mozdulatokkal kisimította és átnyújtotta, közben fejet hajtva. Erre már mindketten nevettek. Tom gyorsan átfutotta a listát, majd elégedetten csettintett. - Ok, ez az, megvan. Akkor majd ezt kell kiiktatni - és tovább folytatta a lista olvasását. - Jó. De akkor hogyan tovább? Tom mintegy magában, elmerengve folytatta:

- Holnap meglátom, hogy milyen mozgásművel tudunk manipulálni, és hogy mekkora a valós forgalom.

- Jó. - Martinra nézett, és kissé emeltebb hangon folytatta - felveszed az öltönyödet, és elmész ezekhez a bankokhoz. Megtudakolod, hogy milyen papírokra van szükséged az alábbi tranzakcióhoz: Te egy üzletkövetítő vagy, és egy olajipari konszern nevében olaj-kitermelési koncessziókat akarsz vásárolni Iránban. Az eladó fél bizalmatlan az amerikai bankokkal szemben, így a fizetés csak készpénzben történhet. Az összeget hamarosan átutalnák a banknak, ami ellenőrizheti az utalás hitelességét, és aztán a készpénzfizetést végre kellene hajtania. Az összeg - üzleti megfontolásokból - négy-öt számláról tevődne össze, és kettő-négymillió dollárra rúgna. - Martin elkerekedő szemekkel, meredten figyelte az előadást. Tom egy dossziét nyújtott át. - Itt vannak a tranzakció háttér-információi, amibe ott, a helyszínen beleolvashatnak, akár ügyvéddel is, de másolatot természetesen, az ügylet bizalmas volta miatt nem készíthetnek róla. Elmondod, hogy nem kell válaszolniuk, egyeztetesz egy időpontot, hogy mikor tudnád a megbeszéléseket folytatni, illetve a felvétel időpontját kitűzni. Mondd meg nekik, hogy az ügylet kb. két hét múlva volna esedékes, és add meg nekik ezt a mobilszámot vagy hagyd ott ezt a névjegykártyát! - egy műanyag dobozkát nyomott a meredten bámuló Martin kezébe.

Társa belelapozott a gondosan összekészített dossziéba, ahol különböző engedélyek, térképvázlatok és hitelesített megbeszélési jegyzőkönyvek szorongatták egymást. - Ez... - elgondolkodott, majd folytatta: - Nem, nem kérdezem meg, hogy ez honnan származik - emelte meg kissé az ölébe vetett vaskos dossziét.

Tom folytatta: - Nekem van egy hasonló dossziém, azzal megpróbálok én is tranzakciós bankot keresni. Ezen kívül még az alábbi dolgokra van szükségem - és Martin elé tolt egy cetlit, az szórakozottan olvasgatott bele: - Pillanatragasztó - hehe - rühatka - hmm. Ez azért érdekes lesz. Meg se próbálom kitalálni, hogy mit akarsz ezzel. De ahogy elnézem az eddigieket, remek szórakozásnak nézünk elébe.

A folyosón mindössze egy haldokló neonlámpa próbált megküzdeni a sötétet, eredménytelenül. A sejtelmes vibrálásával csak a prózai sivárságot palástolta valamennyire. Kopogtatott, majd benyitott az ajtón. A folyosóra egy keskeny sávban halvány fény szűrődött ki, majd a neon monoton zúgással visszavette a folyosót. Tom az asztalnál ült, laptopjára hajolva, fel sem nézett. - Mizújs?

Martin levetette magát egy székre, amit odahúzott az asztal mellé. A dosszié csattant az asztalon. - Azt mondták, hogy hiányzik nekik a Külügyminisztérium ellenjegyzése.

- Jó - válaszolta Tom a monitornak - holnap elintézem.

- De hiszen ezek a papírok hamisak - csattant fel Martin. - Ez azért ennyire nem egyszerű.

- Ennyire egyszerű - érkezett a higgadt válasz. - A papírok valódiak. - Majd kis szünet után folytatta, a beállt csendet megtörve - a külügy is jóvá fogja hagyni őket.

Martin nagyot szusszantott. - Félelmetes vagy. A társad vagyok, és mégis csak a töredékét ismerem az egész történetnek. Ez valahogy olyan... - kereste a megfelelő szót - megalázó.

Tom feléje fordult: - Hidd el Martin, minél kevesebbet tudsz, annál jobb neked. Gyenge ember vagy, aki nagyon sokat beszél. Már így is vésszesen sok információról van tudomásod.

Martin felhorkant, mondani akart valamit, de Tom folytatta: - Ugye, amikor nyitottad a számlákat, akkor mindegyikre kértél e-banking-ot!

- Igen, igen. Miért nézel folyton hülyének? Miért hiszed azt, hogy én rosszabb vagyok, mint te? - tört ki Martinból az öntudat.

Tom visszafordult a monitor felé, és pötyögés közben folytatta: - Nem, nem vagy rosszabb. Sőt. De - kis hatásszünetet tartott - nem tudsz ellenállni az alkoholnak. Gyenge ember vagy, csak nézz magadra, hogy mit vesztettél már e miatt a rohadt pia miatt!

- És te? - csapott vissza dühödten Martin. - Te is itt vagy, mint bankrabló!

- Tévedsz Martin, és ezt te is tudod. Az én indítékaimról fogalmad sincs, de nem a pénztelenség az. És nem rabolunk, ezt jól jegyezd meg magadnak, hanem csalunk. A különbég hatalmas, mivel az egyik az erő, a másik meg az ész játszomája. És én nem rabló vagyok, hanem cracker.

Martin dühösen pattant fel, és rózsa köreit a vetetlen ágy és a mocskos ablak között, majd kissé lenyugodva visszarogyott a székre. - Van piád? - Tom a fiók felé bökött.

- Most mit csinálsz? - bámult bele a monitorba, kezében a frissen bontott üveggel.

- Próbálom az utalási rendszert. Az első számlára feltettem egy összeget, és most azt próbálom végigmozgatni.

Martin elmélyülten nézte a futó sorokat. - Ez milyen program?

- Egy saját program, C, Linuxon fut, néhány fölösleges azonosítást megkerülve.

- Hmm. Voltaképpen odáig értem, hogy a laptopodra felveszed az adatokat. Onnan nem. Ezt azért elmondanád? Mégis.

- Jó, jó, nyugi, ne hisztizz - fordult oda Tom. - Elmondom. A számlaszámokra és a kódokra természetesen az emelésekhez van szükség. A tranzakciók közül nekem a számlaegyenleg kérésre és az átutalásra lesz szükség. A program végig fog futni a számlaszámokon, és ahol nagyobb egyenleget talál, azt utalni fogja. Kisembereket nem fosztunk ki, meg egyébként is strapás. A bankokban általában figyeli a program, hogy ha hirtelen valamelyik kontón túl nagy összeg halmozódik föl. Ehhez kell az e-banking. Az Interneten keresztül egy gép figyelni fogja a számlaegyenlegeket, és időnként elutalja azokat.

- És ezt fogjuk felvenni készpénzben - folytatta vigyorogva Martin.

- Egy részét. Egy részét egy orosz bankon keresztül fogom utalni, ahonnan majd véletlenül el fog tűnni az utalásokat regisztráló fájl.

- Hmm - biccentett Martin. - Ez igen. Tartok tőle, hogy így is csak kevéssel többet tudok az egész ügy háttéréről, de én bízok benned. A haverodat csak nem vered át.

A Külügyminisztérium külsőre is jelentéktelen kirendeltségének épületében nagy volt a nyüzsgés. Tom szórakozottan figyelte az embereket, ahogy dolguk után rohanganak, majd várakozó társait vette szemügyre. Egy pirosas színű alacsony díványon ült, mellette egy kövér ember merült el a tőzsdehírekben, mintha az újsággal csak a szűk zakóról lepattanó gombokat próbálná felfogni. Oldalt egy fiatal ügyintéző mereven maga elé bámulva ücsörgött, miután letett a reménytelen szemezésről. Szembe vele egy hölgy ült, Tom tekintete is megakadt rajta. Keleti vonásait halvány festéssel hangsúlyozta ki, haja ölébe hullott, és a hollófekete szín kiemelte a fehér arcot. Tomra nézett, kérdéssel szemében, majd bizonytalanul hozzá lépett.

- Elnézést, de az előbb láttam, hogy a laptopján dolgozott - hangjában a zavar és az érdekes akcentus összeeszengett, félszegen folytatta: - az egyik beadványomban kellene pár mondatot változtatni, és arra gondoltam... - szavainak a füzére elvékonyodott, ahogy a férfire nézett.

Tom rámosolygott, és széles mozdulattal helyet kínált neki, ami kissé oszlatta a hölgy idegességét. Tom könnyedén kérdezte:

- Word-del akar dolgozni?

A lány bólintott, miközben Tom előszedte a laptopot, és bekapcsolta. - Tudja, elfelejtettem átírni az egyik szöveget, és ... - Kezeit szűk szoknyáján keresztbe vetette, amíg Tom a gépen szöszölt, közben szólították. Felállt, a lány felnézett kérdőn, de ő csak odahúzott hozzá egy kis dohányzóasztalkát, és elballagott, hátán a lány csodálkozó tekintetével. Úgy húsz perc múlva visszatért a vaskos dossziéval, a lány mosolyogva fogadta.

- Köszönöm szépen - intett a gép felé.

- Csak ennyi volt? - kérdezte a férfi.

- Hát, még elküldöm valahonnan e-mailben haza - lóbálta meg a lány a lemezt.

- Ha óhajtja, innen is elküldheti - nyitotta fel ismét a gépet Tom.

A lány csodálkozva nézte. - Ez nekem új. Márminthogy vezetéknélkül, csak úgy lehessen levelet küldözgetni.

- Pedig már feltalálták - és visszanyújtotta a gépet. - Az én címemről tudja elküldeni, vagy egy free-mailen keresztül.

- Áh, csak magamnak küldöm haza, nem bízik a floppyban - és láthatóan otthonosan pötyögte be a címet, és csatolta a lemeze a fájlokat. - Na, készen vagyok. - jelentette ki elbizonytalanodva, és folytatta volna, de Tom közbevágott: - Ha megengedi, azért meghívnám kávézni. - A lány elgondolkodott, száját elkeskenyítve. - Jó, rendben, de előbb beadom a lemezeimet - kérdően ránézett Tomra. - Elkísér vagy megvár? Tom mosolyogva szedelőzködött, és elindultak a lift felé, az öltönyös rettentően irigy tekintetét maguk mögé tudva.

- Tom.

- Óh, elnézést, ez tényleg elmaradt. Kia - nyújtotta mosolyogva kezét a lány.

A kis kerek asztalka a két capuccinóval a hatalmas panorámaablak előtt állt, lenyűgöző panorámát kínálva Manhattan-re. A hatalmas felhőkarcolók lábánál lüktetett a város, a taxik sárga folyama lámpától lámpáig megnyúlva és összehúzódva hurcolta magával a többi járművet. A nap is néha bebújt a felhők alá, lenyűgöző fényjátékot vetve a magasba nyúló üvegtáblákon.

Körülöttük futottak a felhők árnyékai, a szomszédos asztaluknál váltakoztak az arcok, a város monoton lüktetett, és lassan az alkonyat első foszlányai is kezdtek előszivárogni.

- Sajnálom, de nekem lassan mennem kell - a kijelentés őszinte volta átsütött Tom szavain. - Talán még...

- Megadná a telefonszámát? - vágta rá Kia - akkor felhívnom.

- Hát sajnos, azzal nem szolgálhatok, de az e-mail címemet meg tudom adni. Esetleg ön megadhatná!

- Nahát, ön tényleg egy érdekes ember - kerekedtek ki Kia szemei, miközben fekete mappájában keresgélt. - Egy programozó, aki éjszaka dolgozik és nincs telefonja. - És egy lapot kotort elő, amire elkezdte felírni az adatait.

Tom vigyorgott. - Egy újságíró, akinek nincs névjegykártyája - és előszedett ő is egy lapot.

- Nem kell leírnia, tudom a mail címét. Onnan küldtem el a dokumentumaimat - mosolygott a hölgy, látva Tom halvány meghökkenését. - Persze, ebből adódóan az én címem is megvan az ön gépén. Átejtés kizárva - kuncogott tovább.

- Akkor holnap találkozhatnánk? - puhatolózott tovább Tom, a lány kedélyesen incselkedett:

- Háááát. Azt még meglátom. - Nevettek, majd folytatta: - Persze, mondom, ha van kedve, kikísérhetne a repülőgéphez. Tudja, olyan sok a csomagom, végre lesz kire rásózni. Olyan nehéz serpákat találni ebben a városban.

Lassan szedelőzködtek, Kia a kezét nyújtotta:

- Igazán örülök, hogy megismerkedtünk - és elsietett. Tom hosszan nézett utána, majd lassan ő is elindult. Egy tízdollárost nyomott az ősz pincér kezébe, amikor az elsietett mellette.

Az hajnali utca lehelete hűvös volt, de már belevegyült a tavasz zsongása. Egy eltévedt madár próbálta túlfütyülni az ébredő utca zaját, de az eldübörgő metró zajába éneke beleveszett. Tom az ablakhoz lépett, és becsukta, a dübörgés is eltompult a szobában. Martin egy félig telt poharat melengetett a kezében, mélyen belefeküdve megszokott foteljébe, és nevetett, bár szavait csak a dübörgés megszűntével lehetett hallani.

- .. és az a suttyó azóta motorral jár. Szegénykém - és kortyolt a pohárból. Az így beállt csendben társa vette át a szót.

- A Külügyben minden rendben, hétvégére meglesz a papír. A fájlokat az előbb átnéztem a lemezen, úgy tűnik, minden rendben van, a gép szépen menti az adatokat. Ma még megírom rá a programot, ami kimazsolázza a számunkra fontos dolgokat belőle.

Martin vigyorgott. - Na, akkor erre inni kell! - és emelte is a poharát. - Tegnap azt hittem, hogy már be sem jössz. Semmit nem szóltál, de gondoltam, majd ott találkozunk. Biztos nő van a dologban! - majd jót nevetett saját poénján, közben Tom gondolatai messzire kalandoztak. Martin zökkentette ki, ahogy egy jól lezárt műanyag flaskát hajított ki az asztalra, tettetett undorral. Társa kérdően ránézett.

- Az atka.

Tom elégedetten fütttyentett. - Gyorsan ment!

- Hja, te nem itt nőttél fel. Ezek a gettóbeli csibészek igazán utálnak dolgozatot írni - nagyot sóhajtott -, hogy itt semmi nem változott gyerekkorom óta. Ja! - kapta fel szavát a nosztalgia merülésből Martin. - Remélem nem baj, de van közte hajtetű is!

Martin elaludt a fotelban, Tom szép csöndben behúzta maga mögött az ajtót. Tétován elindult a szobája felé, majd megtorpant, és a lépcső felé vette lépteit. A hajnali már leváltotta a reggel, visszament a gyorsétterembe, ahol reggelizni szoktak, és befalt még egy hamburgert. Körülötte a törzsvendégek már megtámasztották a pultot, a helységet olcsó pia és zsíros tojáslepeny szaga járta át. Az emberek maguk elé révedeztek, vagy szomszédjuk felé böktek egy-két félszót. Az ő életük már a koldulás, guberálás és kocsmá háromszögében telt többnyire, de ha nem is így tengették mindennapjaikat, akkor sem tudhattak maguk mögött változatosabb életet, amire érdemes lett volna szót fecsérelni. Tom sem ruházatával, sem viselkedésével nem rítt ki közülük.

Lassan szedelőzködött, metróra szállt, majd egy előkelőbb városrészben leszállt. Az emberek megvetően kerülgették a szakadtruhás, csíkos sapkás alakot, aki görnyedten és a földet bambulva tántorgott a fal mellett. Egy bérház hátsó ajtajához sündörgött, az ajtót támasztva megvárta, míg egy középkorú terebélyes nő nagy ívben kikerüli, majd benyitott. A pincébe sietett, és lehívta a liftet, majd a harmadikon kiszállt. Körbelesett, végigsurrant a folyosón, majd annak végén az ajtót kulccsal kinyitotta, és belépett. Már a folyosón is kézzel fogható volt a visszafogott elegancia, a lakásba lépve a benyomás megerősödött. A hatalmas ablakon fény vetődött be a modern vonalú bútorokkal berendezett szobába. A bejárati ajtó rögtön a nappaliba nyílt, mintegy azt sugallva, hogy a kinti folyosó annak az előszobája. Kétoldalt további helységek csalogatták a tekintetet, amely egy pillanatra azért megsédül, a félhomály után a rikítóan világos szoba hatására. Tom otthonosan mozgott a lakásban, gyorsan benyitott a csillogóan tiszta fürdőszobába, és undorral vedlette le a mocskos göncöket. - A francba, hogy ezt vissza kell még venni - morogta halkan, amint belépett a zuhanyzófülkébe, majd további morgásait elnyomta a harsányan zubogó víz. A fürdőszobából gőz csapott ki, amint kilépett. Melegítőnadrág és póló volt rajta. A konyhába ballagott, a hatalmas hűtőből sajtot és

sört halászott elő, majd társaságukban egyik oldalt nyitó szobába ment át. A távirányítót felkapta, egy üvegpolcon hangra kelt a hifi-torony, Janice Joplin rekedt dalával űzve el a csöndet. Az asztalon számítógép duruzsolt, a lemezegységbe belökte a floppyt, majd gyors prűntyögés után elégedett hűmmögéssel nyugtázta a felvillódzó számsorokat, miközben nagyot harapott a sajtból és egy szivart is kerített a lemezek közül.

☒ A hotelból délben kijelentkezem, a repülő négy órakor indul. Nincs véletlenül ötlete, hogy hogyan lehet elütni ezt a pár órát? Megoldásokat „surgos” jeligére, az alábbi címre várom: Roger Smith Hotel, a 47. utca sarkán, szobaszám: 142. Kia :))

Egy fehér Aduival állt be a hotel elé. A londiner a földig hajolt, ahogy az ajtó kinyílt. Tom szürke sportzakóban volt, útját a recepció felé vette. A lány néhány perc múlva feltűnt a liftajtóban. Világosdrapp pulóver, és hasonló árnyalatú szűk hosszúsoknya feszült rajta, harisnyája sportos cipőbe vékonyult. A férfitekinteteket mind magukkal ragadta ez a látomás, de mosolyával csak Tomot ajándékozta meg. Gyorsan aláírta a kijelentőlapot, majd kérdően Tomra nézett.

- Csomagok? - kérdezte a férfi, hangja kissé fátyolosra sikerült, amit egy fél vigyorral megpróbált elütni.

A lány a kicsi bőröndre bökött: - Ennyi.

Tom kérdően ránézett a lányra, majd a csomagra, aztán a pakkot felkapva csendben maga elé mormolta, hogy a lány is hallja.

- Na hiszen! Ezért kellett iderendelni a serpát!

Nevettek, a londiner az ötdollárost szorongatva hosszan elmélázva nézett utánuk.

- Te jó ég, itt az Államokba is van még ilyen nem automataváltós kocsi! - csodálkozott rá a lány a számára régimódinak tűnő szerkezetre. - Én nem boldogulnék vele - állapította meg.

- Hmm. Kissé régimódi vagyok, azt hiszem.

- Aha, mint általában az európaiak - kuncogta a lány. - Most már igazán elárulhatná, hogy honnan származik! Csak a maga kedvéért szereztem egy térképet, itt is van - túrta fel táskáját, és előhúzta egy szakadozott térkép fénymásolatát. Tom maga elé tette a kormányra, a piros lámpánál végigfutotta, majd elfojtott nevetéssel adta vissza a lánynak. - Ezt melyik múzeumból szerezte? Esetleg nem volt ott még az ezernyolcszázas évekből is néhány?

A lány durcásan marta vissza a papírt. - Könnyű a kisebbben nevetni! Különben is, itt áll, hogy 1988 - bogarászta a lap sarkában. - Nehogy azt mondja, hogy olyan elavult volna!

Tom nevetett. - Hát tudja, vannak a világnak sarkai, amik sokkal képlékenyebbek, mint gondolná! Például - bökött a lapra a lány ölében - ez a két Németország ma már egy. Ez pedig - ujjá arrébb futott - Jugoszlávia, most hirtelen meg sem tudnám mondani, hogy hány ország. És ez még nem minden.

A lány felhúzott szemöldökkel vizslatta a térképet. - Jól van, OK, lehet, hogy térképileg pár évvel lemaradtam! A háborúkról és az újraegyesítésről, a berlini falról hallottam, de számomra olyan távolinak tünnek ezek a dolgok - sóhajtott, majd hirtelen Tom felé fordult. - Azért ilyen könnyen nem úszhatja meg! Jól van, régi a térkép, de láthatja - meglobogtatta a lapot - én készültem. Most már nem kerülheti el, hogy megmutassa, honnan származik!

Tom megadóan fűjt egyet, majd a következő lámpánál elvette a lánytól a lapot, a belső zsebéből előtűrt egy tollat, és bejelölte. A lámpa zöldre váltott, a lány a lap után nyúlt, és lassan betűzte: - Budapest. - Elgondolkozott, majd folytatta. - Itt él? - majd a választ meg sem várva tovább kérdezett: - Ez ugye, kommunista ország volt?

Tom mosolygott. - Csak lassan! Kettős állampolgár vagyok, félig magyar, félig amerikai. Néha itt lakok, néha ott. Valóban, kommunista ország volt Magyarország.

Kia eltűnődött. - Akárcsak én. Koreai és amerikai állampolgár vagyok. És Észak-Korea még mindig kommunista - borús felhők futottak át a lány homlokán, Tom egy villanásra egy másik embert látott maga mellett ülni. Ez csak a pillanat illúziója volt, a lány rögtön váltott. Kislányosan folytatta: - Akkor tud magyarul is! Mondja azt, például, hogy éhes vagyok!

Tom engedelmeskedett. A lány elmélyülten hallgatta a szavait, majd rávágta: - Látja, én így is értem, hogy mit mondott. És én is. Mármost - nézett a férfire - éhes vagyok. - Kitért belőlük a nevetés.

Az elegáns étterem közönsége megbotránkozásnak álcázott irigységgel teli pillantásokat lövellt az asztaluk felé, ahonnan igen gyakran szakadt fel nevetés. Nem viselkedtek feltűnően, nem voltak hangosak, mégis kiríttak fesztelenségükkel és vidámságukkal a pompás, és mégis szürke környezetből. Még a pincér is halkán nevetett, amikor felült Kia egyik ártatlan ugratásának. A kávé lassan kihűlt, és a desszert fagylalt is pocsolyává gyűlt a kehely alján, amikor lassan szedelőzködni kezdtek. A repülőtér forgatagában ketten cseppnyi szigetet varázsoltak maguk köré, a terminál bejárata előtt, ahol komor tekintetű egyenruhás emberek nyúltak a jegyek és az útlevelek után. Mindketten fesztelenséggel próbálták feloldani zavarukat, és elűtni a búcsú szorongató érzését.

- Akkor majd - kereste a megfelelő szavakat Kia, és egyik kezével a poggyász után nyúlt, a másikat a férfi felé nyújtotta. Hosszasan szorongatták egymás kezét, majd a lány elindult, ujjai még mindig egymásra feszültek és csak nehezen eresztették egymást. Bentről, a fémdetektor előtti sorból még intett a lány, majd tekintete elmerült a forgatagban. Tom hosszan állt ott, mint egy szobor, szikár alakját bőröndöket hurcoló, felpakolt kocsikat toló emberek kerülgették.

Ismét ott ácsorgott a megállóban, a metróból előlézengő emberek nagy ívben kerülgették görnyedező és szakadt alakját. Végre feltűnt a peron végén Martin.

- Martin, amigo mio! Buenos noches! - kurjantotta, mire az lassan odaért.

- Mi újság, Tom pajtás, a végén még megtanultál spanyolul ezen a kitűnő helyen? Hol tekeregtél?

- Hát - közbe elindultak a bank felé - átnéztem a lemezt, egész jól néz ki a dolog, ahogy viszont téged elnézlek, - kuncogott - megint megtámogattad a madámat!

- Anyád! - morgott válaszként Martin, amit társa beismerésnek vett. - Azt nem tudom, hogy hogyan csinálod, hogy neked nem hiányoznak a nők, de nekem igenis szükségem van rájuk. Lehet, hogy te a fiúkra mész?

- Martin édes - válaszolt Tom mesterkélt hangon - nem költöznél át holnaptól hozzám?

- Grrr - tört elő Martinból.

Csendben lépkedtek tovább, talpuk alatt sercegett a kavicsos út. A lámpaburák körül rovarok járták eszeveszett táncukat, a kis parkot a csend lepte el.

- Az a haverod megúsza szívinfarktus nélkül? - kérdezte Tom.

Martin cigire gyújtott. - A Gey? Ja persze. Azt mondta, hogy rendesen összeszarta magát, de jó buli volt. Még nem látott ekkora tűzijátékot. De jó menet volt, szerinte.

- Akkor mondd meg neki - folytatta Tom - hogy a jövő hétre volna még egy hasonló megbízás!

Martin bólintott.

- Ja igen, és holnap mindketten veszünk le a számláinkról pár száz dollárt. Arra kell ügyelni, hogy annál a kis köpcösnél, a második ablaknál vedd le a pénzt.

- A Suse-nál - lökte oda Martin.

- De tájékozott vagy - kacintott rá Tom, de társa fel sem vette.

- De aztán elmagyarázod a tolvaj programodnak, hogy ezeket a számlákat ne piszkálja!

Tom vigyorgott. - Pont hogy nem. Az a célom, hogy ezek a számlák is az áldozatok közé kerüljenek, ami ezekről lejön, úgyis a másik zsebünkben landol. A lényeg, hogy pár napra majd még ezek figyelmen kívül kerüljenek, mert az utalásokkal lehet mindig gond, és a számlákról lenyomozható az utalás iránya.

Martin vállat vont. - Nekem ez magas. Azt hiszem, maradok a takarításnál - és nevetett. A komor hátsó ajtóhoz értek.

Rose időközben átköltözött az első emeletre, így az öregre és Tomra maradt a földszint. Az öreg takarította az előteret, a folyosót és a mellékhelységeket, az iroda és az örök helysége Tom feladata maradt. Az irodában szokásos együgyűen koordinálatlan mozgásával takarított, az asztalok alatt kúszva-mászva nem keltett különösebb feltűnést, hogy az egyik lábtartóval szokatlanul sokáig elbíbelődött. Amikor vitte ki a szemetet, a fiatal ör megállította, és kiborította vele az előtérben. Unottan még szétrugdalta a kupacot, majd tovább sétált. Az idősebb kollégája és a dagadt nő kint, a park mellett turbékoltak, és ügyet sem vetettek rá. A szemetessel gyorsan visszament az irodába, majd egy felmosóronggyal és vödörrel benyitott az örök szobájába. A videókat viselő asztal alatt sokat szöszmötölt, majd bárgyú vigyorral mászott elő, ami akár egy eltorzult elégedett mosoly is lehetett volna. Körbenézett, és a belső kamerát, aminek a képe nem jelent meg egyik monitoron sem, az asztal felől egy gyors mozdulattal elfordította az ágy irányába.

Martinnal egy kényelmesen bebútorozott szobában ücsörögtek. Pontosabban Martin az egyik bőrfotelben terpeszkedett, az elmaradhatatlan flaskájával, Tom pedig a szőnyegen hanyatt feküdt, és a plafont szemlélte elmélyülten. Martin szeme társára tévedt, egy ideig nézte, majd megszólalt

- Azért te nem vagy teljesen normális. Mindig olyan képtelen dolgokat művelsz. Ott van az ágy, miért nem oda fekszel? - bökött az üveggel a bevetett ágy irányába.

Társa vállat vont. - Tudod Martin, néha jó dolog a világot más szemszögből szemlélni. El sem tudod képzelni, hogy egyszerű dolgok mennyire érdekessé tudnak válni, ha elmozdulsz a megszokott helyedről, és más - többnyire valóban nem normális helyről - nézed meg ugyanazt. Egyébként is, irtózom az olyan emberektől, akik teljesen normálisnak tartják magukat.

Valójában ők egyszerűen csak teljesen átlagosak, csak megpróbálnak szépíteni a kifejezés-módon - legyintett, és hallgatásba süllyedt ismét. Martin vette fel a szót:

- Szóval péntek. Még négy nap, és bumm. Utána aztán ismét eltűnsz, mi?

- Csodálsz? - nevetett fel Tom. - Már így is sok van a rovásomon, az FBI biztos felemeli a fejdíjamat, minden, magára valamit is adó törvénytisztelő ember engem fog keresni.

- Hogy a fejpénzedből elmeheessenek Hawaii-ra egy jót kufircolni - fejezte be a mondatot Martin.

- Neked csak két dolgon jár az eszed, Martin. Azt hiszem, Morrison mondta, hogy második legkedvesebb szerve az agya. Na, ez rád fokozottan áll.

Martin pont ivott, így csak a kinyújtott középső ujját lóbálta meg társa felé. Tom folytatta.

- De tényleg, Martin. Tényleg fogd vissza magadat pár hónapig! Kevés pia, kevés nő, OK? Nagyot fogsz koppanni, ha ennyi pénzzel a zsebedben lekasztliztatod magadat.

Martin legyintett, társa pedig témát váltott.

- A jószágokat elhelyezted?

Martin megborzongott. - Miért mindig az enyém a mocskos munka? Már csak arra a dobozkára gondolok, és a viszketés tör rám. Brrr.

Tom nevetett. - Most mit vagy úgy oda? Azt mesélted, hogy suhancként nem egyszer igénybe vettétek ezeknek a kis haszonállatoknak a segítségét. A számítástechnikán pedig te takarítasz, és nem én. És én is telepítettem az állatokból, nem tudom, hogy ezért miért kell úgy kétségbe esned. Meg a kamerákat is sikerült átrendeznem. - Elgondolkozott, majd jót kuncozott a dolgon.

- Ah - morgott tovább Martin - még jó, hogy béreltél egy lakást, olyan jól esik néha egy kis emberi környezet - lassan felkászálódott. - Na, én megyek a bankba. - Már az ajtót csukta be maga után, amikor Tom utána szólt:

- Üdvözlöm Suse-t.

Tom először ellátogatott a lakására. A számítógép előtt ült, a billentyűzet az ölében hevert, lábai az asztalon, és elmélyülten itta a megjelenő sorokat. A sorok a hazaérkezés örömteli pillanatairól szóltak, a beteljesülő honvág csillogásában ragyogtak. A tengerparti szülőfalu utcáit a lánnyal együtt róttá Tom, családját a régi ismerős örömeivel köszöntötte. A sorokból kicsengett az az érzés, amit Tom már rég elveszettnek hitt, és most, hogy a hullámok kimosták a parti homokágyból, ismét felbukkant, régi csillogásával. A karaktorsorok között lebegő érzés szétvette körülötte a szobát és az egész fáradtan vonagló várost, és messzire repítette. Tompa koppanására ébredt. Fölnyalábolta a földről az öléből kihullott billentyűzetet, és sorai felszántották az üres monitort. A szobát Lou Reed hangja töltötte meg, döbbenetesen konstataulta saját elgyengülését, amikor a Perfect Day utolsó taktusai is elnyelődtek a sarkokban. Megrázta magát, és az ajtó kattánása, és a kulcscsörgés után csak a gép monoton zúgása remegette meg a táncoló porszemeket a bekandikáló napfényben.

Ketten ültek a zsongó kávéház sarkában, szemeket a néha felbukkanó és elsiető titkárnőkön legeltették. Mindketten harminc és negyven közötti évet tudhattak magukénak. A magas, megtermettebb vette fel a szót.

- Tudod Frank, állati unalmassá vált ez a meló. Már régóta semmi hír a nagyokról, csak ez a néhány pattanássarcú tinédzser kavár a hálón. De ezek is csak ezzel a dög unalmas backdoor¹⁷-ral bütykölésnek, eltelve maguktól.

- Ja - vette át a szót társa, míg ő kávéjába kortyolt - aztán, mint a múltkor is, tudod, - hangját elváltoztatva, egy női hangot próbált utánozni - a Jackikém, jaj, hát az fönn van a szobájában.

- Ja, arra a kis suhancra gondolsz, amelyiknek véletlenül sikerült lejelölnie a FED egyik szerverét¹⁸. Az tényleg jó poén volt. A teljes banki rendszert leállították, aztán jól elzöldültek a pityergő tini láttán.

Mindketten nevettek.

- Nagyon nagy a csönd, és ez nekem gyanús. Biztos készülnek valamire.

- Áh, Fred, te már csak maradsz egy paranoiás FBI kopó. Mindenféle összeesküvés-elméleteket vélsz felfedezni a semmi mögött is, és eszedbe sem jut, hogy azok a nagyok már mind megszédtek magukat, és röhögnek a markukba egy-egy elnökségi ülés után valamelyik multi élén. Nekünk meg maradtak ezek a kis senkik, a hülye BO¹⁹-zásukkal. Áh - legyintett. - Klassz kis nyugdíjas állást kapartunk ki magunknak itt.

- És mi van Főnix-el? - a másik arca elkomorodott - a múltkor már majdnem sikerült megcsípned.

- Eltűnt - vakkantotta a másik. Szikár termete az ismét átélt dühtől megremegett. - Pedig az egy profi volt. Az egész ATM hálózatot padlóra fektette, szerintem csoda, hogy egymillióval megúsztuk a dolgot.

- De gondolom, próbálsz előkeríteni az óta is.

- Folyton meglóg. Hamis azonosítókkal hagy üzenetet a postaládámban, pusztán poénból kilötte az egyik szerverünket. De mostanában ő is hallgat. Belőle ki is néznék valami egetverő disznóságot. De itt van Joker is, az sem nagyon mozgolódik mostanában.

- Ja, a bankspecialista. Attól sem volt rossz húzás a Colonial bank kifosztása. Azért hogy lehettek ekkora barmok, hogy operátorként felvették ezt a bitsátánt.

- Fred, tudod jól, hogy ezek vér profik. Néha sikerül megakasztanunk egyet-egyét, mint pár éve a Mitnick-et, és ráadásul azt is csak szimpla bosszúból sikerült begyűjteni, de vannak bőven. Jó - merengett el - ezek az igazán veszélyesek nincsenek olyan sokan. Mondjuk - ismét eltöprengett - öten, hatan, ha vannak. Hányan vannak most fenn a lapon, azt most te szerkesztet?

- Nyolcan.

- Na jó - legyintett megadóan - legyenek nyolcan. De tudod mit, már vágyok rá, hogy valamelyik előbukkanjon. Unalmas már ez a - legyintett - ez a semmi munka.

A két műanyag pohár a szemetesben landolt, az ajtó mellett, mielőtt még kiléptek volna, majd a csúszó üveglap halk szisszenéssel becsukódott mögöttük.

¹⁷ Backdoor: hátsóajtó. Jelen esetben kém-program, amivel személyes információkat lehet kicsikarni a gyanútlan internetező gépéről az ő tudta nélkül

¹⁸ Szerver: központi gép, kiszolgáló

¹⁹ BO: ua. mint a backdoor

Asztalaik egymással szembefordítva álltak egy nagy iroda sarkában, ahol paravánokkal próbálták megteremteni a magántulajdon varázsát az emberek. Az asztal közepén egy könnyezőpálma kísérelt kis életet vinni a hivataloskodó környezetbe, vajmi kevés sikerrel. Az asztalok közepét a modern világ kicsiny házszenyéi, PC-k bitorolták, a többi használati tárgy, a kávéscsészék, telefon, kólásüveg, floppyk köréjük telepedtek, ezzel megteremtve a rendetlenség érzetét a szemlélőben. Mindketten visszaestek monitorjuk bűvöletébe.

Halkan kopogással hullottak ujjai a billentyűzetekre, majd jól fél óra elteltével Hil megállt a gépelésben. Meredten bámult a képernyőre, majd félhangosan kinyögte: - Nem gondoltam komolyan!

Társa szórakozottan kukkantott ki a monitor mellől. - Mi van? - látva, a másik döbbenetét, és hogy az továbbra sem tudja leemelni tekintetét a gépről, felugrott és mellé lépett. A mosoly az arcára dermedt, a sorokat olvasva.

☒ Sziasztok régi jó barátaim, Hil és Frank, üdvözöllek Titeket. Tartok tőle, hogy ti kevésbé örültök a viszontlátásnak, de nem baj. Majd belejöttök. A múltkori sztori kapcsán köszönet a rendszergazdinak, hogy az alábbi portokat nyitva hagyta a tűzfalon: 110, 111, 113²⁰. Innen tényleg nem volt nagy ördögösség leültetni a szerveret. :(Gratuli a klassz kis adatbázisokért, tényleg remek meló volt így összegyűjteni az ATM terminálokat. Lehet, hogy meg hasznát veszem. Mindenesetre a ruhákat pakoljátok be a bőröndbe, a fogkefét se hagyjátok ki, és tartsátok az irodában, lehet, hogy hamarosan szükségét veszitek. :O

Szeretettel: Főnix

ps: a könnyezőpálmát ne felejtsetek el meglocsolni! ;) ²¹

Mindketten egymásra néztek, Hil megismételte: - Nem gondoltam komolyan!

A szoba hűvös volt, mégis vibrált körülöttük a levegő. Martin idegesen játszadozott egy kulcs-csomóval, majd az harsány csörömpöléssel hullott a padlóra, felszakítva a csendet.

- O.K., csöndben leszek - intett megadóan társa felé - de ugye...

- Minden oké lesz, Martin, csak még ezt bírd ki! - bökött feléje pár nem kevésbé feszült szót Tom, majd visszamélyedett a laptopjába.

Martin az üveg után nyúlt, majd elernyedten ujjai csüggedten csúsztak le az üvegről. A szomszéd szobában valaki kinyitotta a csapot, a cső kísérteties hangokat produkálva felszívított a falban. Tom felnézett, kikattintotta a lemezt a gépből, lecsukta a monitort, és megrázta a floppyt.

- Ezen van az utóbbi hetek eredménye. És itt van a program is, ami holnap egy kicsit átrendezi a kontókat.

Martin mélyen a fotelbe süppedt. - Akkor holnap minden kiderül. De még hátra van az este.

²⁰ Nyitva hagyott portok a tűzfalon: rosszul beállított védelmi gép biztonsági rései, ahol a hackerek bejuthatnak a rendszerbe.

²¹ :o ;) :(Szimbólumok, amiket e-mailben szokás használni. Ha elfordítod a lapot jobbfelé kilencven fokkal, akkor a kettőspont két szemmé alakul, az o csodálkozástól kikerekedő szájjá, a pontosvessző kacintássá, a zárójel bezár pedig mosollyá. A mail kommunikációból technikai okokból hiányzó metakommunikációt pótolják ezek a jelek, az internetezők széles körben használják őket.

Tom a szobában sündörgött, porszívóval a kezében, és a faliórára sandított. A kismutató lassan közelítette a tizenkettőt, apránként harapva a millimétereket. Az öreg látta a pillantást, és azt is, hogy Tom idegessége áttör a bárgyú viselkedés leplén. A robbanás pontban tizenkettőkor következett be. Most nem szólalt meg a riasztó, a detonáció ereje is hallhatóan kisebb volt, mint utoljára, mégis mindenki fejvesztve rohant ki az épületből. Az öreg a felmosó nyelére támaszkodva vigyorgott, és amikor tekintete Toméval találkozott, kacsintott egyet, majd lassan ő is kiballagott. Tom reszkető kézzel kapta elő a lemezt, és ugrott a lábtartóhoz, közben kihúzta a monitor csatlakozóját, és bekapcsolta a gépet. Martin is elégedetten nyugtázta a többiek elrohanását, nyugodt léptekkel a nyomtatóhoz ballagott, annak felemelte a fedelét, és óvatosan az írófejbe nyomott a pillanatragasztóból. Aztán észrevette, hogy bent is van egy kisebb nyomtató, így azt is lekezelte. Elégedetten szemlélte meg művét, majd a többiek után ballagott. Az ajtóban találkozott a kifelé igyekvő Tommal, és egymás vigyorán látták, hogy minden a terv szerint halad. A roncsok köré gyülekezett csoporthoz csatlakoztak, ők is döbbsen ábrázattal szemlélték meg a felrobbant motor földi maradványait, és cseppnyi részvét nélkül bámulták meg a teljesen összeomlott fiatalabbik őr arcát, a lassan hamvadó tűz fényénél. A motorjának a fényénél. A rendőrautó is befutott, ők pedig visszasszállingóztak az épületbe. Az idősebbik őr egész este rózta köreit, és Tom, amikor kibámult az előtérbe, az öreg vigyorogva intett vissza. Láthatóan élvezte a műsort.

Másnap a bank rendes pénteki napját kisebb atrocitások zavarták meg. Reggel az utolsó számítástechnikai főmunkatárs is beteget jelentett, és influenzájával még a legádázabb fenyegetések ellenére sem volt hajlandó bejönni, így a két operátorra hárult a rendszer felügyelete, és az esti zárások.

- Nem tudom John, de valami nagyon bűzlik nekem ebben az egész betegség-dologban. Most jól itt hagytak kettőnket a szarban. Azért nem értem, hogy a Brown miért nem tud bejönni, ha egy kicsit megfázott.

- Paul, hülye barátom, te már megint túl sokat okoskodsz, közben figyeld! Haaaauuuu!

- Te egy szemét állat vagy! Ahelyett, hogy ezekre a dögökre vadásznál, folyton engem lösz le! De most figyeld, mindjárt utolérlek, és kifüstöllek! Ez az!

A telefon idegesen feltrillázott az asztalon. Mindketten idegesen néztek rá. Az asztal két oldalán játszottak, két PC-n, a telefon pont középre esett.

- Most te mész! - mordult rá társára a piros inges, szemüveges srác.

A másik kényszeredetten vette föl a kagylót, és hosszasan hallgatta azt, - Jó, ok, mindjárt lemegyek, és megnézem! - és levágta azt. - Ez a hülye tehén ma teljesen begolyózott.

- Melyik?

- A Rosaline.

- Ja - társa lemondólag legyintett. - Az matt hülye. Menj le, indítsd újra a gépet, aztán gyere vissza.

John, távoztában megállt a nyomtató előtt, amit kihúztak a sarokból, a teteje is melléje volt vetve. - Ezzel a szarral jutottál valamire?

- Áh, - legyintett a másik - teljesen kipurcant. De legalább csönd van. Nem csörömpöl itt egész nap. Meg nem kell folyton leporellót cserélgetni.

Az ajtó csapódott. Amíg társa elment, Paul gyorsan felment egy ingyenes szex oldalra, és a képeket kezdte letölteni. Sorra villództak a ledér hölgyek különböző pózokban a monitoron, miközben a fiatal srác vágyai is messzire, egy álom-szigetre vetődtek, ha már életének ez a része meglehetősen siváran csordogált. A másik rontott vissza az irodába.

- Áh, lebuktál, már megint muffokra vadászol! - üvöltötte megdicsőülten. - Velem meg megcsináltatod a szennyes melót.

John megpróbált gyorsan kiszállni a programból, de az fennakadt a legutolsó képnél. A másik érdeklődve lépett oda, nézegette, majd a lap tetejére futott a tekintete: - Ez melyik site? - kérdezte, de gyorsan memorizálta a címet.

A másik, zavarát leplezendő, kérdezte: - Találtál valamit?

- Áh, - legyintett Paul, miközben elballagott a hűtőhöz - csak a szokásos. Idegbeteg ügyfelek, hőzöngő liba, meg ilyenek. Semmi különös. Az a baja, hogy marha sokat kell várnia a szerverre. Lenyugtattam, hogy ez oké, pénteken sokkal jobban ki van használva, mint máskor és ennyi.

- Ma te maradsz tovább - vetette oda a másik. - Én lelépek délben, dolgom van - lelki szemei előtt már az ágy és a lustálkodás csalogató képe jelent meg.

Társa morgott valamit válaszként, közben véletlenül a szerver képernyőjére pillantott, és visszalépett ahhoz. Elmélyülten nézte a futó sorokat. - Te John, gyere már ide!

- Mi van! - bökte oda a másik, aki már visszalépett a játékprogramba, és eltorzult ábrázattal küzdött meg a virtuális szörnyekkel.

- Valami nem stimmel ezzel! - bökött a néma monitor felé.

- De mi nem stimmel?

- Túl sok mozgás van rajta, mindenféle mozgásnemben! Ennyi nem szokott lenni.

- Maradj már nyugton, te detektív! - morogta társa, fel sem nézve a gépéből. - Alig két hónapja vagy itt, és állandóan világrengető felfedezéseket teszel. Új programverziót tettek fel vagy három hete, biztos amiatt van. Különben is péntek van, mit vársz?

- De akkor nem on-line időszakban, csinálná, hanem feldolgozásban - kotyogta a másik, le sem véve tekintetét a zöld kijelzőről.

- Akkor meg menj fel a dirihez! - csattant fel a társa. - És mondd meg neki, hogy be kellene zárni a bankot, mert valamit gyanúsak találtak! Különben is tele van a fazon tőke az egész számítástechnikával, már csak te hiányoznál neki!

- Melyik a száztizenkettes terminál? - makacsolta meg magát a másik.

- A Suse-é.

- Az melyik?

- Tudod, az a liba mindig kiagyal valami eget rengetőt. A múltkor ő volt úgy oda, hogy építsünk a gépébe egy CD-t, mert attól modern lesz egy PC.

- Lemenjek megnézni, hogy mit művel?

- Inkább hagyd, mert a végén megint kiagyal valami okosságot! Inkább hozz nekem is egy kólát! Felfedeztem egy új folyosót, de tele van szörnyekkel.

A másik legyintett és belevetette magát a hűtőbe. A monitoron tovább villództak a sárga szövegek, regisztrálva a hatalmas mennyiségű tranzakciót. Lent, a szobában az egyik ügyintéző odaült Suse gépéhez, hogy megnézzze az egyik számla egyenlegét, de a monitor a billentyűk püfölése nyomán is kérlelhetetlen sötét maradt. Első ötlete az volt, hogy felhívja a számítástechnikát, de aztán inkább letette a kagylót. Már megint majd azzal jönnek, hogy valamit rosszul csinált, és kinevetik. Látott egy másik szabad gépet, gyorsan átült. Az otthagytott gépen pedig szorgalmasan tovább vibrált a merevlemez apró sárga LED-je, halk neszezés kíséretében, a lábtartó alatti elrejtett laptop által diktált ritmusban.

A laptop előtt ketten ültek. Az egyikük néha pötyögött valamit, a másik pedig feszülten figyelt.

- Na, mi van! - tört ki Martinból - van már valami?

Tom csitítólag felemelte a kezét, majd visszajejtette azt a billentyűzetre, és serényen kopogtatott tovább.

- Hopp! - kiáltott fel.

Martin visszafojtotta lélegzetét, és úgy nézett társára, aki még mindig a monitor mélységében kalandozott.

- Megvan az első utalás - fejezte be mondatát Tom. - Úgy látom, menni fog a dolog. Senki nem akadályozza meg a program futását - elgondolkozott, miközben Martin kurjongatva ugrált a szobában. - Azért nem hittem volna, hogy ez ennyire egyszerű lesz.

- Mit mondasz? - fordult oda társa.

- Áh - legyintett Tom. - Vacakolhatok én naphosszat a legbonyolultabb programokkal is, és egy hajszálon bukik el az egész - előző ATM-es akciójukra gondolt - most meg, tessék. Kőbunkóval nekiesünk egy banknak, és pillanatok alatt kifosztjuk. Ezért érdemes tanulni - nevetett és a képernyőre nézett, ahol sorra tűntek elő kódokkal teli sorok. - Oké, elindultak a tranzakciók - és megkönnyebbülten hátradőlt székében.

Martin a plafont nézte, egy üveg sörrel a kezében, miután az ágyra vetette magát.

- És most várunk - bökte maga elé Tom, lecsukva a laptopot. Egy darabig mozdulatlanul ült az asztalnál, majd szedelőzködött. Az ajtóból még visszaszólt társának: - Elmegyek kiszellőztetni a fejemet.

Útját a zajos utcáról a metró felé vette, majd az öbölparti sétányon ballagott tovább. A lány járt az eszébe, a saját élete, és rengeteg kérdést tett fel magának, melyek aztán válasz nélkül süllyedtek el gomolygó gondolatainak útvesztőjében. Hűvös szél fűjt a parton, örökké éhes sirálycsapat repkedte körül, kurjantásaikkal a végtelen tengerpart emlékét varázsolva elé. Már nem volt feszült, tudta, hogy a program fut. Úgy érezte, mintha egy lottó ötöse lenne, amire éppen kalkulálják a fizetendő díjat. Lépteit ismét a metró irányába irányította, és az előbukkanó kósza napsugár a kerek asztalka mellett találta, capuccinóval, egyedül. Kezdte érezni magányának nyomasztó voltát. Laptopjának táskáját kezdte bontogatni, majd visszacsúsztatta azt lábához. Úgy érezte, hogy valami csillogó dolgot szennyezne be mostani énjével. Az akcióra kell koncentrálni - szuggerálta magának - majd ezt az egészet elfelejteni, és - tovább merengett - de nem tudta megfogalmazni saját maga számára gondolatait, hagyta, hogy azok maguktól marják át magukat tudatán. Az asztalkára egy hatalmas felhő árnyéka vetült.

Hajnalban néma alakok tűntek fel a bank hátsó kijáratánál. Az új biztonsági őr végignézett rajtuk, majd intett, hogy mehetnek. Halványodó árnyakként tűntek el a derengő fényben, a metró irányában. Ketten kiváltak a csoportból, és amikor az őr mögött becsapódott a vasajtó, a kukákhoz siettek. Az egyik guberálni kezdett, majd egy papírsákot nyújtott át társának. Az kabátja rejtekébe kapta azt, és ők is elmerültek a park árnyai között.

- Na, akkor ide sem jövünk többet - bökte Martin Tom felé.

- Ha minden jól megy, önszántunkból valóban nem.

Párbeszédük utolsó foszlányait elnyelte egy fékező szerelvény sikolya.

- Rendben van uraim - tért vissza az ősz, hórihorgas igazgató a tárgyalóba -, ellenőriztük a kontót, és minden rendben van, a kifizetés fedezete megérkezett rá. - A csillogó tálcán sorakozó csészek felé intett. - Kávét?

Tom a dagi porcelánkancsó felé nyúlt, kávéillat lengte be a helységet.

- Milyen címletekben óhajtják a pénzt? - folytatta az idős úr.

Tom egy kinyomtatott lapot vett elő, és átnyújtotta neki. Az halkan felolvasta:

- Nagy címletű kifizetés, kétszer százezer dollár elkülönítve, egyszer kétmillió dollár egy tételben.

Tom folytatta: - Lent a rámpánál vannak a megbízott pénzz szállítók, kérjük az összegeket leplombálva, hitelesítve nekik átadni.

Az igazgató biccentett, és ismét távozott, halkan behúzza maga után az ajtót.

Martin kifakadt: - Te jószágos ég, ekkora pénzt! Én nem voltam normális, amikor belementem ebbe a baromságba.

- Úgysem tudnál mit kezdeni ennyi pénzzel - torkolta le Tom - az a százezer is bőven elég lesz arra, hogy elidd. És különben is, ennél jobb befektetésed soha életedbe nem lesz.

Martin elgondolkodott, majd folytatta: - Szóval akkor ezek az olajmezők nem Iránban vannak, hanem - elgondolkodott és kérdőn társára nézett.

- Malaysiában - segítette ki Tom.

- Hmm - rántott vállat Martin. - Egyszer már igent mondtam, akkor nem vonom vissza. Végül is, az a százezer sem rossz pénz - majd társára nézett, és elvigyorodott. - Eszeveszetten hülyén áll neked ez a szakáll.

Az idős emberke visszatért, saját fontosságának tudatában, jelentősegteljesen megállt az asztalnál, mire mindketten felálltak. Lekezelték. - Elnézést, de engem szólítanak egyéb teendőim. Örülök, hogy bankunkat választották, a vállalkozásukhoz sok szerencsét kívánok - itt megeresztett egy protokolláris mosolyt. - A pénz átadásáról intézkedtem, kérem, fáradjanak az átvételhez.

Tom megköszönte a segítséget, és a barna páncélaudónál aláírta az átvételt, és a sofőrnek odaadta a címet.

Ők az Audiba szálltak, és követték az autót. Nem messze a banktól az bekanyarodott egy hatalmas toronyház mélygarázsába. Tom kiszállt, és intett a vezetőnek, hogy várjon. Ők az egyik lifthez siettek, és csak egy óra múlva tértek vissza, egy köpcös, öltönyös emberrel, és

néhány tisztségviselővel. A pénzszállítóból előhúzták a konténert, és a két alkalmazott elkezdte átszámolni a kötegeket.

- Kissé meglepő, hogy készpénzben fizetnek - szuszogta a köpcös, - de azt hiszem, vállalkozásunk szempontjából ez érdektelen. Kérem, kísérjenek el ebédelni, kollégáim majd elvégzik az itteni teendőket. Mindenesetre üdvözlöm önöket, mint vállalatunk új törzsrésztvényeseit!

A liftben ismét eltűntek, majd ismét egy óra elteltével visszatértek. Tom aláírta a sofőr papírjait, az egyik zsákból annak átnyújtott egy kisebb köteget, majd amikor a páncélauto elgördült, a másik zsákot Martin kezébe nyomta.

- Nem tudom elhinni, kérlek, mondd még egyszer! - Martin kerek szemeit Tomra függesztette.

- Tizenkétfmilió.

- Akkor - Martin szája némán mozgott, ahogy magában számolt - hárommilió dollárom van - suttogta maga elé.

- Még várd ki a végét, az orosz bankon még nem futtattam át a pénzt, ezt a jövő héten fogom megcsinálni. Jelenleg lenyomozható számlákon parkol a te pénzed is. Egyelőre elégedj meg azzal a kis vászonzsákocskával, a többi pénzt meg intézem. - Martinra nézett, majd folytatta - de nem adom oda neked készpénzben. Nem tudnál vele mit kezdeni.

Martin már fel akart fortyanni, de Tom csitította: - Tönkretennéd magadat. Nézd meg az egy éve szerzett negyedmiliódat. Elúszott. A markodból úgy folyik el a pénz, mint a csapvíz. Mit csináltál azzal a pénzzel?

- Mit, mit! - tört ki Martinból - elköltöttem. Az azért van. Meg egy csomót költöttem jótékonyásra.

Tom legyintett. - Ah. A lelkiismeretedet akarod megváltani?

Martin most már igazán Tomnak támadt. - Tudod is te azt, hogy mi az a lelkiismeret, meg a jótékonyág! Játszod a nagymenőt, kapzsi vagy és nincs senkid! Volt már valaha barátnőd?

- Volt, feleségem - válaszolta rezignáltan Tom.

- És mi lett vele? - próbált meg önigazolást találni Martin.

- Meghalt.

Hirtelen csend hullott közéjük, Martin kínlódva fogadta a megrendítő választ, de a hirtelen feltörő dühe nem talált magának újabb akadályt, elillant. Az egyik fotelbe ült, és maga elé bámult.

Tom a hűtő felől két pohár itallal tért vissza, az egyiket társának nyújtotta.

- Ne szívd mellre - a poharat nézte. - Bocs, de erről nem fogok többet beszélni - majd teljesen más hangon folytatta:

- Nem hiszek a jótékonyágban. Afrikába évről évre élelmiszert küldesz, ahelyett, hogy megtanítanád őket, hogyan kell a fegyverkezés és gyilkolászás helyett megtermelni azt. Egyébként is, addig, amíg ezeknek az országoknak csak a szomszédos, hasonlóan ramaty állapotú országgal vívott háborúra van pénzük, miközben a világot vádolják, hogy náluk megint éhínség van, ah - legyintett - az ilyenektől kifordul a gyomrom. A segély is csak arra kell nekik, hogy annak az árából teljen új egyenruhára. Az egyéb katasztrófáknál meg ott van az ENSZ, annak az a dolga, hogy segítsen. Nem fog senki sem belepiszkálni a lelkiismeretembe, mert tudom, ha én lennék elesett, nekem sem segítene senki. Ezek után én sem fogok mások

nyűgével foglalkozni. Sajnálom, Martin, de én egy ilyen világba születtem, ennek törvényeit tettem magamévá.

- Te beszélsz törvényről! - szúrta feléje Martin.

- Az utca törvénye és az állam törvénye két, nagyon különböző dolog. Te tudod, hogy én miről beszélek, csak a szavaimat próbálsz kiforgatni.

Kis időre csak a forgalmas utca beszűrődő zaját lehetett hallani, majd Tom folytatta:

- Nem hagyom, hogy ismét teljesen elkallódj. Ezt a lakást a te nevedre béreltem, jó volna, ha megtartanád. A pénzedről gondoskodom, sajnos, muszáj lesz megbíznod bennem. És nem érdekel, hogy te Teresa anya nyomdokaiba akarsz lépni, vagy a szentek útját választod, miattam akár Ghandi is lehet a példaképed, akkor sem hagyom, hogy ismét legatyásodj. - A rongyos ruhákat hirtelen mozdulatokkal behajigálta egy nagy zsákba, majd a kabátja után nyúlt, és az ajtóból még visszaszólt barátjának: - És tényleg vigyázz magadra! Nagyon sok pénzt akasztottunk, az FBI nagyon rá fog vetődni az ügyre.

A hátsó kijáraton lépett ki egy szűk sikátorba, a zsákot lehajította a szemetes konténer mellé, léptei halkán kocogtak az esőáztatta aszfalton, majd elvegyült a sikátor végi utca forgatagában.

A lakás aurája megnyugvással töltötte el. Belső elégedettséget érzett, az ablak mellé lépett, és a függönyt kissé félrevonva szemlélte az elsiető autókat, az esernyővel siető embereket, a fények esti játékát az esőtől csillogó úton. Úgy számolta, hogy még egy hétig maradhat a városban, és már tagjaiban érezte a szabadság szétáradó érzését. Az utalásokat gyorsan meg fogja csinálni, Martinnak összeállít egy részvénycsomagot, a saját pénzét is gyorsan elaprózza és befekteti. Kia gondolata feszegette fel tudatát, de gyorsan megpróbálta a lányt kiszorítani onnan. Majd később, majd később. Ebből már nincs sok hátra.

A tárgyalóasztal körül már hárman ültek, amikor a másik kettő belépett. A csend mélyén a feszültség vibrált a hatalmas világosvörös faasztal fölött. Némán maguk alá húzták a székeket, egyikük egy diktafont helyezett ki az asztal közepére, jelentőségteljesen körülnézett, majd kigyulladt a piros LED a készüléken. Visszahúzta a kezét, megszólalt:

- Jegyzőkönyv száma AE021, szigorúan bizalmas, ügyirat szám: NY34.546. A megbeszélés helyszíne a new-york-i Eagles Bank tárgyalóterme. Jelen vannak - körbenézett, és tekintete megakadt az asztalfőn ülő, kialvatlan szemű, magas fehéringes alakon: - James Sterling, a bank ügyvezetője, - tekintetét továbbhurcolva: - Scott Geron, nyomozó, a new york-i rendőrségtől, és Rod Canter, a new york-i rendőrség számítástechnikai szakértője. Jelen vannak még - társára nézett, - Frank Birtlinger és Phil Kecskési az FBI számítástechnikai szakcsoportjának részéről. - Nagy levegőt vett. - A vizsgálat tárgya nagy értékre elkövetett csalás, elkövető jelenleg ismeretlen. A kárérték kivizsgálás alatt, pillanatnyilag - feljegyzésébe pillantott - hét és félmillió dollár. Az összeg feltehetően még emelkedni fog. Elkövetés módja kivizsgálás alatt, jelenleg ismeretlen. A megbeszélést megnyitom. Van valakinek előzetes bejegyeznivalója a jegyzőkönyvbe?

Az igazgató tenyerével jelzett. - A megbeszélésen nem vesz részt Peter Brown, a bank számítástechnikai igazgatója, orvosilag igazoltan.

Hil vette vissza a szót: - Akkor felkérem Scott Geront, hogy számoljon be az eddig történetekről!

A cingár, kimért férfi maga elé vonta jegyzeteit:

- A bejelentés március 14-én érkezett a bank részéről a rendőrségre, csalás alapos gyanújával. Megállapítottuk, hogy március 10-én ismeretlen elkövető a számítógéprendszeren keresztül nagy összegű csalást hajtott végre, de az elkövetés módja még ismeretlen. A számítógép adatait elemezve megállapítottuk, hogy az egyik ügyfélszolgálati terminálon keresztül zajlottak a csalás tárgyát képező átutalások illetve egyéb pénzügyi mozgások. A gépen aznap senki nem dolgozott, az egyik ügyviteli dolgozó úgy emlékezik, hogy az a PC aznap rossz volt. A gép Suse Greenmayer asztalán található, ő is részese egy, az eseményekkel valószínűleg összefüggő jelenségnek is, csakúgy, mint a hiányzó Brown úr is. Aznap a számítástechnikai főmunkatársak közül egy sem tartózkodott bent, korábban beteget jelentettek. A gyanús megbetegedéseket kivizsgálva megállapítottuk, hogy mindegyikük rüh-atkával és hajtetűvel fertőződött, így munkahelyeiket átvizsgáltuk, majd - krahácsolt egyet futó zavarában - fertőtlenítettük. A számítástechnikán aznap két képesítés nélküli operátor tartózkodott, bevallásuk szerint játékprogramokkal játszottak. - Hil az igazgató felé fordult, aki elsápadt, de a nyomozó hangja könnyörtelenül továbbgördült.

- A munkahelyi kamerák felvételeit visszajátszva egyéb biztonságtechnikai hiányosságokra is fény derült. - A nyomozó alig tudta palástolni vigyorát. - Az ügyfélszolgálati beltéri kameráról nem rögzítettek felvételeket, ellenben az őrszobai, hmm - keresgette a megfelelő szót - szexuális eltévelygések teljes terjedelmükben rögzítésre kerültek. - A másik rendőr nem bírta a belülről nekifeszülő nyomást, és halkan felnyihogott. Társa ismét megpróbálta komoly mederbe terelni mondanivalóját.

- Az érintett személyeket az igazgató úr, kérésünkre felmentette állásukból. Az eseményekkel valószínűleg összefüggésbe hozható még két korábbi cselekmény. Az őrszolgálat egyik tagjának a BMW típusú gépjárművét az esemény előtt 12 nappal ismeretlen elkövető felrobbantotta, majd Kawasaki típusú motorkerékpárját egy nappal az esemény előtt robbantotta fel szintén ismeretlen elkövető. Az őrt, Jeremy Iron-t a megbízott biztonságtechnikai cég, az SG, saját hatáskörén belül menesztette, mivel az autó származása ügyében komoly problémák merültek fel, és ezekre Iron nem tudott magyarázattal szolgálni, így a rendőrség nyomozást indított az ügyben. Eddigi tapasztalataink szerint a bank súlyos biztonságtechnikai hiányosságai feltehetően nagy szerepet játszottak a cselekményben.

Az igazgató kifakadt:

- A rendőrség nyomozzon, és ne a bankot vádolja!

Folytatta volna, de Frank közbevágott:

- Igazgató úr! Amennyiben a bank biztonságtechnikája nem lett volna ennyire hiányos, akkor most a rendőrségnek és az FBI-nak nem kellene az ön bankjánál nyomoznia.

Hil vette át a szót: - Elöttem az aznapi forgalmazási adatok kinyomtatva. A nyomtatást az ügyfélszolgálati irodában tudtam csak megoldani, a számítástechnikán ugyanis - jelentősegteljesen a hitetlenkedő igazgatóra nézett - nem találtam működőképes nyomtatót. Többek között az on-line nyomtató is üzemképtelen. A listára visszatérve. A betörés egyértelműen a 112-es terminálon keresztül zajlott. Személyes elkövetés kizárva, ugyanis átlag másodpercenként egy tranzakciót indított a terminál. A betörés végrehajtásának módját még nem találtuk meg. A tűzfal behatolást nem regisztrált, a hálózatot nem szakították meg, a szerveren sem találtuk beavatkozás nyomát.

- Rod Canter - vette át a szót a rendőr, amikor Hil ránézett. - A 112-es terminált részletes vizsgálatnak vetettük alá, sem szoftveres, sem hardveres beavatkozásnak nyomát nem találtuk rajta. A gép belső log file-ja rögzítette a tranzakciókat, tehát valamilyen rejtélyes módon mégis erről a gépről érkeztek az információk.

Csend állt be a terembe, Hil kérdően körbenézett, majd hivatalos hangon folytatta.

- A rendőrséggel közösen folytatjuk a vizsgálatot. Meg kell állapítani, hogy az ismeretlen elkövető milyen módon jutott a 112-es terminálhoz. Ki kell hallgatni minden személyt, aki adott időszakban, a bankban az ügyfélszolgálatra bejuthatott. A számítástechnikai munkatársakat külön, nagyon alaposan ki kell hallgatni. A bankot az előzetes vizsgálat és tényfeltárás időszakára lezáratom.

Hárman maradtak az asztal körül. A diktafon továbbra is az asztal közepén falta a szavakat.

- Na, jó, ez már nem hivatalos, csak az emlékkönyvembe akarom beragasztani az elhangzottakat - vigyorgott Hil Canter felé, és kezét nyújtott. - Hil - majd társa felé bökött: - Frank. Az is kezét nyújtott. Canter fesztelenül folytatta.

- Slay. Mindenesetre ezt a jegyzőkönyvet is beragaszthatnád melléje. Vagy legalábbis elküldhetnéd valami vicclapnak.

Nevettek. Frank vette át a szót.

- Te Slay, mi volt azzal az örrel? - Mire abból kitört az eddig elfojtott nevetés. A könnyeit törölgette, és csak szakadozva tudta elmesélni a történetet.

- A srácok behozták a kapitányságra a dat²² kazettákat, és csak arra lettek figyelmesek, hogy a két technikus, akik elkezdtek visszanézni a szalagokat, kiestek a szobájukból, és a falat fogták a röhögéstől. Az egyik kameraállás rögzítette, ahogy a nagydarab takarító csaj meg az öreg ör, hmm szexelnek. Volt ott csiga-biga gyere ki, meg hmm mindenféle extra pózok, meg hát a szöveg. - Ismét kitört belőle a röhögés. - Kérjétek majd ki, nézzétek meg! De ki ne hagyjátok, megéri! Aznap estére a legnagyobb kihallgatóba szerveztek egy vetítést, mert annyi volt az érdeklődő. A csaj bi... - csak újabb nekifutásra vergődte át magát ezen a mondaton, mert úgy nevetett közben. - A csaj bikucinak becázta az öreget. Ezek az állatok meg, amikor az öreget berendelték kihallgatni, így kezdték „Na bikuci, mit tudsz a dolgokról?” Szegény főszer teljesen kiakadt.

Nevettek. Slay folytatta.

- Van valami tippetek, hogy ki akasztotta le ezt a pár millkót? - kérdezte a másik kettőtől.

Frank válaszolt:

- Nem tippünk van, tudjuk. Nincs még rá bizonyíték. - Slay kérdően nézett rá, ő folytatta: - Te ismered Főnixet? - A másik nemet intett. - Hát, akkor - Frank végigsimította az állát - azt hiszem, most majd meg fogod ismerni. Legalábbis - lemondóan legyintett - hogy miket művel, azt meg fogod ismerni. Őt nem valószínű. Iszonyúan sok ideje volt felszívódni, és biztos, hogy az átutalásokat is kimosta. Most valahol a tengerparton lógatja a lábát, és rajtunk röhög.

- Mindenesetre ezek a dolgok rá vallanak - nézett társára Hil. - A fazon mindig akkora disznóságokat művel, mint - körbeintett - mint itt. Szóval, a levélben, amit írt, az mind igaz.

Frank halkan odavetette társának a beállt csendben: - Csak a könnyezőpálmát honnan tudta?

²² DAT kazetta: jelen esetben: digitális formában rögzítik rá a kamerák felvételeit, és bizonyos esetekben a hangot is.

II

Tom a kerítés tetején ücsörgött, lábait lógatva, és azon tűnődött, hogy Hil és Frank hol tartanak az ügy kibogarászásával. Körülötte a tavasz zsongott már teljes pompájával. Élvezte a napsütést, az erdő susogását, és a csodálatos kilátást. A kis faház az erdő szélén húzódott meg, a tisztás oldalában, ami innen, a domboldalból egészen a szomszédos domb derekáig szaladt. A völgyben a nádas patakot sejtetett a mélyén, mellette keskeny földút kanyargott. Tom felpattant a ház előtti korlátról, és nagyot nyújtózva a házba lépett. Bent a félhomály rejtekéből lassan bújtak elő a körvonalak, majd a tárgyak, amint szeme is megszokta a szürkületet. A helység kicsi volt, berendezése meglehetősen puritán. Középen egyszerű nyersfa asztal, körülötte székek. A szemközti falnak egy apró tűzhely vetette hátát. A férfi az egyik oldalt nyíló ajtón lépett be, és ott az ágyra vetette magát, hanyatt fekve nézte az öreg keresztfákat, és utolsó gondolata az volt, hogy le kellene pókhálózni, mielőtt elaludt volna. Halk motoszkálásra ébredt, majd felnézett, és az ablakból beáradó fényt egy fej árnyékolt be.

- Bocsásson meg, Tamás, nem akartam felébreszteni, csak azt láttam, hogy tárva-nyitva van itt minden, és egy ismeretlen kocsis parkol itt, gondoltam, benézek.

- Jól tette Lajos bácsi, köszönöm. Mi újság?

- Hmm. Hogy itt mi újság, ahol megállt az idő? - nevetett, és körbemutatott. - Itt semmi sem változik, szerencsére. Nagyon örülök, hogy maga vette meg ezt az erdőt. Azóta igazán olyan érintetlen minden.

- Meg főleg, azért, mert van, aki vigyázzon rá! - nevetett fel Tamás is. - Jöjjen be!

- Dehogy megyek. Inkább jöjjen maga le a kocsmába. Azért valahogy úgy illik, hogy csak bemutatja magát, ha hazatér. A sírkertben volt már?

- Nem, még nem, de még ma kimegyek.

- Az öreg Szabó néni nagyon szépen rendbetartja a sírokat, hogy az Isten nyugosztalja őket.

- Na, jöjjen - intett a kocsis felé, mire az öreg letorkollta.

- Teljesen elszoktál már a gyaloglástól, mi? - korholta. - Mindig csak a számítógép, meg az autó, meg a tévé. Közben meg már el sem tudod képzelni, hogy valamit gépek nélkül csinálj! - csóválta a fejét, közben gyalog elindultak az erdő felé futó ösvényen. - Bezzeg amikor még szegény apáddal hárman jártuk az erdőt! Emlékszel-e Tomi? Gombát kerestél, és mindig szarvast akartál fogni a kertekben. Mindig eszembe jut ilyenkor, hogy hogy rohan az idő, nem is olyan rég még karonülő gyerek voltál, most meg ... - legyintett, közben elnyelte őket a sűrű tölgyes.

Az egész falu is csak egy hosszú utcából állt, és ennek két oldalán sorjáztak a házak. Az útnak az egyik irányban a falu után vége szakadt, a másik irányban egy kisvároskáig kanyargott, közben még több, hasonló települést gyöngyfüzérként aggasson magára. Szülei háza előtt röviden megálltak, ami lakatlan volt már évek óta, csakúgy, mint egyre több ház az utcában. A kocsmában egy pillanatra elült a zsongás, amikor beléptek, majd hirtelen nagyon nagy hangzavar támadt, ahogy mindenki egyszerre próbálta üdvözölni. Tamást hatalmas belső melegség töltötte el a sok ismerős arc láttán, boldogan hallgatta a történeteket, pletykákat, miközben a keserű sört kortyolta. Lassan alkonyodott, amikor elköszönt, és az utcácska vége felé vette az irányt. A magas kovácsoltvas kapu csikorogva nyílt, félve feltárva a sírkertet.

Három sír kapaszkodott egymásba a kert egyik zugában, egy odvas vadcseresznyefa oltalmában. Tom leült az egyik kő sarkára, és kezeiben egy elszáradt virágot morzsolva elmerült múltjában. A fejköveken aranyozott barázdák futottak össze nevekké, Kékesi János, Kékesi Jánosné és Tomnak erőt kellett vennie magán, hogy tekintetét tovább tudja fordítani, Galambos Mária. Gépiesen olvasta tovább a feliratot „Élt 24 évet”. Homlokán a ráncok összeértek, gerince meghajlott a múlt rázúduló terhe alatt. Gondolatai kapaszkodó után kutattak az emlékek árjában, majd magatehetetlenül ismét alábuktak.

A hold sanda fénye világította már meg a fehér sírköveket, amikor halkan felállt, és tolvajléptekkel távozott, néhány könnycsepp kráterét hagyva a fehér mészkőlap porában. A kertkapu fájdalmasan belecsikorgott a hideg éjszakába, és Tamás, háta mögött hagyva múltjának egy elveszett szilánkját, hazafelé vette lépteit.

A kis kandalló gyorsan felmelegítette a szobát, pattogása és a villódzó lángnyelvek barátságosan otthonossá varázsolták a szobát. A vizes fűben elázott nadrágját kitette száradni, bort töltött magának, egy darabig élvezte a tűz és a hajnal illatainak rég feledésbe merült orgiáját, aztán az asztalhoz ült, maga elé húzva laptopját.

Halk csörömpölés jelezte, hogy levele érkezett, de ingyenként azt a végére hagyva először a New York Times lapjára ment fel. Gyorsan futotta végig a napi híreket, és megnyugvással fogadta, hogy az Eagles Bank lekerült az újság címlapjáról. Eleinte a betöréssel voltak elfoglalva, már másnap az ő nicknével²³ hozták összefüggésbe az esetet. Napokig találgattak a kár értéke felől, majd kihozták, hogy három takarító volt az elkövető, ezek közül egyik feltehetően Főnix volt. A negyedik nap röppent fel a hír, hogy az ügy háttérében egy másik szélhámosság is meglapul, és másnap letartóztatták a bank elnökét. Tegnap jelent meg a hír, hogy az egyik tettest kézrekerítették, és ezt igazolta, hogy Martintól nem érkezett több levél. Ekkor látta elérkezettnek az időt Tom, hogy továbbálljon, New York, a tavaszi időtől függetlenül kissé meleggé vált számára. Felment az FBI lapjára, megtekintette saját fantomképét, majd elégedetlenkedő levelet küldött Hil-nek, hogy a fejdíját a remek munka ellenére sem emelték, pedig most már igazán megérdemelné.

A leveleket közben letöltötte a gép, lejött a hálóról²⁴, és úgy bogarásztta át azokat.

Hil ostromolta az egyikben, a könnyezőpálma ügyében, ezen jól szórakozott. Egy igazán jó információforrást vesztené el, ha elárulná, hogy honnan tudja, mi történik náluk, az irodában. Néhány eltévedt spam²⁵ is behullott a levélládájába, ezeket szórakozottan törölte, mind közelebb jutva az igazán fontos levélhez.

Kia már régen, egy hete nem írt levelet, és most is nagyon szűkszavú volt. Visszaérkezett New Yorkba, és szeretne találkozni Tommal.

Tom eltöprengett. Most nem tud visszamenni az Államokba, nagyon rizikós volna számára. Nem lehet tudni, hogy Martinból mennyi információt szedett ki az FBI, mindenesetre gyanúsan nagy a csönd az ügy körül. Keze, ötletei nyomán többször megindult a billentyűzet felé, majd leütés nélkül ismét meghátrált. Kint már világosodott, és a madarak már teli

²³ Nicknév: becenév vagy gúnynév, de egyik szó sem illik rá igazán. Talán inkább fantázianév a virtuális világban létező személyek „önmegnevezése”. Jelen esetben Főnix, de a Hil és Slay is az.

²⁴ Háló itt: Internet, de általában több gép összekötéséből alakult hálózat

²⁵ Spam: hirdetéseket tartalmazó levél, amit egyszerre sok címre küldenek ki, nem egyszer véletlenszerűen tallózva az éppen elérhető címek között

torokból dicsőítették a felkelő napot, amikor végre elküldte a levelet. Benyitott a szobába, aztán rájött, hogy ott egész este nyitva volt az ablak, nyirkos hideggel terítve annak minden pólusát. Visszaballagott a kandallóhoz, tett még rá egy fenyőrönköt, és annak pattogására aludt el, a tűzzel szemben, a széken.

A hatalmas terminál előtere morzsaként nyelte el a kávézót. Az épület stílusához simult ennek berendezése is, az üveg és krómozott acél rideg dölyfösségével hirdette a modern kort. Az előteret, mobiltelefonjukat a fülükre tapasztó üzletemberek, és hatalmas bőröndhegyeket tologató turistahordák töltötték meg. A hangosbemondó és a kijelzők információik árját zúdították az emberekre, a műfák műanyag lombozatán szürkén ült meg a por. Tom az egyik üvegasztalkánál kortyolta kávéját, és szemezett a kijelzővel. Sorra kezdett el felváltva villódzni a két kis zöld lámpa a járatnevek előtt, hogy lassan felkígyózzanak azok a tábla tetejére, az új neveknek helyet szorítva alul. Végre az LH405-ös, New York-frankfurti járat előtt is feléledtek a lámpák, Tom az egyik oszlop takarásából figyelte a fehér fotocellás ajtóknak feltűnő embereket. Érezte, hogy a pulzusa nekilódul, amikor a lány feltűnt a kijáratban. Két bőrönddel, és egy piperetáskával érkezett, amiket egy kezikocsin tolt maga előtt. Vastag sötét kabát volt rajta, hosszasan körülnézett, majd elindult a csarnokba, és az egyik kávézó irányába. Tom hosszasan követte szemével, majd óvatosan nyomába indult. Hosszan nézte, amint a lány az egyik asztalhoz leült, és mosolyogva rendelt. Tekintetét körbehordozta a csarnokon, gyanúsán figyelő, ácsorgó embereket keresett, de gyanakvása lassan alábbhagyott.

Odalépett a lányhoz és egy szál rózsát nyújtott át neki. A lány közelsége megnyugvással töltötte el. Ugyanakkor látta, hogy Kia rettentően feszült és fáradtságtól sápadt.

- Nagyon köszönöm, Tom! - nyúlt a virág felé. Mosolya nem volt valódi, szavaiból valami komorság meredt elő.

A pincér odalépett, Tom leadta a kávéra a rendelést, és leült a lánnyal szemben. Az nem nézett rá, kávéját kavargatta, és halkán folytatta.

- Tom, mondja, szólíthatom Főnixnek?

Tom dermedten nézett a lányra, de ő továbbra is kávéját szuggerálta. Az újabb csésze csörrenve érkezett az asztalra. A lány felkapta a fejét, szemeiből villámokat szórt, így támadt a férfira.

- Nem hittem volna. Nem akartam elhinni!

Tom lassan kezdett eszmélni a meglepetésből. Hitetlenül nézett a lányra, akinek könny csillogott a szeme sarkában.

- Honnan tudja? - kérdezte tétován, a lány hosszas várakozás után, a gőzölgő csészét nézve válaszolt.

- Magukkal volt tele az összes újság, és fantomképet is közöltek magáról.

Tom elmerengett a hallottak felett, és lassan, kimérten válaszolt.

- Sehol nem jelent meg rólam fantomkép. Ezt tudom. Csalásért nem szoktak senkit sem az újságban körözni. Ott csak a rablók és a gyilkosok képe jelenik meg - kérdően a lányra nézett. Ő vállat vont.

- Láttam, és kész.

Halkan kortyolták mindketten kávéjukat. Tom szólalt meg.

- Most szólhatna itt egy rendőrnek - intett a terminál irányába. - Ha a képet látna, azt is tudja, hogy sokat fizetne az FBI értem.

A lány gúnyosan felkacagott. - Azt hiszi, hogy érdekel a maga fejdíja. Azt hiszi, hogy érdekel a maga mocskos kis játéka az FBI-jal. Nem veszi észre, hogy itt teljesen másról van szó! - felpattant, a rózsát Tom arcába csapta, - Az érzéseimről van szó! - és elviharzott. Tom tétován ült, agyában gondolatok cikáztak. Most utánamenjen? Vagy maradjon? Örlődését a pincér megjelenése oldotta meg. Mire fizetett, Kia eltűnt a tömegben.

Tom szórakozottan vette elő laptopját. Az idő már éjfélre járt, a főpályaudvar hatalmas acélépítménye homályosan és üresen tátongott, csak az egyik vágány mellett sétáltak, és ücsörögtek páran, vonatukra várva.

Fázósan húzta össze kabátját, és állta az előtte elsétáló biztonsági őrök tekintetét. Elgondolkozott, hogy mi okból került ide, egész napos szédült tekerésének eredményeként, a frankfurti pályaudvar ötödik vágányához. Mivel semmi kézzelfogható okot nem talált döntésére, némán vállat volt, és bepötyögte a jelszavát. A levélládájában sok levél volt, de a tekintete csak a legutolsón akadt meg, és már rá is kattintott:

✉ Kérem, hívjon fel. Rendkívül fontos. Számom 3300 200, 15. szoba!
Kia

Tom hosszasan gondolkodott, fejét hátravetve, majd előhalászta mobiltelefonját.

- Lindner Congress Hotel, Frankfurt - reccsent a telefonba egy álmos hang. - Mit óhajt?

- A 15. szobát kérem! Köszönöm.

A lány hangja kisírt hangja egy pillanatra megbénította, majd bemutatkozott: - Tom.

- Kérem - a lány nem találta a szavakat - nagyon... találkozni szeretnék. Most hol van?

- A nagypályaudvaron.

- Ugye, nem akar elutazni! - kérdezte a lány kétségbeesetten.

- Nem. Magát várom! - folytatta volna még, de a vonal egy kattanással megszakadt.

A férfi bízni akart a lányban. Illékony kártyavárát emberismeretére alapozta. Úgy érezte, hogy Kiával a találkozása és akciójuk időzítése csak a véletlen otromba játéka volt csupán, események szerencsétlen egybeesése. Nem sokkal később a vasútrendőrség egy járőre sétált hozzá, és igazoltatták. Egyikük röviden végignézte az igazolványt, majd továbbballagtak. A hajnali szürkületben derengő pályaudvaron kósza álmosság emberek tűntek fel, a minden napok arctalan maszkját öltve magukra. A szerelvények is lassan betolattak, csikorogásukkal, ajtócsapódásaikkal és a mozdonyok robajával lassan életre keltve a tetszhalott állomást. A peronon fázós, elegáns szövetkabátos emberek tűntek fel, diplomatatáskákkal, hogy a befutó ICE egy pillanatnyi megpihenés után továbbzúduljon velük a másik irányba. Amikor a szerelvény halk morgással megindult, a peron végén, sötét, földig érő kabátban Kia jelent meg, tétova tekintetével pásztázva az embereket. Tom feléje intett, a lány felcsillanó tekintettel kezdett futni feléje, majd nem sokkal a pad előtt sietsége sétává lassult, és leült a férfi mellé. Egymást nézték, szavak nélkül, mindketten a másiktól várták a kegyelmet, az első szót. A lány karikás szemein, és gyűrött arcán sok kialvatlan éjszaka tükröződött. Lassan megbillent feje, Tom vállára hanyatlott, és zokogás rázkódtatta meg vékony testét. Csöndben, szinte alig hallhatóan szipogta.

- Kérem, vigyen el .. vigyen el innen, félek - teljesen elvékonyodott megremező hangja - rettenetesen félek.

A lányt magához karolva támogatta ki a taxiállomáshoz. Bemondta Kia szállodájának nevét, és a lány riadt tekintetére nyugtatón felemelte a tenyerét, és elkérte útlevelet. Kia odaadta neki, majd feje a hirtelen rátört álomtól félrecsuklott. Tom a szállodánál kiszállt, a recepciósnak hosszan magyarázott valamit és mutogatott a kocsira felé. Hitelkártyát csúsztatott a másik elé, majd mikor Kia csomagjaival és egy takaróval tért vissza a taxihoz, újabb címet mondott be. A taxi halkán siklott végig a parkolóház autórengtetegében, majd az egyik kocsinál megállt. A férfi fizetett, a lányt felnyalábolta, és óvatosan a kocsiba rakta. A taxi után nem sokkal a sötétkék Audi is kigördült a mélygarázsból, és a közeli autópálya felé vette útját.

Tom érezte, hogy a lány igazán bajban van, vezetés közben gyakran igazgatta meg a takarót rajta. Mellette feküdt, a hátrahajtott ülésen, ájulásszerű álmában fejét gyakran félrevetette, tagjai meg-megrándultak, néha beszélt is anyanyelvén, és egyszer arca elé kapta kezét. A férfi tudta, hogy mindez mit jelent, érezte, hogy a lány még mindig az átélt borzalmak hatása alatt van, idegei teljesen kikészültek.

Az autópálya Németországban még jórészt üres volt, csak München-nél kezdett megerősödni a forgalom, Ausztriában viszont a reggeli csúcsforgalomba szaladt bele, így csak koraeste reccsent a kézifék a kisház mellett. Előtte még a faluban megállt, váltott az erdész feleségével pár mondatot. A lányt ismét óvatosan felkapta. Az riadtan nyitotta ki szemét, körbenézett, rámeredt Tomra, majd fény vetődött szemébe, visszacsukta azt, és aludt tovább. A férfi a szobában ruhástól lefektette, cipőjét óvatosan levetette, és betakarta. Csendben behúzta maga mögött az ajtót, két széket tolt össze, takarót szedett elő az egyik szekrényből, és elaludt.

Arra ébredt, hogy nézi valaki. Kia ült vele szemben a kis kandalló párkányán, hátát a tégláknak vetve, és rajta pihentette szemeit.

- Jó reggelt! - szólította meg a férfit.

- Jó reggelt! - válaszolta kásás hangon Tom, közben megpróbálta a székekből kiszabadult tagjait nyújtóztatni.

- Ha éhes, kint, az ajtó előtt talál egy kosarat, hozza be! - folytatta fesztelenül Tom. - Ja igen! A wc-t itt találja, a fürdőszobát ott, de előtte - bökött a falra - ezt a kapcsolót kell elfordítani.

- Mi ez? - kérdezte érdeklődve a lány, közben már az ajtót nyitotta.

- Az aggregátort ezzel lehet felkapcsolni - és a wc-nek megjelölt helységbe lépett.

Mire megmosakodott, a lány már megterített, az asztalra fehér terítőn kenyér, kolbász és felvágott került.

- Hmm, milyen házas - nevetett a férfi, és ő is az asztalhoz ült. Mindketten nagyon éhesek voltak, falták magukba az eleséget. Tom Kia felé kínálta a bádogcsuprot, az kíváncsian kérdezte: - Mi az?

- Tej.

Bólintott, majd mikor megízlelte, csodálkozva nézett a pohárra. - De hiszen ez igazi!

Tom felnevetett. - Itt még minden igazi. Azért szeretem ezt a helyet. Kávét kér?

A lány bólintott, mire Tom összerakta a kávéfőzőt, és a tűzre rakta. Pillanatok alatt kotyogott elő a fekete gőzölgő kávé, illatával telítve az apró helységet. Tom oldalt, a kis asztalkánál töltötte ki azt két csészébe. Kia odalépett, és elvette az övét.

- Ön bízik bennem? Mi volna, ha a táskámban például adó-vevőt rejtettem volna el?

- Akkor már itt nyüzsögne az egész FBI - vigyorgott rá Tom. - Bár - folytatta -, a műholdas jeladó a kocsim árnyékolása miatt nem működhet, és egészen biztos, hogy nem követett minket senki. De ha van mobiltelefonja, akkor azt már régen betájolták volna. Plusz - nézett a plafonra - a kocsiiban ott van a navi rendszer, a GPS²⁶ méter pontosan megadja a helyzetünket.

- Most hol vagyunk? - kérdezte a lány.

- Biztonságos helyen. - Tom letette a csészéjét, és folytatta: - Magyarországon, egy mindentől távoli házikóban. Este majdnem ezer kilométert jöttünk, és ha nem tesz róla, hogy ez másként legyen, akkor senki sem tudja, hogy most éppen hol vagyunk.

A lány Tomra nézett. - Nem tudom, hogy ezt hogy köszönjem meg. Tudom, hogy most magyarázatot vár, de kérem, adjon egy kis időt hozzá - pillantása elkomorult - mert ez nagyon nehéz számomra.

Tom fesztelenül váltott témát. - Estére, vacsorára meghívásunk van a faluba. Addig van valami ötlete, hogy mit csináljunk? - kérdezte mosolyogva a lányra nézve.

Kia lassan Tom felé hajolt, és halkán suttogta: - Van.

Ölelkezve csókolóztak a helység közepén, mindaddig elfojtott indulataik áttörték merev gátjaikat, körülöttük lelassult az idő folyása, szenvedélyük megtöltötte kettejük univerzumát.

- Nagyon finom volt a vacsora - bújt Tomhoz a lány, mire az nevetve folytatta

- Jókora sikered van mindenütt. Még soha nem találkoztak ilyen lánnyal, aki egy szavukat sem értette - nevettek.

- Akkor tehát itt születtem, ebben a csodás kis faluban - mutatott körbe Kia - és a világnak még akkor tudomása sem volt róla, hogy ebből a kis Tom suhancból mekkora ember lesz.

- Mekkora csirkefogó - egészítette ki Tom, és egy pillanatra elérzékenyült. - Szüleim azért tehetősök voltak. Apám volt a falu jegyzője, soha nem bocsátotta meg nekem, hogy itt hagytam szüleik földjét. Megértette, de megbocsátani nem tudta.

Lassan elhagyták a falut, a sírkert kőfala alól előcseperedő aranyeső lassan bomló, és sárgán gomolygó virágait óvatosan végigsimította a lány. - Van valami ötleted, hogy hogyan tovább?

- Azt hiszem, van - nevetett Tom - bár azt hiszem, nem sok vonatkozásában tér el a te legutóbbi ötletedtől.

- Hohó! - kiáltott a lány, - Talán az én beleegyezésem is szükséges a dologhoz. Ahhoz pedig először utol kell érned! - és jókorákat szökellve elrohant az ösvényen, Tom pedig utána. Hangos kurjantásait elnyelte az erdő csendje, és csak néha hangzott fel a kuvik rövid kísérteties rikkantása a faluvégi jegenyefáról.

- Miért vagy te rossz fiú? - Kia Tom karja alá fészkelte be magát, és a plafont nézve tette fel a kérdést.

- Miért, szerinted olyan rossz vagyok? - vigyorgott a férfi, mire a lány az oldalába csípett.

²⁶ GPS: Global Positioning System, műholdas helymeghatározó rendszer, amely az egész bolygón méteres pontossággal megmutatja a tartózkodási helyet

- Ne térj ki a válasz elől!

- Hmm - sóhajtott fel a férfi. - Most azt várod, hogy megideologizáljam számodra, hogy a barátod miért bankcsalással szerzi meg napi betevőjét - sandított a lányra.

- Azt!

- Azért, mert mindenki pénzt akar szerezni. És minél több pénzt akarsz szerezni, annál törvénytelenebb módszerekhez nyúlsz. Van, akinél ez kiderül, van, akinél nem. Van, amit már bűncselekménynek minősítenek, van, amit még nem. És ráadásul a dolognak ez a része még meglehetősen fair-play szabályokkal zajlik.

- A bankrablás? - kottyintott közbe Kia.

- Nem - sóhajtott fel Tom - ez nem bankrablás. Ez csalás. A rablás definíciójához hozzátartozik az erőszak, itt pedig az ész játéka kap főszerepet. Ki hogyan veri át a másikat, és ha jól megnézed, a gazdaság minden területére igaz ez az állítás. Csak itt már a törvényeket is sikerül látványosan áthágni, az a különbség.

- És embereket kifosztani - tódította a lány.

- Te nagyon ellenséges vagy velem - nézett rá Tom, - de nincs igazad. Az Eagles Banknál csak a nagyügyfelek kontóit nulláztuk le, azok meg rendelkeznek akkora lobbival, hogy kártalanítsa őket a bankszövetség. Azok meg, hogy gyorsan szőnyeg alá söpörjék az ügyet, gyorsan fizettek is. Nekik nem egy nagy összeg ez, és féltik a bankok presztízsét. Arról nem is beszélve, hogy a banknál ennél nagyobb csalás is folyt, az ügyvezető próbált egy nagyobb összeget sikkasztani, de kissé keresztülhúztam a számítását.

- Ezt csak azért mondd, hogy így mosakodj - durcáskodott Kia.

- Ez a valóság. Cseppet sem változtat az én megítélésem, de majd odaadom a dokumentumokat erről.

- Honnan vannak neked ilyen dokumentumaid?

- Hmm. Ez egy jó sztori. - Kia könnyörgő tekintetét ráemelte. - Na, jó, elmondom. De köztünk marad! - fenyegette meg ujjával a lányt, és folytatta.

- Ebben a meccsben mindenki mindenkit ismer. Tudom, hogy kik nyomoznak utánam, és ők is tartják velem a kapcsolatot. Levelezünk egymással, és néha információt is cserélünk.

- Nem tartasz attól, hogy a levelek kapcsán a nyomodra bukkannak?

- Azt ők is tudják, hogy teljesen hiábavaló kísérlet volna lenyomozni a levelek útvonalát. Hamis azonosítókat használok, speciális úton viszem el a leveleimet, követhetetlenül, és ellenőrzöm, hogy volt-e követési kísérlet.

- De nekem megadtad az e-mail címedet - csodálkozott a lány.

Tom vigyorgott. - Te akkor Tommal találkoztál, és nem Főnixszel, és Tommal leveleztél, nem a crackerrel.

- És remélem, most Tom ágyában fekszem, és nem a crackerében - nevetett Kia. - Folytasd, kérlek! Mi volt ez az egyezség?

- Korábban az egyik munkatársuknak az otthoni gépére sikerült feljutnom. Miközben ő internetezett, én végignéztam a gépét, és néhány kulcsszóval az engem érdeklő információk után kutattam. Találtam is egy naplószerűséget, és azt azóta is mindig letöltöttem a gépéről. Én is meglepődtem, amikor kiderült, hogy a tag abban az irodában dolgozik, ahol az én

kedvenceim, Hil és Frank is. A fazon, John-nak hívják, egy idős és beszáradt alak, aki az egész világot utálja, főleg a tehetséges fiatalokat, és utálatát a naplóba ölte. Időpont, helyszín, ki, mit mondott, mi történt az irodában. Számomra egy hihetetlenül értékes forrásanyaggá vált, például tudtam, hogy mikor mennek szabadságra, miről beszélgetnek, és azt is, hogy egy, az öreg szerint undorító könnyezőpálmát vettek az asztalukra. Ezt meg is írtam nekik, mármint a pálmát, majd, azt is, hogy honnan érkeztek az információk. A fazont gyorsan nyugdíjazták, de nem kár érte. Cserébe, a társamról kértem információt, hogy mi van vele, és arról, hogy mi is volt ez az egyéb ügy az Eagles Banknál. Hát, ennyi - vonta meg a vállát a férfi.

A lány csodálkozva nézte. - Számomra ez olyan hihetetlen. Valahogy úgy képzeltem eddig, hogy a bűnöző a rendőr ellensége.

- Normálisan igen - vágta közbe Tom -, a rendőrség utálja a gyilkosokat, a rablókat. De ez más. Azt hiszem, ezt hívják fehérgalléros bűnözésnek. Itt a két oldal inkább ellenfélnek tekinti egymást. Sokkal intellektuálisabb a dolog, olyan, mint a sakk. A tábla két oldalán, akik ülnek, nem egymást figyelik, hanem egymás lépéseit, és megpróbálják megtippelni a másik következő lépését. Közben azért beszélgethetnek.

- De attól még lecsuknak, ha elkapnak.

- Akkor igen. Ha elkapnak.

- És - közben félig felült a lány, Tom a mellein legeltette tekintetét. - Mi az, hogy hacker és hogy cracker? Ez nem ugyanaz?

- Nem - válaszolta a férfi. - A hacker tág értelemben annyit jelent, hogy valamiben profi az illető. Szűkebb értelemben azok a számítógép-specialisták, akik akár meg is kísérelnek mindenféle betöréseket, feltöréseket, de a megszerzett információval soha nem élnek vissza.

- És a cracker visszaél - fejezte be a mondatot a lány. - Aha. - A köntösét keresgette már az ágy mellett, majd hogy kilépett a szobából, a zuhany zubogása hallatszott be. Elgondolkozva lépett vissza a szobába, Tom az ágyban hanyatt fekvé lustálkodott.

- Tényleg ennyire veszélyes az internet? Már úgy értem - ült le az ágy szélére - hogy tényleg ilyen könnyen betörhetnek a gépemre?

- Ha nem tudsz róla, hogy valójában milyen is az internet, akkor mialatt a leveleidet olvasod, és nem ismered a gépedet, észrevétlenül akár többen is bekukkantanak oda.

Kia mérgesen lehurrogta a férfit: - Persze, mert a magadfajta pillanatok alatt bárkinek a gépére bejut, az még nem azt jelenti...

Tom csitítólag közbevágott: - A magamfajta nem foglalkozik ilyen pitiáner információkkal. - A lány durcás fintorát látva felnevetett. - Bocs. Ez szórakozó középiskolások játéka, akiknek a kezükbe került egy élesre töltött pisztoly, és össze-vissza lövöldöznek, és néha találhatnak is vele. Egy profi hacker tudja, hogy mit akar. Lenyomozza a jelszavakat, cetliket gyűjt a kukákból... - Ezt már mesélted - vágott közbe a lány. - Megtudja a kedvenc állatkák becenevét, gyerekeid nevét, kedvenc színedet. Egy nagy cégnél ezekkel az információkkal már nagyon nagy eséllyel bejut a rendszerbe, mert általában a belépési jelszavak ezek. Ott pedig már szabad a pálya.

- De te is annak az FBI-osnak betörtél a gépére.

- Mert akkor már tudtam, hogy ott lehetnek engem érdeklő információk. Nem véletlenül akadt a horogra. Ráadásul az ő gépére telepítettek olyan programot, ami ilyen támadások ellen véd, de rosszul lett beállítva, így bejutottam mellette.

Kia bosszúsan nézett Tomra. - Tudod, azért nem értelek! Ennyire profi vagy, akkor miért bűnözőként kell élned? Minden rizikó nélkül is nagyon jól élhetnél. Miért... - de Tom az ujját a lány szájára szorította.

- Psszt. Megígérem most neked, hogy többet nem fogok ilyen csúnya dolgokat csinálni. - A lány durcáskodott tovább. - Most miért bohóckodsz nekem?

- Komolyan mondom! - folytatta Tom, valóban komoly kifejezéssel. - Egyébként pont a rizikóért csináltam, azt hiszem. Még mindig visszafogottabb rizikójáték ez, mint az orosz rulett. Tudod - el is mutogatta másik kezével, ahogy halántékához szorította pisztolyt formázó kezét - a tárban egy töltény van. Megpörgeted a tárat, és - középső ujját összerántotta, szemét összeszorította - csatt. De tényleg nem lesz több ilyen betörés. Azt hiszem, most már nem érdemes. Hiszen egy ilyen csodás lány szerelmét csak nem teszem kockára pár marék dollárért - és magához ölelte a lányt.

Ő még egy kicsit húzódkodott. - De ezt most ugye, tényleg komolyan mondtad? - A mondat végét már igazán csak sejteni lehetett, ahogy szája a férfi szájára tapadt.

A vágy elragadta őket, és robogó tornádóként vettette fel őket a felhők fölé, hogy visszahullhassanak ismét a szétzilált ágyba, egymás karjaiba.

- Most mehetek megint zuhanyozni - mosolygott Kia - te meg lespóroltál egy kört.

- Na, jó. Akkor én most kétszer megyek víz alá. Jól befürdök.

- Neked - vettette állát a lány a férfi mellére - volt már ilyen jó az ágyban?

- Most próbálnám meg azt mondani, hogy igen - nevetett fel az.

A lány jól belecsípett a hasába. - Már megint kinevetsz! Pedig nekem tényleg nem volt még olyan, hogy egy fazonnal, akivel egyébként megértettük egymást, az ágyban is - kereste a szavakat - olyan fényesen mentek volna a dolgok. - Saját megfogalmazásán jól kuncogott.

- Tudod, sokat jelent, ha igazán szereted a másikat. Ha nem csak az eszed diktálja - bökött a lány fejére - hanem tényleg érzed, hogy ennek a kapcsolatnak tökéletesnek kell lennie. Ha igazán szereted a másikat.

- Nem tudom - mélyedt el a lány - az első szerelmem igazán nagyon klassz volt. Csak azokat az éjszakákat sikerülne elfelejteni! Akkor vesztettem el a szüzességemet. És - kacsintott a férfira - ez sem mostanában történt.

- Nekem emlékezetesen jó első éjszakám volt. Egy kiránduláson történt, a Tisza-folyó partján egy sátorban. Tényleg csodás volt.

- Persze, lehet, hogy az én akkori pasim is ezt vallja azóta is - merengett el a lány, majd a takarók közé keveredve nevetett a földön, az ágy mellett. Nem magától került oda.

Azt est hamar meglepte őket, és a vacsora utánra, bár még maradtak ötleteik, az álom elhatalmasodott felettük, és az utolsó ablak is elsötétült a házon.

- Nem lehetett szép álmod - súgta a lánynak Tom reggel.

- Miért mondod? - kérdezte álomittas hangon.

- Már napok óta este felébredek, amikor összerázkódsz, amikor anyanyelveden kiabálva verdesel. Néha felébresztelek ilyenkor inkább, mert ismerem ezt a borzalmas érzést, de látod, erre sem emlékszel.

- Jaj, Tom - a lány a férfi válla alá fúrta be a fejét. - Tom. - Zokogott.

Tom simogatta, szembefordult vele, és két kezét megfogta. - Mondd el! Hidd el, könnyebb lesz, ha már elmondtad!

A lány nemet intett. - Nem lehet. Nem merem.

- Olyan nagy titok? - kérdezte a férfi, mire Kia elgondolkozott. - Elmondom. Kicsit később, jó? De most csak ölelj magadhoz, és ne mondj semmit!

Az erdő szélén ültek, egy kidőlt odvas rönkön. A nap Kia arcába sütött, miközben a férfi ölében élvezte az izzó fényt, és azt, ahogy a meleg átjárja egész testét. A férfi arcát a nap felé fordítva fürdött a világosságban.

- Nem tudom, hol kezdjem el - szólalt meg a lány, majd a férfi néma kézszorításából erőt nyerve folytatta: - Észak-Koreáról van szó. Arról az országról, ahol emberek halnak éhen, járványok szednek áldozatokat, emellett viszont a kommunista vezetés borzalmasan aljas dolgokra használja fel a kevéske maradék pénzt, hogy saját hatalmát fenntarthassa. Egy nagyon jó ismerősöm hívta fel egy ilyenre a figyelmemet. Több újságnak is írok egyszerre, főleg koreai vonatkozású cikkeket, a CNN-nél is nagyon jó összeköttetésem vannak. Most is hozzájuk fordultam, érdekelte őket a téma, így hozzáláttam. - Nagy sóhajtásán érződött, hogy nem szívesen beszél. - Az észak-koreai kormányzat egy konzervgyárat kezdett el építeni egy igen ritkán lakott területén Koreának, ahol gyakorlatilag semmi nem terem meg. Önhittségükben fel sem tételezték, hogy ez bárkinek is szemet szúrhatna. Dél-Korea nem hivatalosan az Egyesült Államok segítségét kérte, és egy csoportot delegáltak az ügy kivizsgálására, ennek lettem tagja, újságíróként. Ez már több mint egy éve történt. Egy fél éve a csoportot meghívták az USA-ba, itt közölték velünk, hogy a CIA-t is érdekli a dolog, és a továbbiakban működünk együtt a hírszerzéssel. Az események innen felgyorsultak. Oroszország a hidegháború alatt minden tiltás ellenére foglalkozott vegyi és bakteriológiai fegyverek fejlesztésével. A háború után több ellenőrzőbizottság is járt ezeknek a gyáraknak némelyikében, és megdöbbenve tapasztalták, hogy a kutatás nem állt le, akármennyire is próbálták ennek nyomait eltüntetni, sőt titokban megpróbálták egy teljesen új gyárat is megépíteni. Ennek bukkant a nyomára a CIA. Az alkatrészeket, a technológiai részegységeket az USA-ból és főleg Németországból szereztek be hozzá. Az USA elérte a Világbanknál, hogy az egy ideig megvont az minden támogatást Oroszországtól. Persze a kulisszák mögötti tét a gyár leszerelése volt, amit az oroszok meg is tettek. Sajnos, a hírszerzés egy ideig elvesztette szem elől a leszerelt gyárat, majd a konzervgyár kapcsán került ismét előtérbe. A CIA szakértők műholdfelvételek alapján valószínűsítették, hogy egy és ugyanaz a gyárról van szó. Próbáltak további információkat szerezni, folyamatosan figyelték és figyelik a gyárat műholdakról, és megkísérelték kideríteni, hogy az oroszok eladták a gyárat, vagy közösen használják az észak-koreai kormányzattal. - A lány felült Tom mellé, és kis szünetet kívárva folytatta. Most már dőlt belőle a szó.

- Egy balesetnek tűnő esemény igazolta feltevéseiket. Borzalmas - fakadt ki, majd belső feszültségével küzdve folytatta. - A műholdfelvételek egy autóbalesetet rögzítettek, egy teherautó, útból a gyár felé leszaladt az útról, és egy árokba zuhant. A kocsiból nem szállt ki senki, feltehetően a benne ülők a helyszínen meghaltak. Később arról is hallottam, hogy lehet, hogy ez sem volt véletlen. A katonaság a helyszínt feltűnő gyorsasággal lezárta, a félelmetes kapkodás az amerikai szakértőknek is feltűnt, és a legjobb felbontású műholdat küldték a

helyszínre. Soha nem hittem volna, hogy a technika már ilyen szinten van. A felvételek félelmetes eseményeket dokumentáltak. Falvakat mutattak, ahol a házakból hordanak ki hullákat, és házaik elé teregetik őket. Egy emberről mutattak képeket, aki három másik elől futott, többször megbotlott, majd elesett, és többé nem kelt fel. Az előadó kommentálta az eseményeket, hogy a másik három katona volt, és lelőtték a menekülőt. A körülzárt zónában mindenkit kivégeztek, gyalázatos képeket mutattak felgyújtott házakról, menekülés közben legyilkolt emberekről. Ez után egy szakértő elemezte, hogy mi történhetett. A vegyigáz lehetőségét kizárták, mivel csak emberek haltak meg a helyszínen. Egy vírust valószínűsített a szakértő, de hozzátette, hogy mechanizmusát és terjedési sebességét tekintve egy borzalmas, és feltehetően új kórokozóról van szó. Összehasonlította az eddigi legveszedelmesebb vírusokkal, az ebolával és a marburg-gal, de - mondta - ezek egyike sem képes ilyen sebességgel pusztítani, és a terjedés-szimuláció is ezt támasztotta alá, ez igazolta. A kormányzat persze mindent tagad, rágalomnak minősítette a fertőzésről szóló információkat. Megírtam egy cikket, akkor találkoztunk, amikor ennek az anyagának jártam utána. Természetesen a CIA is átnézte az anyagot, konzultáltam velük, hogy mi publikálható a megfigyeléseikből. A cikk a Times-ban jelent meg, rá két napra - a lány eddig is küzdött a könnyeivel, de most már nem bírta tovább, érzelmeinek gátja átszakadt, és zokogva Tom ölébe vetette magát. A férfi megpróbálta csitítani, - Nem kell folytatnod - simogatta a lányt, de ő nemet intett, és elfúló hangon folytatta: - Rá két napra egy taxiban utaztam egy újságíró nővel, amikor egy hatalmas csattanást hallottam. A taxi hatalmasat fékezett, az ülés alá estem, a csattanást három további követte. A lövések hangját hallottam, majd megpróbáltam kimászni, de Sarrah rám esett, és csak nagyon nehezen sikerült. Próbáltam őt szólítani, de nem reagált, és akkor láttam - küzdött könnyeivel - hogy halott. Fejbelőtték, és a taxisofőrt is kivégezték. Nem maradt kétségem afelől, hogy a merénylő a golyókat nekem szánta, Sarrah ugyanis a kulturális rovatban jelentetett meg néha cikkeket. A helyszínről egy motorost láttak elmenekülni. A rendőrök is azt mondták, hogy valószínűleg én voltam a célpont, és ajánlották, hogy kérjek személyi őrizetet, vagy tűnjek el egy időre. New Yorkból elmenekültem, a repülőn pedig rád ismertem egy cikk alapján. A Timesban, a megjelent cikkemet olvastam csak el, majd egy, mellette szereplő másikat is. Itt leírták a bankban történeteket, és azt is, hogy hogyan nézel ki, hogy akcentusod van, akkor kezdtem gyanakodni, aztán az időpontok is stimmeltek.

- Akkor tényleg csak blöfföltél a fantomképpel - vetette közbe Tom. - Azt ugyanis biztosan tudtam, hogy nem jelent meg rólunk fantomkép. Igazi felvételekkel pedig nem rendelkezhetett sem az FBI, sem a Times, ugyanis a kamerákat gondosan elállígtattam.

- Ráéreztem, inkább hadd mondjam így - jelent meg egy halvány mosoly a lány arcán. - Pont a cikkem másik oldalán volt ez az írás, és annyira egybevágott veled. Meg persze arra is magyarázatot adott, hogy miért nem akartál visszajönni New Yorkba. Akkor és ott el akartalak felejtetni, még a gondolatoddal is szakítani akartam. Amikor elrohantam, ott a reptéren, egy taxiba ültem, és egy közeli hotelba vitettem magamat. Útközben folyton hátra bámultam, hogy követnek-e, a szállodában úgy éreztem, hogy mindenki engem figyel, a szobában az ajtó kilincsét egy székkal támasztottam ki. Rettegve figyeltem minden apró zajra, és éreztem, hogy a paranoiába bele fogok űrölni, ha addig nem lönek le. Rettenetes volt. A laptopomat kapcsoltam csak be, és nem tudom megfogalmazni, hogy miért, de tőled kértem segítséget. Talán - hosszan elmerengett itt, kezével végigsimítva a férfi arcát - mert be kellett vallanom magamnak is, hogy belédszerettem, és tőled vártam a megoldást. - Tomhoz hajolt, és megcsókolta. Hosszan ölelkeztek szavak nélkül, majd a lány folytatta.

- Szerinted üldözhettek? Vagy csak paranoiás vagyok?

- Valamilyen szintű paranoia kell a magunkfajtáknak - nevetett Tom, majd megkomolyodott. - Amit elmondtál, az döbbenetes, és egyben azt is jelenti, hogy te mindenféle felkészültség nélkül egy rettentően aljas szervezettel álltál szembe. Bocsáss meg, Kia, de tényleg a szeretet mondatja velem, hogy rettentően bután cselekedtél.

- Nem értem, miért? - kérdezte a szavakat maga elé susogva a lány.

- Ezeknek nagyon sok pénzük lehet, és ebben a világban jószerivel minden megvehető. Amikor te a hitelkártyáddal fizetsz, saját neveddel veszed meg a repülőjegyed, amikor a laptopoddal feljelentkezel a világhálóra, amikor bekapcsolod a mobiltelefonodat, anélkül, hogy használnád, olyan, mintha kiállnál eléjük, integetve „itt vagyok, ide lőjtek!”.

- De most is a gépedről levelezek. Akkor azt is tudják, hogy itt vagyok - sápadt el a lány.

- Az az én gépem, amit alaposan beállítottam. A laptopomtól nem kell tartanod. Aki ez alapján a nyomunkra bukkan, nos - elmerengett - nem igazán tudom elképzelni. A mobiltelefonodat kikapcsoltattam, többet ne is kapcsolj be. Az a személyi jeladód. A magam részéről pedig nem véletlenül utazok repülővel csak Frankfurtig. Onnan ugyanis követhetetlen vagyok. Fogalmuk sincs, hogy itt vagyunk. Megbízhatok bennem, ezt ugyanis elég jól tudom - felnevetett. - Az FBI-on teszteltetem le a módszert, és - körbenézett - nem látom őket. - Majd hozzátette: - Őket sem.

- Ezek a szemét Észak-Koreaiak, már csak ez hiányzott! Nem elég az a sok szemét vírus, ami eddig van, ezeknek még újakat is kell gyártaniuk! Mert kajára nincs pénzük, de ezekre a rohadt és aljas géntechnológiai kísérletekre igen. Tényleg mi vagyunk ennek a rohadt univerzumnak az egyetlen faja, amelyik addig nem nyugszik, mi nem sikerül kiirtania önmagát. Áh. Nem is tudom, hogy miért kell továbbolvasnom ezt a rohadt újságot. Elég volna ennyi: „Á de szuper, megjelent a cikkem Főnixről”, és kész. - A Times csővé göngyölve landolt a könnyezőpálma cserepe mellett.

- Hej, Hil, nyugi - próbálta csitítani a társát Frank. - Azt a növényt meg kíméld meg! Inkább arról beszélj, hogy jelentkezett valaki a cikk nyomán?

- Persze, egy csomóan - vetette oda Hil - például egy new-orleans-i takarítónő, állítva, hogy a volt férje a Főnix, és már a rendőrségen többször is bejelentette, hogy gyanús neki a fazon. Azt is mondta, hogy a négy gyereke után már évek óta nem fizet gyerektartást, és az ilyentől kitelnek egyéb galádságok is.

- Na, jó - nevetett Frank - azért ennél komolyabbra gondoltam.

- Miért, ez nem elég komoly? De egyébként - egy listát húzott elő - összesen majdnem ezer bejelentés érkezett, melyeket vizsgál a rendőrség - szórakozottan az újság után hajította a listát. - Csak nem gondolod te is komolyan, hogy valaki sikít tízmilliót, és itt marad az Államokban? Azért ennél többet nézzél már ki ebből a fazonból! Például hagyj itt az asztalodon egy cetlit, hogy „Főnix, hívj fel”, és holnap már fel is fog hívni.

- Jaj, ne gyere már megint ezzel! - vonaglott meg Frank ábrázata. - Ez a paranoia fog téged kinyírni!

- Miért, nincs igazam? - csattant fel Hil. - Itt ülünk, és malmozunk, arra várva, hogy hátha történik valami, közben ő meg a rólunk szóló jelentéseket olvasgatja, amit kedvenc kollégáink publikálnak rólunk a neten.

- De már kirúgták azt a vén faszt - nyugtatta társát Frank.

- Ki hát, de van még itt bőven jelentkező. Tedd csak ki azt a cetlit, és figyeld a hatást!
- Hil, Hil! Neked kezd az agyadra menni ez az ügy. Menj egy kicsit szabadságra, vagy csak ügy, sétálj egyet a levegőn. Nem tudsz semmit sem csinálni!
- Nem, nem - hőzöngött a másik tovább. - A bankszövetség felkérte az ügyészséget, hogy diszkréten és minél előbb zárják le az ügyet. A néger semmit nem mond, az sem hülye, hiszen maximum leüli a magáét, de a pénzét nem találtuk meg. Tárgyi bizonyíték, ujjlenyomat, videó vagy fényképfelvétel nulla, így hamarosan szabadlábra kerül. Helyette a biztonsági őr „Szeptanfolyam éltesebb korúaknak” című bestsellerét dörgölte a fazon az orrunk alá. Mi marad? Várni. És megint csak várni. Amíg nem ront valamit. Addig én meg kérek egy kedvezményes beutalót a legközelebbi diliházba. - Fújt még egy nagyot, a székére vetette magát, és maga elé visszahúzva az újságot, ismét elmélyedt a hírek özönében.
- Vissza kell mennem Szöulba - bontakozott ki az ölelésből a lány, majd a férfi megrovó tekintete elől lehajtva fejét, folytatta: - Nagyon fontos. Egy megbeszélés lesz a jövő héten, ahol mindenki, aki tud valamit erről az ügyről, ott lesz.
- Jó, veled megyek! - mondta Tom.
- Te is tudod, hogy lehetetlenség - bújt hozzá a lány. - Sokan lesznek ott a CIA-tól, és az FBI-tól. Nem a te társaságod összejövele lesz ez.
- Tudod, hogy aggódom miattad. És azt is, hogy miért. - A lány Tom további ellenvetéseit egy könnyű csókkal elfojtotta.
- Tudom. De neked is meg kell engem értened! Hiszen erről már beszéltünk. Engedd, hogy nekem még legyenek ideáim, hogy hadd hihessem azt, hogy tehetek valamit. Tudod - kacintott - egymás ellentétei vagyunk. Jó és rossz, álmodozó és cinikus, de - fricskázta meg a férfi orrát - pont ezért szeretjük ennyire egymást. Különben is, már Londontól védőőrizetet kértem, ahogy azt mondtad.
- De utána ráérsz? - kérdezte kétségbeesettséget színlelve Tom.
- Rá - nevetett a lány. - Hol találkozunk?
- Utánad megyek Koreába. Annyit meséltél már róla, hogy kíváncsi vagyok, hogy tényleg olyan-e vagy az egész csupán az újságírói fantáziád szüleménye. - A repülő papucs elől vigyorogva félrehajolt. - Mennyi ideig tart ez a buli?
- Azt mondták, hogy négy nap. - Kia visszaült a férfi mellé. - Ugye, ennyit kibírsz nélkülem!
- Hát - ölelte magához a lányt. - Igyekszem türtőztetni magamat, amikor nőt látok, és mindig figyelmeztetem majd magamat a hűségre. Auu - a lány beleharapott az orrába.
- Ilyen orral mit akarsz majd te elérni bárkinél is?

III

A szobájából, a harmadik emeletről kellemes rálátás nyílt a sétálóutcára, ahol, az esti lámpafényben korzóztak az emberek. Visszaeresztette a függönyt, és leült a kis térdig érő asztalka elé, és a telefont nézte. Külön figyelmet szentelt minden nyomógombnak, az igénytelen tömegcikk kinézetű hallgatónak, annak oldalán végighúzódnó résznek, ahol a két műanyag öntvény egymáshoz szorult. Előtte egy gyűrött cetli feküdt kiterítve, és rajta egy telefonszám. Keze már megindult a kagyló felé, majd félúton bizonytalanul megdermedt, és megadóan aláhullt, gondolatai a közeli múlt gomolyagába indultak portyázni.

A napok otthon ólomléptekkel vonszolták magukat, ahogy a lány elutazott. Frankfurtban még egy utolsó csók, egy utolsó ölelés. Milyen aljas dolog ez, hogy az ember mindig annak a hiányát képes csak teljes valójában átérezni, amit éppen elvesztett. Tom nem találta a helyét sehol sem, korábbi önmaga szellemeként bolyongott a ház körül. Kia az első nap küldött egy e-mailt, amiben megírta, hogy sajnós nem lesz módja pár napig géphez jutni, és ne aggódjon, majd értesíti, ha vége lesz a megbeszéléseknek. De azóta eltelt egy hét, nyolc nap, kilenc. A férfi folyamatosan arra gondolt, hogy hátha baja esett a lánynak, de csak a kilencedik napon határozta el magát, hogy utána repül.

A megadott szülői telefonszám hosszan kicsengett, majd egy férfihang reccsent bele.

- Igen.

- Tom Kékesi vagyok, Hou Li Csej-t keresem.

A szavait csend fogadta, csak a másik halk szuszogása hallatszott a vonalban, majd kényszeredetten megszólalt: - Beszélnem kell önnel.

Tom a szavakon keresztül azonnal kihallotta az ott vibráló feszültséget. - Elnézést, Kia-val szeretnék beszélni! Most kivel beszélek?

- Dr. Kim Boon Sou vagyok, és sajnálom, de csak személyesen áll módomban felvilágosítást adni. Tudok magáról, Csej mondta, hogy ön fog érkezni. Kérem, most elégedjen meg ennyi információval, és amennyiben önnek megfelel, fáradjon ide, a címemre. - És lediktálta a címet, majd lerakta a telefont.

Tom röviden töprengett, majd taxiba ült, és a megadott címre hajtatott. A bejárat előtt megtorpant. Az épület szürkeségével belesimult a környezetébe, egy egyszerű üvegportál fölött díszlett a megadott szám, alatta a Tom által jól ismert címer feszített, és a felirat: CIA. Megrökönyödve állt az ajtó előtt, felmérte a terepet, majd vállrándítva belépett. Dr. Sou irodájának előterébe telepedett le egy bőrfotelba, majd a titkárnő intett neki, hogy bemehet.

- Van Boon Sou - nyújtotta a kezét a másik.

- Tom Kékesi - lekezettek. A doktor egy alacsony, köpcös emberke volt, szikárságát, kimértségét ellensúlyozta vidámságot sugárzó arca, ahol most megmerevedtek a vonások, karikás szemei többnapos kialvatlanságáról árulkodtak.

- Kérem, foglaljon helyet - intett a bőrfotel felé, ő maga a jókora faasztal túloldalára helyezkedett el. A kezét nézve, Tom tekintetét kerülve kereste első szavait:

- Sajnos nagyon rossz híreket kell önnek elmondanom. - Tom belereszketett a kísértetiesen vibráló hangba, pupillái kitágultak. Dr. Sou folytatta.

- Egy hete egy megbeszélést szerveztünk itt Szöulban, aminek a tárgya, gondolom ön is, tudja - egy futó pillantást vetett Tom felé - egy Észak-Koreában épült gyár volt. Feltételeztük, hogy egy volt orosz vírusgyárat építettek újra, nem messze a határtól, és a tények elemzésére összesen harminc szakértőt és újságíró-t hívtunk össze. Az esemény eleinte rendben zajlott, majd - zavartan vette le megtisztítani szemüvegét - az első megbetegedés megtörtént. Az amerikai vírusszakértő Kate McGrover először influenzára gyanakodott, majd később, saját diagnózisát átvértékelve kérte a karantén bevezetését az épületre. Először megütközve fogadta mindenki kijelentését, de szaktekinétyére való tisztelettel meghoztuk a megfelelő lépéseket. A hölgy kérésére az amerikai Vírusbiológiai Központtól másnap egy csoport érkezett, és rövid vizsgálatosorozat után a legszigorúbb karantént és hírzárlatot rendelték el. Sajnos minden jelenlevő vérében kimutatták a vírust.

- És Kia? - vetette közbe remegő hangon Tom. Döbbenet várta a választ, miközben forogni kezdett vele a szoba, és elsötétült a világ.

- Még él - válaszolta a másik elhaló hangon.

Csend telepedett közéjük, majd Tom megismételte halkán. - Még él. Még. - Majd felpattant a székről és hirtelen kitört: - Látni akarom! Beszélni akarok vele!

Dr. Sou gyorsan mellé lépett, a vállára tette a kezét. - Kérem, fiatalember! Kérem, üljön vissza! Tudom, hogy borzalmas lehet önnek, de próbálja mindkettőnk helyzetét megérteni. - Tom visszarogyott a székbe, arcát tenyerébe temette, majd ismét a másakra nézett.

- Láthatom?

Dr. Sou hosszan nézett a szemébe, és csak aztán válaszolt:

- Szívem szerint megtiltanám, de nem tehetem. - Tom kérdően várta a folytatást. A doktor homlokán izzadságcseppek jelentek meg.

- A vírust - kezdte ismét nagyon halkán - még nem sikerült azonosítanunk. Feltehetően genetikai módosításokkal állították elő, mechanizmusa rettentően hasonlít az ebolához. Az áldozatokat napok alatt élő halottá változtatja, és ők borzalmas kínok között halnak meg. A vírussal szemben sajnos tehetetlenek vagyunk, az áldozatok öntudatát egy morfinnal kapcsoljuk ki, a szenvedéstől így legalább megkíméljük őket. Valamelyest.

- És még mennyi ideje van hátra? - nyögte a könnyekkel küszködve Tom.

- Egy vagy két nap. De az is lehet - mondatának végét kényszerűen elharapta, és könnyeit már ő sem tudta lenyelni.

- Látni akarom - mondta rezgő, de határozott hangon Tom.

- Kérem - próbálkozott ismét Dr. Sou - majd a férfira nézve feladta a győzködést, csak a kocsiban kettejük között ülő csendet ütötte el, amikor odaszólt Tomhoz: - Teljesen össze fog omlani. - De az csak némán a semmibe révedt.

A rendőrségi kordonon egy intéssel átengedték a kocsit, Tom egy színtelen, rossz álmokként élte meg a történeteket. Nem hallott, nem érzékelt semmit, úgy érezte, mint aki egy hatalmas nézőtérre egymagában tér be, és a vásznon egy némafilm pörgött. Meztelenre kellett vetkőznie, majd sárga védőruhát öltöttek rá, és egy üvegfalhoz vezették, ahol belül a szobában három ágy állt műszerek dzsungelében. A doktor valamit magyarázott, és az egyik szélső ágy felé bökött. Valaki feküdt az ágyban, a takaró körvonalai is ezt mutatták, mozdulatlanul, életét csak a zöld kijelzőn ritmikusan ugráló pontocska jelezte. A karja, az arca vörös és fekete

sebekkel volt tarkítva. Önkéntelenül is az ott fekvő alak arcára meredt, de nem tudott semmit sem felidézni emlékezetéből, mert az jótékonyan elfedte már előle a visszaidézés borzalmas lehetőségét. Nem emlékszik, hogy mennyi időt töltött ott, homlokát az üvegre tapasztva, a mozdulatlan ágyat, a verdeső zöld pontot figyelve. Egy ápoló vezette el onnan, karonfogva, dr. Sou lépett még hozzá, amikor ott ült, egy üres és rideg terem közepén, egy fehér pad sarkán, és mondott neki valamit, majd egy cetlit csúsztatott tenyerébe, és elment.

Nem tudja, hogy hogyan jutott vissza a hotelba, emlékezete képfoszlányokat böfög fel, amint céltalanul bolyongott egész nap az utcákon, emberek áradatában sodratva magát, arra várva, hogy most, vagy talán most félbeszakad ez a bizarr álom, és egy jót nyújtózkodva lerázhatja magáról az éjszaka mocskos nyűgét. Az ébredés elmaradt, és lassan, nagyon lassan kezdte belátni, hogy ez, az őt körülvevő rémség a valóság, és ideje lesz megemésztéséhez hozzákezdeni.

Keze ismét megindult a telefon felé, ujjai gépiesen ütötték le a számokat. A kicsöngést dr. Sou fáradt és megtört hangja szakította meg. - Tessék.

- Tom Kékesi - szavai tompán koppantak a kagylóba.

A vonal másik végén csönd állt be, majd egy szenvtelen szó szakadt fel mélyéről: - Meghalt.

Hanyatt feküdt a megvetetlen ágyon, a plafont bámulta. Már órák óta mozdulatlanságba merevedett, az utca felől a hajnal derengett be az ablakon. Szemeiből a könny már kiszáradt, gondolatai gyakorlatilag megszűntek, és agya megpróbálta a lehetetlent, egy szót, az utolsó szót megérteni.

A napok szavak és tartalom nélkül peregtek számára. Élő halottként rótt az utcákat, a munkába siető emberek kerülgették, amint némán, üveges szemekkel sétált végig a szürke hajnalok utcáin, és beleolvadt a kirakatokat néző csoportokba, amikor a villódzó neonok életre keltek a sötétben. Nem érzett fáradságot, éhséget, és gondolatai sem voltak, úgy viselkedett, mint egy tisztuló drogos, amint kezd visszatérni a való világba. Késő éjszakánként tért csak vissza a hotelba, a hűtőszekrény tartalmát felette és felitta, majd ruhástól lefeküdt, hogy álmatlan éjszakája nyomán a hajnal ismét az utcán találja. Napokig a recepciósök csodálkozva bámultak utána, amint leadta vagy felvette a kulcsát, és hangtalan lépteivel, kifejezéstelen ábrázatával tovább ballagott.

- Dr. Sou? - hangja mintha mély kútból tört volna elő, torkát köszörülve.

A vonal másik végén hasonlóan bágyadt hang válaszolt: - Igen. - Rövid tétovázás után folytatta: - Mit óhajt?

- Tom Kékesi.

- Óh, elnézést - jött a megkönnyebbült, kissé oldottabb válasz - nem ismertem meg a hangját. Miben segíthetek?

- A temetésről szeretnék információt kérni - a szavak csak nehezen jöttek a szájára, és a válasz is kissé megkésve érkezett.

- Óh, igen. Tudja - halk köhögéssel próbálta elnyomni zavarát - szóval nem adhatunk ki semmit sem, ugye, meg tudja érteni. Kia szüleinek is elmondtam ezt, ők mégis ragaszkodtak a hamvakhoz. Ezek után, őő - nehezen találta meg Sou a szavakat - szóval átadtunk nekik egy

urnát, amiben nem - ismét zavart csend - szóval, nem az volt. A temetésről csak annyit tudok, hogy holnap lesz.

- Hol? - Tomnak rettenetes erőfeszítésébe tellett az önuralom, hogy a felszíni kéreg alatt fortyogó indulatok ne törjenek elő.

- Egy kis tengerparti falucska innen jó százötven kilométerre, Taech'on-tól nem messze.

- Köszönöm Dr. Sou a segítségét.

- Nincs mit. És a későbbiekben megköszönném, ha a napokban ismét meglátogatna. Tudja - zavart csend -, van itt néhány személyes holmi, és egy levél, ami önnek szól.

- Jó, rendben, köszönöm. - Tom lecsapta a kagylót, könnyel teltek meg szemei, és levetette magát az ágyra. Arcát a gyűrött párnába fúrta, némán rázkódott a sírástól.

Az éjszaka csak lassan húzódott meg a sarkok félhomályában, hogy teret adjon az álomittas hajnalnak. Tom nem tudott aludni az este, pedig az asztalon üresen ácsorgó viszkis-üveg árulkodott, a chips-es és szárított rákos zacskók társaságában. Az éjszaka rég elfelejtettnek hitt rémálmai támadták meg újra, zihálva vágódott ki az ágyból, a jéghideg izzadságot még a forró fürdő sem oldotta.

A pályaudvaron a hölgy értetlenül fogadta a városka nevét, a forgalmi irodában keresték meg neki az aprócska állomást a térképen, és rajzolták le jelét. A vonat üres volt, a férfi homlokát a hideg üveghez szorította, így keresve megváltást a gyötrő másnaposság ellen. A szerelvény már messzire elhagyta Szöült, rizsföldek között kanyargott, és apró, kék bádogtetős falvakon csattogott keresztül, néha hosszasan várakozva a szembe jövő vonatra. A férfinak eszébe jutott a lány, ahogy mély beleéléssel beszélt szülőföldjéről, az egyik oldalról rizsföldek, a másik oldalról a tenger közé szorított apró halászfalucskáról, és végignézte az eléje toluló látványon egyszerre volt idegen és nagyon ismerős is a kép.

A szerelvény csikorogva fékezett, és Tom leugrott az alacsony peronra. Senki más nem szállt le a vonatról, és az mind ütemesebb csattogással továbbállt. A kijárat felé indult, egy emberke ült előtte egy kis asztalkánál, egyenruhában, és Tomra nézett kérdőleg, és valamit magyarázott is. Csak rövid tanakodás után jött rá, hogy a jegyét kéri, hiszen, eszmélt rá, a vonaton tényleg nem volt kalauz. Eszébe jutott, hogy érdeklődjön, de aztán inkább letett erről, és kisétált a faluba.

Az állomásról kilépve egy kis keresztutcába jutott. A túloldalon a kiteregetett halakat, kagylókat kerülgették az emberek, hatalmas polip próbált meg kimászni az egyik kosárból, zsivaj és a halszag töltötte meg a bádogtetejű piacot. Az emberek érdeklődve néztek Tom után, amint elsétált mellettük. Egy apró étterem felé vette útját.

Bent egy tévé zizegett a sarokban, a söntésnél ülők onnan fordították a betérő felé tekintetüket. A csapos, alacsony termetű, köpcös emberke, a kezeit tördelve próbált Tomnak valamit magyarázni, amikor Tom az angol szót ismételte, majd kurjantott egyet. Egy rövidnadrágos kiskölyök termelt ott, és le sem vette szemeit Tomról, amint a csapos magyarázott neki valamit, aztán elinalt. A köpcös az egyik üres szék felé terelte vendégét, majd egy pohár rövidítallal tért vissza. Az emberek halkán mormoltak valamit egymás között, és visszafordultak tévét nézni, csak néha pislantott némelyikük hátra, az italát kortyoló idegenre. A pohár már lassan kiürült, amikor az előző suhanc tért vissza egy középkorú emberrel, és Tom felé mutogatott. Társa a férfihez lépett és bemutatkozott: - Le atya vagyok, a falu egyházközössé-

gének a papja - néha keresgette a megfelelő szavakat, és megpróbálta őket megfelelő módon egymáshoz passzítani. A kezét nyújtotta: - Ön pedig, ha jól tudom, Tom.

Tom először meghökkent a kérdésen, majd mosolygott, ahogy a másik kezét megrázta. - Valóban, atyám. Nagyon gyorsan terjednek errefelé a hírek - és helyetl kínálta a papot, mire az nemet intett. Tom fizetett, majd elindultak az egyik szűk sikátoron, jó darabig szótlanul. Az omladozó házfalak mellett kétoldalt mosólé csordogált a megfeketedett és zsíros köveken. Egy apró ajtónál megálltak, a pap a férfihez fordult:

- Megérkeztünk. Kia szülei itthon vannak, önre, és a kisebbik lányukra várnak. Ő valószínűleg a tízórás busszal érkezik. Kérem - tolta félre az egyszerű faajtót - fáradjon be.

Az előszobában rend volt, és lassan a szemük is kezdte megszokni a félhomályt. A berendezés egyszerű, fából faragott bútorokból állt, középen, egy nagy asztalon gyertyák pislákolnak, illatuk betöltötte a teret. Egy apró, törékeny idős asszony nyújtotta kezét Tomnak, kézsorítása és metsző tekintete tekintélyt parancsolt feketeruhás gyászának. Valamit mondott, a pap halkán fordította. - Mrs. Kim örül, hogy önt megismerheti. Igazán örömmel látott vendég itt a házban. - Tom viszonzta a köszöntést. Egy keményvágású, feketeruhás ember nyitott mögöttük ajtót, arcának barázdáiban nehéz sorsa hagyta kézjegyet. Szótlanul kezét rázott Tommal, és helyetl kínálta.

A gyertyák sercegeése töltötte ki a hangtalan szobát, halvány villanásokkal világítva meg a feszülethez támasztott képet, Kia portréjával. Tom érezte, ahogy belül megvonaglott, ahogy érzései kezdenek ismét elhatalmasodni, megváltásnak érezte, ahogy a házigazda visszatérve az egyik helységből rizspálinkával kínálta. Az asszony a paphoz fordult, mondott neki valamit, ő fordította. - Nagyon sokat mesélt Kia önről, és ők nagyon örültek, hogy lányuk végre igazi társat talált magának.

Tom mélyet sóhajtott, tekintetét a földre ejtette. Emlékezett, amikor Kia a szüleit hívta, hosszan hallgatta az idegen és csilingelő szózuhatagot. Amikor a lány arról beszélt, hogy majd meglátogatják a szüleit együtt, és elmesélte, hogy milyen egyszerű kis házikóban élnek, közel a tengerparthoz - közben felnézett - és ez itt oldalt, ez volt valamikor az ő szobája. - Benézhetek ebbe a szobába? - fordult az atyához, ő tolmácsolt, az idős ember pedig bólintott.

Az ajtó halk surrogással csúszott félre, az ablakot egy sötétítőfüggöny takarta, csak egy éles fénycsóvát eresztve be az apró szobába. Az ágy - egy deszkakeretbe foglalt matrac - mellett aprócska asztal húzódott a falhoz, a falakon régi fényképek mosolyogtak vissza a múltból. Tom egy könnyet morzsolt szét szeme sarkában, amint kedvesének a gyermekkori képein, és ifjúkori kacér pillantásain legeltette tekintetét. Mardosta belülről a tudat, amint ismét arra gondolt, ami megmásíthatatlan, hogy Kia halott. Az öreg lépett be mögötte, nehéz tenyerét Tom vállára ejtette. Ő megfordult, és átölelte Kia apját. Némán zokogtak mindketten, szabad utat engedve közös fájdalomnak.

A temetés a közeli kis sírkertben, szűk családi körben zajlott. Néma vízpermet szállingózott az óceán felől, összekeveredve a rizsföldek fojtó párájával. A nap eltűnt az égről, a pap is fázósan húzta össze palástját. Az urnát a kis szűk üregbe elhelyezték, és csak Tom tudta a jelenlevők közül, hogy az csak egyszerű port tartalmaz. A lány testének maradványait savtartályban semlegesítették, végleg megszabadítva azt a vírustól. A férfi arcélei megkeményedtek, egy gondolat kezdett erősödni benne, ami reggel még csak halvány szikraként lobbant elméjében.

Visszatérve a házba, már sürgő emberek fogadták őket, Kia apjának volt emberei - ahogy a pap mesélte - még nagyon ragaszkodnak volt kapitányukhoz, az egy éve mindent elsöpörő csőd ellenére. Kia is sokszor mesélt erről, amikor egy átkozott hurrikán összetörte a kikötőben horgonyzó apró bárkákat, és családja, meg majdnem az egész falu munka nélkül maradt. Most is kijárnak apró csónakjaikkal a part menti vizekre, de a fogás is sokkal szegényesebb, a hálójuk is folyton szakad, így sokkal nehezebb munkával is csak a szűkös megélhetésre telik nekik.

A délutánt és az estét a lány szülei méltósággal, rezzenéstelen arccal viselték, csak Kia húga sírta el néha magát. Hasonlósága nővérével szíven szúrta Tomot, hangjában is elveszett kedvesének szavai bukkantak fel, és bár a lány törve beszélt az angolt, pillanatok alatt igaz barátira leltek egymásban. Tomnak is előtörték vacsoránál a könnyei, de most pusztán csak a hallevés okán. Azt hitte mindaddig, hogy a magyar halászlénél nincs erősebb levesszerűség, és most, a koreai változatot megkóstolva belátta tévedését. Kifigyelte a trükköt, hogy a helyiek is csak úgy tudják megenni ezt az ételt, hogy rizst borítanak rá.

A vacsora után halk duruzsolás kezdődött az asztalnál, ő Linnel inkább elment a tengerpartra, hogy kiszellőztesse a fejét, és így kevésbé feszélyezze a többieket a társalgásban.

Apály ideje volt, a tenger messzire visszahúzódott, csak az iszapot hagyva maga után. Egy-két ember törte csak a sarat, jókora csizmákban nehézkesen mozogva, kosaraikba rákot kerestek. Beszéltek arról, hogy a lány kollégiumba jár Szöulba, és Tom rávette arra, hogy fogadja el anyagi segítségét a további tanulmányaihoz, majd egy másik ötletét is megosztotta vele, melyet a lány elkerekedő szemekkel hallgatott, majd a férfi nyakába ugrott. Az alkonyat sötétségbe hajlott, és ők is visszasétáltak az apró házikóhoz. A vendégek már elmentek, a szülők pedig aludni tértek. Tom kérésére ő Kia szobájába költözött, ide tértek be beszélgetni, majd az emlékeket felemlítve Lin ismét elsírt magát. Már éjfélre járt, amikor a férfi egyedül maradt az aprócska szobában, amely egyszerre vonzotta és taszította is őt. Végigdől az ágyon, a képeket nézte a falon, a kis asztalkán összegyűlt apróságokat, a gyertya lobogó árnyjátéka keltette életre az emlékeket, és az emlékeit. Hajnalban felkelt, halkán sétált végig a kihalt falucskán, a hajnali ébredező piac kósza hangfoszlányaiba élesen hasított bele az érkező vonat sípja.

Tom visszatérve a hotelba először Dr. Sou-t hívta fel, egy délutáni találkát megbeszélve, majd a Hydai bankot, és egy órával későbbre itt beszélt meg találkozott egy pénzügyi előadóval. Gyorsan rendbe szedte magát, a portás kerekedő szemei tükrözték átváltozását, és taxit hívott.

A bank hatalmas üvegépülete meredeken törte át a reggeli szmogfelhőt, az egyik előadóteremben hallgatta Tom kérését csodálkozva az előadó, majd telefonálásba kezdett, és ábrázata egyre inkább elnyúlt, miközben ügyfele csendben teázott a kényelmes bőrfotelben. Távoztakor az előadó mélyen meghajolt, és nagyon értetlenül nézett a fura idegen után.

Dr. Sou hellyel kínálta irodájában. Az idős emberke egy csomagot adott át Tomnak. - Nagyon sajnálom - mentegetőzött - de Kia utolsó jegyzeteiről csak a fotómásolatot tudom odaadni. Az eredetit megsemmisítettük. Remélem, megérti. - Tom bólintott.

- Dr. Sou - fogott bele mély sóhajtással Tom mondanivalójába. - Tudom, hiszen már beszélt ön róla, hogy ami most itt történt és történik, titkos. Kia viszont mindent elmesélt nekem az önök konzervgyáráról - itt a doktor arca megremegett - és erre jó oka volt. Ő ugyanis úgy érezte, hogy én tudok segíteni az ügy megoldásában, ugyanis - itt ízlelgette egy kicsit a szóba

vehető szófordulatokat. - Ugyanis nekem komoly eszköztáram van efféle problémák megoldására. És komoly gyakorlatom.

Dr. Sou idegesen az ablakhoz lépett, majd hátát nekivette Tomra nézett. - Nézze, tudom, hogy segíteni akar, de... - eltöprengett, majd kicsit más hangnemben folytatta: - És mondja, ki igazol önnek referenciát, hm az efféle problémákhoz? - hangjába a kíváncsiságon túl halvány gúny is vegyült, de Tom válasza őszintén megdöbbenette.

- Az FBI.

- Ön FBI ügynök? - kérdezte csodálkozva a doktor.

- Hááát, nem éppen. Mondhatni, pont hogy nem.

A titkárnő érkezett, tálcáján két csésze gőzölgő teával. A beszélgetés egy rövidke időre abba-maradt, amíg a hölgy nesztelen léptekkel távozott. Visszatért az előtérbe, maga után behúзва a párnázott vaskos ajtót, a számítógépe elé ült, és a napi levelezést kopogta a klaviatúrán. Jó fél óra elteltével tért vissza az irodába az üres csészéért. Főnöke mélyen a fotelébe süppedt, egy ideges pillantást vetett rá, majd feszülten tollával kezdett játszani. Az ajtó csukódása után folytatta.

- Tehát ön egy igazi számítógépes profi, hogy is mondta, ah, megvan cracker. De - szavait hosszan elhúzta - és ez így van, még mindig nehezen hiszem el, hogy a CIA egyik irodájába besétál az egyik legkeresettebb, őőő...

- Bűnöző - fejezte be a mondatot egy elnyomott vigyorral Tom. - Ez így van. Kicsit nehéz elhinni. De tudok referenciát igazolni. - Dr. Sou idegesen bökte oda: - Na, erre kíváncsi leszek.

- Hmm - folytatta Tom, - egy kicsit húzós, de menni fog. Egy telefonszámot kell ehhez önnek felhívnia, itt az FBI számítógépes ügyekkel foglalkozó ügyosztálya fog jelentkezni...

A Söul Pub egy egyik félreeső asztalánál iddögált Tom. A helység az angol pubok otthonos eleganciáját öltötte magára, a plafont és a padlót is sötét nyersfával borították, a sarokban a dart-táblák sorakoztak, szemben velük biliárdasztal. A forgalom a délutáni városközpont pangásához igazodott, csak néhány törzsvendég támogatta a söntést, nekik már egy biccen-tésükből is tudta a csapos a rendelt. Tom még egy korsó sört rendelt, hogy feszültségét enyhe delíriumba oldhassa. Az ajtót és az óráját nézte felváltva, és megkönnyebbült, amikor a két ember feltűnt a bejáratnál. Az asztala előtt megálltak, Tom is felkászálódott, a két idegent Sou mutatta be egymásnak.

- Tom Kékesi - bökött a férfi felé, majd folytatta: - Frank Green. - Az ismeretlen biccentett, de nem nyújtott kezét. Magas, szikár alak volt, vonásai, mozdulatai konokságot és távolságtartást sugároztak. Mindketten leültek Tommal szemben, a pincér kérdését fogadva Sou társának narancslevet, magának pedig sört rendelt. A feszült csendet köztük is ő törte meg.

- Konzultáltam a központtal - krahácsolt - hát, nem voltak elragadtatva az ötlettől, de azért nagy nehezen beleegyeztek. Ők küldték Franket - bökött megerősítésként társa felé - hogy önök ketten együttműködjenek - kérdően Tomra nézett.

- Hmm - masszírozta állát a férfi - akkor a feltétel így szól: „OK, de egy ügynökünket rád állítjuk”

Frank metszően Tomra nézett, szavait jól megformálva ejtette hallgatói elé.

- Arról van szó, hogy önnek kell nekünk, és személy szerint nekem segítenie ezt az ügyet megoldani.

- Hmm - kapta fel Tom korsóját egy félvigyorral - úgy látom, egy kellemes baráti csevely elé nézünk. Nos, engedelmezzünk erre inni kell.

Frank is savanyú ábrázatával nyúlt pohara után, majd folytatta mondandóját. - Természetesen bármikor felhagyhatunk az önnel való együttműködéssel, és semmiféle írásos dokumentum nem tanúskodhat arról, hogy az CIA együttműködött önnel, egy bűnözővel. - A *bűnöző* szót jól megnyomta.

Dr. Sou zavartan köszörülte a torkát, és villámgyors pillantásokkal figyelte a két ember párharcát.

- Ühüm, - folytatta Tom, még gunyorosabb hangon - tehát kaparjam ki a gesztenyét, és felejtjük el egymást. OK, én benne vagyok. Érdemrendeket meg előléptetéseket erre az évre úgysem terveztem be, azokról nagyon szívesen lemondok Frank javára.

- Mr. Green - vágott közbe a másik, kijavítva Tomot, de azt érdektelenül hagyta kijelentése. Dr. Sou felé fordult: - És mi újság az akció idejére meghirdetett vadászati tilalommal?

- Az ideiglenes amnesztia ügyében felvettük a kapcsolatot a többi állami szervvel - morzsolta szavait a doktor. - Természetesen egy ideig eltart ennek az érvényesítése. Az FBI ígéretet tett a nyilvántartásból való törlésre ööö, ideiglenesen. Persze, ezt csak kormányzati nyomásra sikerült elérnünk.

- Pedig már egész jól feltornásztam a fejdíjamat.

Frank felpattant. - Azt hiszem, inkább megyek. Nem tudok ezzel az alakkal együtt dolgozni, aki még büszke is a rablásaira.

Dr. Sou csitítólag húzta vissza társát, közben Tom tódította a magáét, kioktató stílusban. - Csak csaltam, nem raboltam. A rablás egy erőszakos dolog, és lehet, Franky, hogy te sokkal több erőszakos cselekményt követtél el CIA pályafutásod alatt, mint én, úgy általában. - Mondata alatt dr. Sou nyugtató szavai is egyszerre búgtak az ügynök felé: - Az FBI-nál is megerősítették, hogy ha ez az ember tényleg segíteni kíván nekünk, akkor nagy szolgálatot tehet az ügynek. Mindenesetre a CIA, és a kormányzat igen gyors és határozott válaszlépést sürget, és ebbe a kényszerhelyzetben mindenképpen el kell fogadnunk ezt a khmm meglehetősen egyedi segítséget.

Frank visszaült, és dühösen Tom felé vakkantott: - Nem Franky! Mr. Green! - Az meg csak vigyorgott.

Dr. Sou higgadt hangjával és témaváltásával próbálta lehűteni a kedélyeket.

- Azt hiszem, a bemutatkozáson átestünk. Nos - két aktát halászott elő táskájából, és tolta a két másik elé. - Itt vannak eddigi eredményeink. Természetesen, azt hiszem, mondanom sem kell, hogy a dossziék szigorúan titkosak. - Mindketten maguk elé húzták a zöld borítójú dossziékat, és lapozgatni kezdték. Tom nézett fel először a lapokból.

- Meglehetősen szerény eredmények ezek, nem gondolja, doktor?

Dr. Sou homlokán ráncok jelentek meg, hűvös stílusában vette fel a kritikát: - Mr. Kékesi. Erről már azt hiszem, beszéltem önnek. A fertőzésig, mivel semmi támadó jellegre való utalás nem történt, pusztán csak a nyilvánosságra hozatalra koncentráltunk. A valódi operatív fellépés lehetősége csak most került először szóba.

- Megvárták vele az első harminc ember halálát.

- Tudom, hogy a keserűség beszél önből - folytatta dr. Sou, látszott, hogy a kijelentés őt is mélyen érintette. - Sajnos, nem számoltunk ilyen szintű elvakult fanatizmussal részükről. Tudom, hogy mit gondol, de értse meg, egy nyilvános beavatkozás fegyveres konfliktust válthatna ki ebben a feszült helyzetben, és csak még több ember életét követelné. Ezért döntöttünk a titkos akció kísérlete mellett.

- Magyarul önök szeretnék, ha eltűnne a gyár, szépen csendben, úgy, hogy semmiféle dokumentációjuk nincs róla, néhány műholdfelvételt és egy pár feljegyzést leszámítva.

- Sajnos, be kell ismernem, eddig nem foglalkoztunk elegendő alapossággal az üggyel.

Tom kissé elmerengett, mielőtt megszólalt. - Arra vonatkozóan vannak információi, hogy kik építették a gyárat?

Dr. Sou némán maga elé fordította a dossziét, belelapozott, majd egyik oldalon felcsapva visszatolta Tom elé. Az hűmmögve olvasta: - Na, végre valami, amin el lehet indulni. Még egy kérdés. Van belső emberük?

Dr. Sou tekintetét riadtan Frank felé fordította, mire az biccentett, de Tom felcsattant: - Nézzék, én önként viszem a bőrömet a vásárra. Ha most önök a rendőrséget csődítették volna ide, akkor nem tudtam volna velük mit kezdeni. Megpróbálok megbízni önökben, de elvárom, hogy ez a bizalom kölcsönös legyen! Vagy legalábbis próbálják meg, OK?

Dr. Sou rekedten súgta: - Igen, van egy belső emberünk. Egy karbantartó.

- Nagyszerű. Akkor, ahogy elnézem, - a dosszié felé biccentett - csomagolhatsz, Frank. Németországba megyünk - és meglengette a csapos felé üres korsóját, amíg Frank dühöngött. - Nem Frank! Önnek, Mr. Green! És majd én eldöntöm, hogy hová megyünk!

Tom vigyorogva hunyorított társa felé: - Azt hiszem, a kapcsolatunk még kissé csiszolásra szorul. - Egy mozdulattal úgy tett, mintha a képzeletbeli nyakkendőjét igazította volna meg, és affektálva folytatta: - Mr. Green, a magam részéről holnap Németországba repülök. Ön hová óhajt távozni?

Frank dühösen Sou felé fordult: - Én nem tudok ezzel az alakkal együtt dolgozni! - A doktor közbevágott: - Ha megengedik, én most távozom - és gyors léptekkel elsietett.

Tom csodálkozva nézett utána: - És még meg sem itta a sörét. Mert az, hogy nem fizette ki, O.K. De hogy meg sem itta... - Közben a pincér érkezett egy újabb adag narancslével, meg egy korsó sörrel. Tom még egy pohár viszkít is rendelt hozzá. Előszedte laptopját, pötyögött rajta, majd Frankhez fordult. - Holnap indul a KA702-es járata Frankfurtba, 11-kor, jó lesz? - A másik biccentett.

Tom tovább pötyögött. - Foglaltam egy helyet Mr. Green névre is, rendben?

Frank bólintott ismét, majd felállt. - Akkor, holnap 10-kor találkozunk a terminálnál. - Halványan meghajolt, és elsietett. Tom elmélyülten nézte maga előtt a viszkiben úszó jégkockákat, majd egy barna papírzacskót halászott elő belső zsebéből, és tartalmát kiöntötte. Fénymásolt papírlapköteg hullott elő belőle, középen noteszlapnyi másolattal. Maga elé húzta a köteget, és már az első sornál szétfolytak előtte a kézzel írt betűk.

„Kedvesem! Sajnos tudom, hogy többet nem találkozunk...”

A kávézóba Hil csörtetett be. Frank egy másik, nyurga és kopaszodó emberrel beszélgetett, aki, amikor meglátta az érkezőt, felpattant. - OK, Frank, meglátjuk. Mindenesetre kétszázat teszek a Cápákra. Tartod? Hello Hil - fordult kissé oldalt, majd vissza. - Akkor majd később beszélünk - és elódalgott.

Frank társára nézett: - Nem semmi hatásod van. Csak meglátnak téged az infósok, és máris menekülnek. Hogy csinálod? - Hil fújta egyet, mire Frank folytatta, nyugtatóan: - Jól van, na. Csak nyugi. Már megint mi történt?

- A főnök lefújta az egészet - fakadt ki társa. - Azt mondta, hogy Főnix időleges amnesztiát kapott.

Frank megrágta a hallottakat. - Időleges amnesztiát? Az meg mi a szar?

- Ezt kérdeztem én is. Valami olyan választ adott, hogy államérdek.

- Na várj - kapott a homlokához Frank - ezt nem értem. A jelenleg legjobb crackert nem kereshetjük tovább? Vagy csak két hétig pihit kap? Vagy... áh, ezt nem értem. Államérdek? Húha!

- Én sem értem - vette át a szót társa - az oldalról is le kell szedni időlegesen.

- És mennyi időre?

- Nem tudom. Pedig most már nyomon voltunk - dühöngött Hil. - De tényleg. Hogy a fenébe jutott az info a CIA szöuli nyílt irodájához? Ki a franc volt az érdeklődő? És - a homlokára csapott - hogy lehettem ekkora marha, hogy igazoltam is Főnixet!

- Nyugi! És ha nem tetted volna?

- Nem, nem. Ez az államérdek című mese összefügg a dologgal.

- De a múltkor még arra jutottunk, hogy már megint szórakozik!

- Na, jó, de minket most állítottak le! Ez nem lehet véletlen! Figyelj - felcsattanására többen odafordultak, lehalkította szavait, és folytatta mondatát - a telefon ki volt hangosítva. A hang biztos, hogy nem az ő hangja volt, ez annál idősebb volt. Viszont ő is ott volt, az elemzés kihozta, hogy valaki még lélegzett a szobában. A kérdés az, hogy ki előtt kellett igazolnia magát, és főleg, hogy miért. És - emelte fel ujját - miért adta fel az óvatosságát egy ilyen öngyilkos akcióval.

- Most még mindig a múltkori telefonról beszélsz, amikor felhívott az a főszer, hogy a könnyezőpálmáról ki tudhat, aha - Frank bólogatott. - Jó kérdések. De azt hiszem, egy darabig válasz nélkül maradnak. Mi újság Martinnal? - váltott témát.

Hil lemondóan legyintett. - Beszéltem Slay-jel, azt mondta, hogy nincs elég bizonyíték, hogy bevarrják a tagot. Mondhatni - fintorodott el - semmi bizonyíték nincs ellene. Következétesen tagad, az ügyvédje egy profi, minden hájjal megkent hiéna, a bankszövetség meg eltusolja az ügyet. Ah - legyintett -, jövő héten lejár az előzetes, és a madárka kirepül.

- De ráakasztanak valakit - vetette közbe Frank, mire Hil gúnyosan felnevetett: - Ugye, nem gondolod komolyan, hogy így eljutunk Főnixhez? Ennél azért többet nézzél ki belőle!

Halkan kortyolták kávéjukat, majd Hil halkan, szinte suttogva folytatta. - Azt hiszem, szabadságra megyek.

Társa vigyorgott. - És jegyet váltasz az első koreai gépre. A szuperzsaru nem adja fel. Úgy, mint egy ócska és elcsépett ponyvaregényben. Gratula.

A gép monoton dübörgését a klímaberendezés zúgása nyomta csak el. A hatalmas szerkezet néha megremegett egy-egy kósza légáram hátán. Tom a fülhallgatót felakasztotta a kis képernyő tetejére, amin némafilmként peregtek tovább a legújabb James Bond film villódzó képei, és irigykedve egy pillantást vetett a mellette hortyogó idegenre. Felcsúsztotta az ablakot lefedő lapot, és lassan ellibegő monoton jeges tájat fürkészte. A fehér foltokat befagyott folyók medrei szabdalták, és csak elszórva bukkant fel fény a hatalmas területen. A képernyőt átkapcsolta a navigációs lapra, ahol egy színes térkép fölötti kis repülőgépi ikon jelezte a gép helyzetét. - Szibéria - suttogetta maga elé, majd gondolataiba mélyedt. Elképzelte az emberek életét, akiket az apró fénypontok rejtenek az örök fagy világában. Talán valamelyikük éppen felnéz a magasán csikot húzó gépre, és megpróbálja életét és problémáit összehasonlítani a gépen utazókéval. Eljátszott a gondolattal, hogy cserélne-e. Elvigyorgotta magát, mert valószínűleg nem, majd azon vigyorgott tovább, hogy ha most valaki itt, a gépen őt figyeli, biztos, hogy hülyének nézi. Eszébe jutott, hogy Franket is most látta először vigyorgni, amikor az rájött, hogy az utastér két legtávolabb eső ülését foglalta le.

- Ez az ön autója? - kérdezte óvatosan Frank.

- Aha - bökte oda válaszként Tom.

- És ez teljesen normális, hogy kétszázzal megyünk? - érkezett az újabb kérdés, számonkérő hangsúllyal.

- Ühüm - bólintott Tom. - Szerintem gyorsan megszokható, hogy egy csomó autópályán nincs korlátozás, ahol meg van, ott sem nagyon tartják be. Plusz ha baleset van, szimplán belehalunk, semmi rokkantság, meg egyéb görcsölés.

- Most hová megyünk, ha szabad ilyet kérdezni? - fanyalgott tovább Frank.

- Szabad - bökte oda Tom, miközben lehúzódtott egy előző Porsche elől. Társa zavartan feszengett, majd hosszas csend után megszólalt: - És hová?

- A dosszié egy tübingeni irodát emleget, mint az egyik konkrét kivitelezőt. Úgy gondoltam, elmegyünk Tübingenbe, keresünk egy hotelt, és körbeszaglásszuk a terepet. - Társára nézett, majd hozzátette: - Rendben?

Frank bólintott. Nézte az elsuhanó tájat, majd a navigációs rendszerrel kezdett játszózni. A tévé gombot nyomkodta, de a monitoron csak egy német szöveg jelent meg. - Ennek meg mi baja?

Tom vigyorgott. - Csak álló autóban működik. Ilyenkor biztonsági okok miatt nem. Menet közben a sofőr az utat bámulja, és ne a szexfilmet - vigyorgott.

- És az utas? - kérdezte sértetten Frank.

- Az utas meg érje be a rádióval - és egy gombra bökött.

- Nem használja a navigációs rendszert? - érdeklődött Frank, egy másik gombra mutatva.

- Nem, kösz. Ismerem a terepet. - Frank kérdően nézett rá, mire nevetve folytatta: - Többet nem mondok. Ennyi elég lesz a mai jelentésébe.

A hullámtörőt döngölő tenger robaja elnyomta kettejük beszélgetését. Lin és az öreg lassan sétáltak a keskeny parti ösvényen a kikötő irányába.

- Nem értem, hogy miért kellett most hazajönnöd. Hiszen hét közben van, ilyenkor tanulnod kellene, nem itthon sétálgatnod - dohogott az öreg. - Különben sem értem, hogy mi dolgunk a kikötőben, hiszen jól tudod, hogy nem szeretek idejönni azóta.

- Tudom, tudom - csilingelt közbe a lány hangja - de higgye el, apa, ez fontos!

A kikötőben már nagy volt a csődület, messziről látták a keskeny fövényen ácsorgók nagy csoportját. Az öreg is érezte, hogy itt tényleg valami történt, megszorította lépteit. Közeledtükre többen integettek feléjük, és magas rönkökön álló halászház takarásából egy hajó bukkant elő, ami a móló végén horgonyzott. Rikító fehérsége, modern vonalvezetése arról árulkodott, hogy nemrég hagyhatta el a gyárat, és látványa teljesen elütött toldozott-foldozott környezetétől, az apró, hullámok tetején evickélő kikötött halászcsonakoktól. Az öreg le sem vette a szemét a hajóról, tudta, hogy az emberek is ezért verődtek össze a parton, és érezte lánya izgatottságából, hogy valami köze van az eseményekhez. A mólóhoz érve a sereglet szétnyílt, csöndben utat engedve a két érkezőnek, és ők lépteiket a hajó felé vették. Az öreg néma áhítattal lépett a himbálózó fémtesthez, tenyerét végigsimította oldalán, majd a mozdulatot továbbkövette tekintetével, ahová fekete betűkkel felfestve világított a hajó lajstromszáma, és neve: „Kia”. Kérdően lányára nézett, és ő nevetve nézett vissza. - Kapitány úr, fáradjon a fedélzetre! - és a kötélletrát az öreg felé nyújtotta.

- Lejönne a bárba? - Frank kérdése inkább kérdésnek hangzott. Tom gyorsan magára kapta pulóverét, az asztalról felmarkolta laptopját, és leballagott a bárba. Itt a csapos társaságában csak Franket találta, az, amikor meglátta a férfit, intett, hogy menjen vele, és elindult az ajtó felé.

Az utcán érte utol. - Mi újság, nem tudsz a társaságomtól szabadulni? - kérdezte mosolyogva, de a másik falfehér ábrázatát látva elkomorodott.

- Átkutatták a holmimat, és poloskát telepítettek a szobámba. - Frank kijelentésére Tom még jobban meghökkent. - Ez biztos? - Mire a másik előszedett a zsebéből egy apró, számológépszerű dolgot. - Biztos.

Tom elmélyülten méregette a markába kapott készüléket. - Mi ez?

- Detektor. A lehallgató készülékeket jelzi.

Lassan ballagtak a szűk, macskaköves utcán. - Akkor valószínű, hogy nálam is van - vette fel a szót Tom. - Hmm. Mindenesetre érdekes. Csak most délután mentünk el a DCT irodájába, onnan nem követhettek. Már tudták, hogy itt vagyunk.

Frank az állát vakarta. - Tegnap este, még lefekvés előtt elküldtem a hotelcímemet Sou-nak. Csak innen derülhetett ki a dolog.

Tom ránézett. - Nem semmi, hogy ezeknek mekkora apparátusuk van. De azért, úgy tűnik, fontosnak tartanak minket. - Megálltak egy csillogó ékszerbolt kirakata előtt. - Menjünk vissza, és nézzük meg a poloskáinkat. És, ha megengeded - kacsintott a másikra - megnézem a számítógépedet, hogy az szivárogo-e.

Az apró szobában Tom az ágyra vetette magát, amíg Frank az ablakhoz lépett, és behúzta a függönyt.

- Lemehetnénk sörözni. Legalább ennyi értelme legyen, hogy idejöttünk - tódította Tom.

- Aha, már hallottam, hogy tényleg jó a sörük, - válaszolt Frank, közben Tom mellé lépett, és mutatta, ahogy a kijelzőn megjelent a felirat „Activity” és a sarok felé mutatott egy nyíl.

- Szerintem pár napig még biztos, hogy itt fogunk dekkolni, amíg meg nem jön a főnök - morogta Tom, közben már a sarokban álltak. Az apró nyíl ide mutatott. Frank a konnektorra bökött. - A francba, hogy utálok ezt a melót, mindig csak ez a rohadt várakozás - helyeselt közben.

Tom az asztali lámpához lépett, és egy másik konnektorból kihúzta a csatlakozót, majd visszalépett, közben egy apró csavarhúzóval varázsolt elő zsebéből.

- Azért ennyi telhetne tőlük, hogy legalább az asztali lámpát bedugják. - Frankre kacsintott -, hol talállok egy tetves konnektort?

- Itt van ni, nem látsz a szemedtől?

- A francba, nem passzol bele a dugó. Meg vannak ezek húzatra? - közben gyorsan kiszedte a két rögzítőcsavart, és leemelte a műanyag fedelet.

- Mert béna vagy - Frank kivette Tom kezéből a csavarhúzót, óvatosan arrébb húzta az egyik vezetéket, így feltárva az apró, hengeres kis lehallgatót. Közben a műanyag dobozon matatott.

- Ez tényleg szar.

Tom visszatette a fedőt, és visszacsavarozta. - De hülyék vagyunk. Figyeld, ezt így, fordítva kell bedugni - és becsúszatta a csatlakozót, és felkapcsolta az olvasólámpát. - Így ni.

- Na, erre inni kell. Gyere, húzzunk le a sörözőbe - és Frank elindult az ajtó felé, intve Tomnak, hogy kövesse.

- Itt semmi - Frank még egyszer körbesétálta a szobát a detektorral. - Semmi - állapította meg ismét.

- Hmm, ez meglepő - vigyorodott el a másik - ezek szerint csak egyre telt nekik.

Frank is elvigyorodott. - Nem valószínű. Állati korszerű kütyűjük van, egy DT5-ös. Még a szomszéd szobát is le lehet vele hallgatni.

Tom a laptop felé intett. - Jó, akkor nézzük meg ezt, mi a pálya vele. És bekapcsolta saját gépét is, majd pár perc szöszölés után egy lemezt vett ki belőle. Frank gyanakodva méregette.

- Mi ez?

Megkeresi, hogy ki árulkodik a gépeden - és pár billentyűleütés után meredten nézték a kis - ablakban futó kijelzést. A LED-ek villódzása abbamaradt, Tom elmélyülten nézte az eredményt.

- Nos? - bökte oda Frank.

- Semmi. A te géped renden van. Nincs rajta trójai, vagy egyéb árulkodó.

- Trójai?

- Árulkodóprogram, vagy kémprogram - vonta meg a vállát Tom. - Olyan valami, amit egyszer letelepítenek a gépedre, mondjuk egy maillel, vagy egy csatolt program indításával, és amikor fent vagy a hálón, akkor betekintést nyújt a gépedre, vagy bizonyos információkat automatikusan postáz.

- Aha, szóval jó nagy szemétség.

- De nagyon elterjedt. Az emberek többsége nem is tud róla, és általában fel sem tűnik nekik, hogy a tőlük ellopott jelszavakkal visszaélnék. Maximum akkor veszik észre a dolgot, amikor valaki lefosztja a Visa kártyájukat, mert ugye, a PIN kódot is a gépen tartották. Vagy csak a kártyaszámmal valaki bevásárolt a nevükben az interneten. De általában még ekkor sem jönnek rá, hogy mi történt valójában.

- Akkor te is ezzel foglalkozol - nézett Tomra Frank.

- Néha jól jön, de alapvetően pitya dolog. Aprópénzzel nem foglalkozok. Ilyesmit csak unatkozó egyetemisták, és elkényeztetett kamaszok csinálnak, többnyire feltűnési viselkedésségtől hajtvá. Egy bizonyos szint fölött már csak egy használható, de snassz megoldás.

- Hmm. Erről sem ártana többet tudni.

- Tudod, ezzel, hogy erről, mármint hogy milyen veszélyeket rejt a net, hogy nem tudsz, kissé meglepsz. Mindenesetre a gép jól van beállítva - bökött a laptop felé - gondolom, valaki profi csinálta. Innen nem szivárgott adat.

- Akkor?

- Marad a szolgáltató, útközben, vagy dr. Sou gépe. Én ez utóbbira tippelek.

- Jó - pattant fel Frank - akkor hogyan tovább?

- Hmm - töprengett el Tom. - Ezt a totális lehallgatást fel kell használnunk saját javunkra. Az előbb már ment az összjáték - a másikra kacsintott, az meg halkan felnevetett. - A dezinformációnak még a hasznát is vehetjük.

- Azt hiszem, ez magától értetődő. De ez az egész iroda-ügy roppant érdekes.

- Szerintem, sajnos, nyilvánvaló volt, hogy minden nyomot megkísérelnek eltüntetni. Szerintem téged sem lepett meg annyira, hogy hirtelen mindkét tulajdonos belehalt az influenzába. A magam részéről csak azon csodálkozom, hogy mi még élünk, és nem szedtünk össze valami kellemetlen vírust.

Frank nyelése hallható volt, és látványosan elsápadt, de Tom, elgondolkozva, folytatta az eszmefuttatását.

- Ez nagy valószínűséggel annak köszönhető, hogy azt várják, hogy mi kaparjuk ki helyettük a gesztenyét.

- Mire gondolsz? - kérdezte halkan Frank.

- Arra, hogy feltárjuk nekik az összes információforrást, azaz, megmutatjuk nekik, hogy még kikkel kell végezni, aztán mi következünk. Biztos van talonban nekik még pár ampulla influenza.

- És, és... - hajszoalta gondolatait a másik. - Felhívom a központot, hátha van valami szérum, vagy ellenszer - kérdően Tomra nézett, az pedig legyintett: - Te tudod, hogy mi ellen keresel ellenszert? Mert én nem. A franc tudja, hogy a mocskos kis vírusgyárukban meddig jutottak el.

Csend ülte meg a szobát. Frank vette fel a szót: - Tűnjünk el!

- Támogatom az ötletet.

Az autópályán alig volt forgalom, csak néhány kamion dübörgött a szélső sávban, fényszóróik fénye visszaverődött a vizes aszfaltról.

- Hová megyünk?

- Valószínűleg hotelt keresni, de először egy kicsit autókázni. - Frank felkapta a fejét Tom feszült hangjára, és elkapta fürkésző tekintetét a visszapillantóban.

- Követnek?

- Hmm, nagyon úgy tűnik. - Frank a biztonsági öv kioldója felé kapott, hogy hátra tudjon fordulni, de Tom lefogta a kezét. - Ne kapcsold ki magadat! - Frank gyorsan kapcsolt, és egy gyors mozdulattal zakója belső zsebéből egy apró pisztolyt kapott elő. Tom ránézett: - Ezzel az aprósággal meg mit akarsz?

- Miért, van jobb ötleted? - kérdezett vissza, közben érezte, ahogy nő a kocsis tempója.

- Van - kérdően nézett Tomra, az egy grimasszal folytatta: - Nyúlj be a kesztyűtartóba!

Frank először meghökkent az eredmény láttán, majd szakavatott mozdulattal betárazta a hatalmas Parabellumot.

- Elefántra szoktál ezzel vadászni? - kérdezte a fegyvert forgatva.

- Áh, nem, kósza CIA ügynökök számára tartogatom, akik túl sokat szaglászhatnak utánam. Na, kapaszkodj! Megkérdezem tőle - hátraintett - hogy mi a szándéka.

A hatalmas Audi félelmetes süvítéssel fékezett az eszeveszett tempóból, és ahogy a sofőr félrerántotta a kormányt, az ABS kétségbeesett rángatással próbálta irányban tartani a hatalmas fémtömeget. A kijárat táblát majdnem elsodorták, és az első két fehér műanyag útjelző hatalmas ívű repüléssel csattant ki a kocsis elöl. A lehajtó végén ismét csikorogva fékezett Tom, miközben egy kamion felbödülve keresztezte útját. Láta, hogy követői nem adták fel, és amikor már csaknem beérték, gázt adott, és kikanyarodott a keresztútra. Az autópálya másik oldalára vezető bekötőútnál ismét fékezett, és vad kormánymozdulattal váltott irányt. Lövések dördültek, Frank jól látta, amint az ismétlőpuska próbálja követni mozgásukat. Tom közben leeresztette Frank oldalán az ablakot, így a lövéseket hatalmas dördülések viszonyozták, miközben az autó üvöltő motorral gyorsult. A hajsza ámokfutássá fokozódott, a két autó a belső sávban már jóval kétszáz fölélt járt, az Audi kezdett némi előnyre szert tenni. Frank kapkodva kereste üldözőiket a visszapillantóban.

- Ha jól láttam, hárman vannak - zihálta. - Ismétlőpuskáik vannak. - Tomhoz fordult: - Mit csinálunk?

- Megpróbálom levakarni őket - vágta vissza az, majd kétségbeesetten fékezett. Előttük egy kamion hirtelen egy másik előzésébe kezdett, és közben tudomást sem vett róluk. Tom villogott, és a dudát nyomta, mire a kamion kürtje is felbödült. - Ó, te barom! - üvöltötte Frank, kétségbeesetten kapaszkodva, és meredt szemekkel figyelve a lehetetlen manővert. Jól látszott, hogy a síkos úton nem tudnak lelassulni a két kamionig. Tom egy hatalmas rántással a leállósávba irányította a kocsit, az éles csikordulással vetődött neki a fémkorlátnak, majd veszedelmesen imbolyogva ismét irányba állt, a korlát és a kamion közötti szűk helyen. A kamion fékezett, közben Tom gázt adott, a visszapillantóban látva, hogy az üldöző autó is levágódik a leállósávba. Amint leelőzte a kamiont, egy hirtelen mozdulattal kivágódott a belső

sávba, a korábban eléjük vágó kamion elé, és fékezett. A kamion kürtje ismét felbődült, sofőrje a fékre lépett, miközben a behemót járgány megcsúszott a síkos úton, és a két sávot elválasztó korlátnak csapódott. A vezető megpróbált a csúszás ellen kormányozni, mire a tehetetlen tömeg irányt váltott, és nekicsapódott a másik kamionnak, és azzal együtt levágódott az autópályáról. Tom gázt adott, ezzel elmenekülve a csikorgó fémlavina elől, üldözője viszont hatalmas sebességgel csapódott az eléje vágódó kamionba.

Tom még remegő kezekkel markolta a kormányt, és maga elé meredt, mellette Frank, miután hosszasan bámulta a kocsitetejét, visszahajtotta fejét. - Azért sikerült megúsznunk.

- Aha - Tom lassan elkezdett visszatoltni a leállósávban. Az utasteret csak a vészvillogó halk kattogása töltötte be. Frank leeresztette az ablakot, és a pisztolyt maga elé szegezve nézett hátra, aztán intett Tomnak. - Semmi mozgás. Mondjuk - tette hozzá - ekkora csörrenés után nem csodálom.

Az autópálya teljesen üres volt, csak szemből száguldott el egy kamion a csendesen szemerkélő esőben. A baleset után az autók, átszakítva a korlátot, egy lejtős domboldalra vágódtak le, így a pályáról nem is nagyon látszottak. Frank intett Tomnak, az ajtók csapódtak. Tom a kisebbik pisztolyra mutatott, és intett Franknek, hogy adja oda, majd óvatosan leereszkedtek a domboldalon. Az egyik kamionnak, amelyik még viszonylag épen maradt, világítottak a lámpái, ajtaja kicsapódott, és egy alak üvöltve rohant feléjük. - Mit csináltál, te barom, most nézd meg! - ordította magából kikelve, egy hatalmas vonóhorgot lóbálva feléjük. - De kinyírlak, te tetű állat! - egészen közel ért hozzájuk, és látszott, hogy nekik is esne, de lendülete egy pillanat alatt megtört, amikor a hatalmas pisztoly rászegeződött, és bután nézett Frankre, aki egy filmbe illő vérfagyasztó kattanással élesített. A vonóvas tompán puffant a szétázott fűvön, majd a sofőr is melléje vetette magát egy villámgyors mozdulattal, Frank egyértelmű intését látva. Tom közben elérte a másik kamiont. Ez oldalára borulva egy árokban feküdt, látszott rajta, hogy több pördülés után zúzódott szét. Benézett a vezetőülésbe, a sofőr ott feküdt élettelenül. Tom benyúlt, megtapintotta félrevetett csuklóját, majd megkerülve a kamiont, üldözőik keresésére indult. Frank érte utol, és kérdően a sofőr felé bökött, mire Tom halkan odasúgta: - Él.

A BMW-re, illetve maradványaira egy szétzúzott fatörzs mellett találtak rá. Frank gyors mozdulatokkal vetette maga elé a pisztolyt, amikor odaértek, de látva, hogy senki nem mozdul, leeresztette azt. A kocsiteteje gyakorlatilag teljesen eltűnt, nagy valószínűséggel, amikor a kamion alá csapódott, az pedig, ráborulva középen szétnyomta a járművet.

- Ahogy elnézem, - vetette Tom felé, - ezek nem valószínű, hogy túléltek. Az egyik maradványai a kocsi mellett feküdtek, az üvegszilánk körülötte arról árulkodott, hogy kizuhant a szélvédőn keresztül.

- Ez nagyon csúnyán szétment - intett feléje öklendezve Tom. Frank is odalépett, és egy kis zseblámpával láthatóvá tette az emberi torzót, ami a hold derengésénél csak elősejlett. Frank a roncsok között kezdett kutatni, közben társa a csomagtartót feszegette, ami borzalmas csikordulással kinyílt. Az egyik bőrönd beszorult, és hiába próbálta feszegetni, nem mozdult, a másikat viszont sikerült kiemelnie. Kinyitotta, és dobozokat, feljegyzéseket talált benne. Frank is mellétérdelt, és együtt nézték a zseblámpa fényénél a koffer tartalmát, de nem nyúltak hozzá.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha magunkkal visszük, és szólunk a rendőröknek - súgta halkan Frank. Tom bólintott, és felkapta a bőröndöt. A kocsi felé intett. - Velük mi van?

- Kettő biztos, hogy halott, a harmadik lehet, hogy még él. - Elgondolkodott. - Nem keletiek.
- Találtál valamit?
- Aha - Frank egy szatyorra intett - találtam pár apróságot, de majd később megnézzük.

A kocsiba visszaültek, Tom gázt adott, és közben egy számot pötyögött a mobiljába. Frank csak az első szót értette „Polizei”.

- Nagyon jól tudsz németül.
- Aha - biccentett válaszként Tom.
- Nem tartasz attól, hogy a mobilszám alapján visszanyomoznak?

Tom kényszeredetten elvigyorodott, és társára kacsintott.

- Áh, értem. Lopott készülék.
- Na, jó, Frank, csak hogy beszéljünk valamiről. A készülék az enyém, nem lopott - társának a kezébe nyomta - csak, hmm, kissé speciális. Többet tud, mint a társai. Van benne pár hamis mobilazonosító, ezekkel próbál felkapaszkodni a hálózatra. Plusz az adott celláról is visszanyer információkat, például hívószámokat azonosítóval, de akár másik hívást is le tudsz vele hallgatni.

Frank csodálkozva forgatta a készüléket. - De hiszen ez látszólag egy teljesen normális készülék.

- Nem csak látszólag, hanem valóban egy teljesen normális készülék. Csak a programja tér el a megszokottól. Némiképp másként működik, mint azt a szolgáltatók érdeke megkívánna.
- Frank bólogatott. - Tényleg többet lehet melletted tanulni az ellenfél húzásairól, mint több év normál bevetéssel.

- Ki mondta ezt neked?
- Dr. Sou - eresztett el egy félmosolyt Frank.
- Nagy koponya lehet az öreg.

Nem sokkal később két szirénázó rendőrautó száguldott el a szembe sávon.

- Nos, mit rejt a mi kis szeretetcsomagunk? - Frank a kérdésre megrezzent, és egy pillanatra abbahagyta a szoba közepén a bőröndben a matatót.

Tom felé mutatott egy ampullát. Az biccentett: - Nem valószínű, hogy limonádé volna benne.

- Mond neked valamit az, hogy KMHL? - próbálta kibogarászni a feliratot az üvegcsén. A másik nemet intett, majd folytatta:

- Ha tippelhetek, akkor én mindenféle érdekes vírusokra tippelnék.

- Vagy baktériumokra - folytatta a másik, mire Tom nemet intett, és elvette az üveget társától, és a fény felé tartva nézegette. - Nem valószínű. A baktérium élő szervezet, zavarossá tenné az oldatot. Persze - mosolyogva visszanyújtotta azt a másiknak - lehet, hogy az én biológiai ismereteim hiányosak. Egy szakértővel jobban járnánk.

Frank bólintott. - Ahhoz Berlinbe kell mennünk, ott van egy virológiai állomás.

- Mindenesetre csupa szerencse, hogy nem törött össze egy ampulla sem. Akkor már mehetnénk zsepit venni a sok orrfújáshoz. - Tom társa mellé térdelt, és a szőnyegre kitergetett holmikat kezdte sorra venni. Egy dossziéba mélyedt, míg Frank az ampullák feliratait firkálta palmtopjába.

Tom törte meg a csendet: - Hmm, ez tényleg érdekes. Úgy tűnik, ez a gyár egy részének technológiai leírása. - Társához fordult: - Lemezeket, vagy valami ilyesmit nem találtál véletlenül? - mire az kaján vigyorral egy laptopot halászott elő a másik oldaláról.

Tom ránevetett. - Látom, kezdesz belejönni - és a gép után nyúlt, majd az asztalnál a billentyűket kezdte csépelni, közben morgott félig magában: - Jelszó... hehe... - majd kis idő múlva: - Na lássuk, mit rejt ez a kütyü.

Csöndben szöszöltek mindketten, Frank a táskában találtokról vett fel részletes jegyzőkönyvet, majd a kis nejlonzacskó tartalmát kezdte átbogarászni. Az egyik véres igazolványnál megállapodott.

- Szerb volt az egyik - bökte társa felé.

Tom morgott valamit, majd válaszolt: - Gondolom, a többiek is. Remélem, nem német bér-gyilkosokra számítottál. Itt a németeknél ezzel a szakmával csak idegenlégiósok foglalkoznak. Főleg szerbek a háború óta, meg oroszok. Veteránok, akik megszerzett és megszeretett szak-ismereteiket próbálják kamatoztatni.

- Van valami a gépen? - vette fel a társalgás fonalát Frank, és Tom mellé lépett.

- Ühüm. Úgy tűnik, ez a gép az irodából származik. Jelentős mennyiségű tervrajz és elektromos kapcsolási rajz van rajta, Autocad-del és Elcad-del²⁷. Egy nyomtató fog majd kelleni, meg plotter²⁸, ezek kinyomtatva átláthatóbbak. Ez a pici kis kijelző csak küzdene velük.

- A gyár rajzai?

- Lehet, hogy azok közül is néhány van, de ahhoz tényleg át kell bogarászni az egész anyagot.

- Te kiismered magadat ezeken? - bökött az éppen felbukkanó rajz felé Frank.

- Valamelyest. De legalábbis ismerem azokat az embereket, akik ezeken kiismerik magukat. - A palmtopot elvette a társától, és a jegyzéket kezdte el nézegetni.

- A kollégáknak beszélhatnál, hogy kezdjék el ezeket a kulcsszavakat keresni a neten.

- Hmm. Nem rossz ötlet. Na - nyújtózott egyet Frank. - Azt hiszem, elmegyek aludni.

- Csak ne sokat fecsegy álmodban - szólt utána Tom - a te szobádban általában Nagy Testvér mindent hall - és ismét a laptop fölé görnyedt.

A reggelinél ültek, a pincérnő éppen a kávé tette asztalukra, majd elsurrant. Tom karikás szemekkel nyúlt a kancsó felé. Frank vigyorgott. - Úgy látom, nem lustálkodtad el az éjszakát.

²⁷ AutoCad, ElCad: tervezőprogramok. Az első főleg konstrukciós célokra alkalmas univerzális program, a második elektromos áramkör tervezőprogram.

²⁸ Plotter: rajzgép, a nagyobb méretű tervek megjelenítéséhez használatos

Valami morgást is kapott válaszként, így folytatta:

- Találtál valami érdemlegeset?

Tom csukott szemmel nyelte a forró kávé, majd torokköszörülés után válaszolt.

- Sajnos, úgy nézem, a tervanyag nem teljes, de nagyon sok mindenre lehet belőle következtetni. - Ismét krákolgott egyet, de hangja továbbra is rekedt maradt. - Biztos, ez a fránya influenza. Szóval beszélni kell Sou-val. Kell pár ember segítségként. Tudom is, hogy kik, csak nem tudom, hogy áll a CIA büdzséje - társára vigyorgott.

- Hogy képzeled el a folytatást?

- Arra gondoltam, hogy visszaigrunk Szöulba, kell egy nyugis és jó nagy műhely, a megfelelő gárda, és leszimuláljuk a gyár rendszerének a működését. Legalábbis a számítógépes és vezérlési részt.

- Ez mennyi idő szerinted?

- Sok. De ha nem a teljes rendszert vesszük, hanem csak egy részét, és profikkal dolgozunk, akkor mondjuk, hmm.... - töprengve vakarta meg állát: - Jó. Mondjuk két hét.

- Most felhívhatnánk Sou-t, nem?

- Aha - biccentett válaszként, és a telefonját átnyújtotta a másiknak. - Akkor most kijelentkezünk, és irány Berlin.

Egy szállodai szobában ültek, kintről a forgalom zaja szűrődött be, a függöny takarásán is átvilágított a két hatalmas betű: „OW” a Crowne Plaza függőleges feliratából.

- Szóval az Audit akkor leparkoltad Stuttgartban.

- Aha - bökte oda válaszként Tom, majd Frank palmtopjából folytatta a jegyzetelést a laptopjára. - Azt hiszem, egyikünknek sem hiányzik a német rendőrség vendégszeretete cserbenhagyás kapcsán. Különben is - vont a vállát - így a dolog bandák közötti szimpla leszámolásnak néz ki. És ez a kölcsön Renault Laguna sem rossz. Na jó - vitatkozott magával - az Audit én is jobban szeretem.

Frank bökött a palmtop felé: - Már továbbítottam a központ felé az anyagot keresésre.

Tom rákacsintott. - A sötét oldal is elég hatékony. Írok pár hackernek, hogy nézzenek a kulcsszavak után - társára kacsintott -, végtére a győzelem a fontos, vagy mi.

Frank megrántotta a vállát. - Végül is - a plafont szemlélte a fotelban ülve, majd folytatta: - azt hiszem, jobb volna, ha az itteni központba egyedül mennék.

Tom fel sem nézett a gépéből. - Nem vagyunk összenőve. Pont mondani is akartam, hogy fussunk külön köröket. Különben is - nézett Frankre - melletted kezdek teljesen jó útra térni, és ez nagyon lehangoló. Már csak ügynököket öldösök.

Frank lemondóan legyintett a másik felé, Tom folytatta. - Utánezek az embereinknek, lebeszélem velük ezt a szöuli álmotazást, meg kissé utánezek a hálón pár dolognak. Szerintem holnapután találkozunk itt megint - ujját körbefuttatta a szobán. - Rendben?

Frank bólintott: - Jóccakát - és halkan behúzta maga után az ajtót.

Imádom ezt a várost. Másik kedvenc városom, Budapest testvére. Az elaggott, de dölgyösen feszítő házak között, a résekben megbújtak a régi korok, onnan kandikálnak elő ebbe a folyton megújulni képes metropoliszba. Varázsa van az utcáknak, annak, ahogy innen, a sörözőből kinézve a Brandenburgi kapuba ütközik a tekintetem. A régi-új képeslapok között válogatnak az emberek, sétálnak, lassan az alkonyat is rászakad a városra. Ma egész nap sétáltam, próbálok töltődni a hangulattal, felidézve a megelevenedő emlékeimet. Nagyon sok szál köt ehhez a városhoz, egy őszintébb és valósabb hús-vér énem egy sajtó emléke. Próbálom rávenni magamat a látogatásra, a szembesülésre, és ennek a gondolata egyszerre lelkesít és taszít. Az utóbbi időszak történései érzem, ahogy belülről változtatnak, faragják gondolataimat, és ébresztenek rá egyre inkább, hogy érző, és sebezhető ember vagyok valahol a felszín vékony hártyája alatt, és ez a hártya bármikor átszakadhat.

Az ajtó hatalmas nyikordulással tárult fel. A ház a régi idők hangulatát idézte magas boltíves előterével, hatalmas, az ég felé nyitott belső gangjával, ahol a folyosók futottak körbe, kovácsoltvas korlátjaikra támaszkodva. Léptei halkan visszhangoztak a falakon, vonakodva a lépcsőház felé vette útját, a fényesre kopott fokokat lassan vette, és a lépcsőfordulóban is megtorpant, majd az elbizonytalanodás után folytatta lépteit. A harmadik emeleten lassan kísértelt a körbefutó folyosóra, és a vasrácsos ablaknál megpróbált belesni a függöny mögé, majd az ajtóhoz lépett, és megnyomta a csengőt. Oldalról a hátsó lépcsőház dohos lehelete érintette meg, és bentől gyerekkiabálást hallott. - Hagyd anya, majd én nyitom! - majd egy kíváncsi gyerekarc jelent meg a résben, majd, amikor az ajtó jobban feltárult, egy csinos nő állt a férfivel szemben. - Hagyd, kicsim, - csitította a gyermeket, majd amikor felnézett, megdermedt. Sokáig álltak így, egymással szemben szótlánul, majd a nő halkan a gyerek felé susogta: - Menjél fürdeni, már késő van.

- De ugye mesélsz?

- Igen, kicsim, csak menj! - majd, amikor a kissrác elviharzott, ismét felnézett: - Szia Tamás - és a felkínált virág után nyúlt.

Tom egy fonott széken ült, és érezte, ahogy átjárja a lakás otthonossága. A kicsi szobában egy fotelágy terpeszkedett a tévével szemben, a falakat szinte mindenütt könyvespolcok takarták, stílusban és színben egyaránt tobzódó könyvekkel terítve. Szemben a konyhára nyílt rálátás, és egy ablakra, ahonnan a város fényei szűrődtek be. Halkan kortyolta a felkínált bort, és hallgatta a szomszéd szobából átszűrő mese foszlányait. Láta, ahogy a fény kialszik, majd az ajtó csukódása után a nő feltűnik az ajtóban.

- Azt kérdezte - intett a kisszoba felé - hogy ki ez a bácsi?

- És te, mit mondtál neki?

- Azt, hogy egy jó bácsi, mert látod, csokit is hozott neked.

Tom mosolygott. - Úgy látom, ez az érvelés meggyőzte.

A nő is nevetett. - Nagyon régen nem láttalak, Tamás.

- Azért mentségemre szolgáljon, hogy néha küldök e-mailt.

- Na - kacagott fel a nő, felszabadultan - azért azt sem viszed túlzásba. Bár - megvonta szemöldökét - igaz, én sem.

- Nagyon klasszul nézel ki, Csilla - bökte ki a férfi, ahogy végigmérte a nőt. Magas termetéhez képest is sovány alkata ellenére is egyfajta meg nem alkuvó keménységet sugárzott minden mozdulata, amibe vidámság és fesztelenség keveredett, ahogy megkísérelte rendre bírni lázadó hollófekete tincseit egy kézmozdulattal.

- Köszönöm, a bókokat mindig szívesen veszem. Rajtad viszont - folytatta incselkedve - fogott a kor.

Tom látványosan végignézett magán, vállat vont. - Nekem nem tűnt fel.

Csilla az üveget a férfi felé kínálta, majd magának is töltött. - Egészségünkre. És a viszont látásra. - Belekortyolt a borba, majd folytatta: - Akkor mesélj, hogy mi történt veled mostanában.

A szoba lassan elhomályosult, ahogy a történet lassan kibontakozott. A többi lakásból előszűrődő fények lassan kihunytak, a sarki bérház az éjszaka csöndjébe burkolózott, és csak néha csattogott el előtte egy kósza villamos, tompa fényeket vetve az esőáztatta macskaköveken.

- Gyere, dőlj ide - intett ölére a nő. Egymás mellett ültek a díványon, csak egy gyertya fénye keltette életre az árnyakat a szobában. Tom végignyújtózott az ágyon, fejét hátravetve. Csilla tincseivel kezdett játszani, ahogy felvette a beszélgetés csendbe süppedt fonalát. - Nagyon sajnálom, hogy nem sikerül rendezned a magánéletedet, és ráadásul - néma szájmozdulatokkal kereste a megfelelő szavakat - életed mindig ilyen tragédiákba torkollik.

- Neked sem alakulnak sokkal jobban a dolgaid - vetette közbe rekedten a férfi, de a nő büszke felütéssel folytatta.

- Igen, de nekem van egy fiam, és - megtorpant - és ez a legfontosabb. A többi - egy széles mozdulattal körbeintett - a többi csupán színház.

- Irigyellek. - Tom Csilla szemeibe nézett. - Irigylem a hitedet. Nézz rám, - egy grimaszt eresztett el. - Nem is hittem soha semmiben, és ez a helyzet csak romlik. Gyenge kezdés után erős visszaesés.

- Na, akkor sajnáltsd még egy kicsit magadat - nevetett fel a másik - majd nagyon kedvesen és megértően asszisztálok hozzá. - A pohara után nyúlt - egészségedre.

- Igazad van - nevetett fel a férfi -, ennek így semmi értelme. Egészségedre.

- Tudod, nem is volt rossz együtt - bökte ki Tom.

Csilla nevetett. - Ez már többször megfordult a fejemben az utóbbi két év során. Csak azt nem értem, hogy ez neked is miért akkor jut eszedbe, amikor pont - itt megállt a mondatban - szóval, amikor rosszul - legyintett - ah, szóval nincs rendben valami.

- Szerintem azért, mert mi mindig csak egymáshoz csapódunk, és jószerivel, hmm. Észre sem vesszük egymást, csak vigaszt keresünk egymás társaságában.

- Na, a szavakat mindig is jobban tudad csavarni - kuncogott fel Csilla - de azt hiszem, egyetértek ebben. - Elgondolkodott. - Egyszer jó volna, ha úgy találkoznánk, hogy - megállt -, hogy úgy igazán.

- Tudod mit, - folytatta a férfi - visszajövök, és szeretném, ha...

A nő felkuncogott. - Ugyan már, Tamás, az ígéreteiddel már tele van a padlás. A múltkor is azt mondtad, hogy két hét múlva benézel, és - a férfi orrát megfricskázta - ez volt egy éve. Tudod, ha Pinocchio volnál...

- Látom, mese ügyben nagyon naprakész vagy.

- Csodálkozol? - nevettek. - De - simította végig a férfi arcát - tényleg jó így elbeszélgetni. A múlt emlékei jutnak eszembe - nevetett - persze, csak a dal szerint - halkán elénekelt: - Csak a szépre emlékezem.

Csörrenve csapódott mögötte az ajtó, és lépteit a közeli U-Bahn megálló felé vette. Érezte, ahogy megkönnyebbült, ahogy a város magába fogadja, elringatja emlékeivel, és a jövőre telepedő sötét fátylat is éles késként szakítja fel. Lépteit futásba eresztette, és önfeledten szaladt az ismerős utcákon, ahol a fázós reggel lassan halványította a lámpák fényét.

- Nos, mi a pálya? - kérdezte a szobába toppanó Franktól.

Az egy mély szusszanással a hűtőhöz lépett és egy narancslével teli üveget vett ki onnan. - Jaj, ha már arra jársz, a viszkít is szedd már ki - vetette utána Tom, aki az ágyon hasalt, és laptopján pötyögött.

Frank az asztal melletti székbe vetette magát. - Egy ismeretlen törzs. Hihetetlenül veszélyes mutációja az influenza vírusnak. Éppen hogy csak beetették az egereket, és már ki is purcantak. Brutális - meghúzta az üveget, a viszkisüveget meg Tom mellé hajította.

- Mármint úgy mutáció, hogy génmanipuláció - folytatta az, mire társa biccentett.

- Még dolgoznak rajta, ezek az első teszteredmények. De ami még ijesztőbb, hátravan. Az egyik fiolában egy ebola-szerűséget találtak, ami szintén sokkal veszedelmesebb, mint az eredeti. A doki elkezdte magyarázni, de én teljesen kiakadtam. Egyrészt, gondolj bele, ha ott, a balesetnél eltörik egy ilyen üvegcsé. Vagy egyáltalán, mi volt ezekkel a szarokkal a céljuk, amikor tudják, hogy ezek hatékonyabbak egy atombombánál.

- Lehet, hogy ezek a kis bérgyilkosok nem voltak ezzel tisztában.

- De ki az az agyament, aki ilyen barmokat enged szabadon ilyen szerekek?

- Én sajnos sejtem - az emlék, a kórházi ágy képébe Tom belerázkódott. - Azaz tudom. Ezeknek minden mindegy.

- Mindenesetre - tódította tovább Frank - a másik bőröndöt, ami a kocsiba szorult, is felülvizsgáltattam.

- És?

- Még semmi. A doki azt mondta, hogy egy Németország megfertőzéséhez elég, ha csak egy ilyen fiola elpattan. A német rendőrséget is értesíti a CIA az eseményekről, mert nem lehet tudni, hogy még mennyi üveg, és még hány ilyen lövöldözős árokfutó lézeng szabadon. A francba. Ez az egész sztori teljesen hihetetlen. Mint valami bóvli 07-es filmben, ahol mindig a Földet mentik meg. És nézd meg, egy hatalmas katasztrófát okozni ennyi - kezeivel mutatta, mintha valamit kettétörni. - Ezekre a szarokra semmi ellenszer nincs. Érted, semmi! - kortyolt egyet az üvegből, és folytatta: - A doki azt mondta, hogy ilyen fertőzés-esetekben a megoldás a lokalizáció meg a karantén. Mint a középkorban. Összeterelik az embereket ilyen gettókba, vagy mikbe, és üveg mögül figyelik, ahogy kipurcannak mind. - Tomnak éppen háttal állt, nem láthatta, amint annak megvonaglik az arca, - Nem tudom elhinni, nem tudom elfogadni, hogy pár barom kezében ilyen horderejű fegyver legyen. Mindenesetre a CIA egyik főnöke már Szöulban van. Ne aggódj - intett Tom felé. - Tudja, ki vagy, és nem érdekli. A mielőbbi

megoldás érdekli. Ha ez a dolog kitudódik, akkor teljes pánik fog kitörni. A szöuli dolog körül már így is kitudódott valami, és a sajtó leállíthatatlan. Huh.

Tom lecsukta a laptopját, felült, és Frank vállára tette kezét.

- Nyugi Franky! Tudod, ezzel a dologgal már én is szembesültem, és neked is rá kellett már jönnöd, hogy itt nem egy marék üveggolyó a tét. De ne felejtsd el, ha valamit tenni akarunk, akkor ahhoz ki kell kapcsolni az érzelmeket. Hideg fejre van most szükség, és majd ha a memoárjaidat írod, akkor esetleg átérezheted a tetteidnek a felelősségét, de most ennek semmi értelme. Most mindent meg kell tennünk ezek ellen a barmok ellen, aztán majd később jól elmerenghetünk a világ megváltásán is. Inkább arról mesélj, hogy van-e valami eredménye a kulcsszavas keresésnek.

Frank felemelte a fejét. - Persze tudom, hogy igazad van, de ekkora szemétséget még soha nem láttam. Mivel hétvége van, a számítógépesektől még nem érkezett eredmény. - Tom vigyorát látva folytatta: - Miért, nálad?

- A sötét oldalnak nem létezik hétvége, sem éjszaka - nevetett. - Azt hiszem, az egyik hackertársaság, a CCC beazonosította az egyik forrást. Most éppen beetetik.

Frank a fejét rázta. - Hogy mit csinálnak?

- Beetetik. Az illető, akinek a levelezésében találták ezeket a kulcsszavakat, szexmániás. Egy orosz szerveren keresztül lép fel mindig a hálózatra, és mindenféle szexképek letöltésével foglalkozik. A CCC-sek csinálnak neki egy csali site-ot, ahol miközben felpakol a pucér nőikkel, egyéb programot is magával fog cipelni a gépére. A lapot átvitel-limitáltnak hirdetik, azaz egyszerre csak viszonylag kevés képet tud onnan letölteni, így rákényszerítik, hogy többször is visszatérjen. Közben persze körülnéznek a gépén.

- Ki ez a CCC?

- Chaos Computer Club. Egy német hacker-társaság. Elég ismertek pedig.

- És van már valami eredmény?

- Egyelőre ennyi. A fazontól függ, hogy mikor megy a képekért, meg mikor van fenn a hálón, a hackerek csak ekkor tudnak bármit is csinálni.

- És ki ez az ember?

- Még nem lehet tudni. Valószínűleg Észak-Koreából hívja fel az orosz szerveret, és így csatlakozik a hálózatra. Eddig egy levelét fogták csak meg, ez valószínű, hogy koreai nyelven van, de egyelőre nem továbbíthatjuk Sou-nak.

- És az embereid?

- Már csomagolnak. Holnapra foglaltam nekik jegyet, meg magunknak is.

- Jó, de, ...

- Az eredményeket Koreában is meg fogod tudni. Most fontosabb visszamenni, és az adatszivárgás végére járni, például.

- Hmm, ez igaz. Akkor?

- Holnap találkozunk a reggelinél, mondjuk kilenckor.

- Korábban nem lehetne?

Tom elvigyorodott: - Az internet éjszaka él.

Nyolcan ültek az irodában. Dr. Sou háta mögött ragyogó napsütés szűrődött be a függönyön keresztül is a szobába.

- Akkor bemutatom a stábot - szólalt fel Tom, amint elhelyezkedett Frank mellett az egyik sarokban. - Tehát Klaus Adler, a Honeywell Computer-től, ő a vezérlési rendszer szakértője - a joviális, kopaszodó ember vigyorogva biccentett - Klaus Knop és Gerhard Stern, ők programozók a Siemens-től, és Jürgen Wallach elektrokonstruktor, szintén a Siemens-től és - bökött az idős, szakállas ember felé a másik sarokban - Peter Csera, egy kitűnő vegyész, egyetemi professzor.

- Köszönöm - köszörülte meg torkát az idős ember. - Bemutatkozom: Dr. Sou vagyok, ennek a részlegnek a vezetője. Úgy tudom, hogy az üggyel kapcsolatos információkat megkapták, kérem, ezeket kezeljék bizalmasan. Nos, az akció valódi vezetője azt hiszem Mr. Kékesi, kérem - intett feléje - inkább ön vezesse ezt a megbeszélést.

Tom vette át a szót: - Nos, a gyár tervrajzát fogjuk először rekonstruálni. A vezérlési rendszer egy Scan programmal működik, nagy valószínűséggel ennek felépítéséről is szolgálhatok hamarosan pontos információkkal. A professzor úrral idefelé megvitattuk a gyár felépítését, és arra a következtetésre jutottunk, hogy a gyár alatti semlegesítő tartály felrobbantásával lehetne a legegyszerűbben megsemmisíteni a gyárat.

Stern közbekérdezett: - És mi fog akkor történni az ott tárolt vírusokkal?

A professzor vette át a szót: - A detonáció egy részüket nagy valószínűséggel elpusztítja, de sajnos mindenképpen fennáll a veszélye egy lokális fertőzésnek. - Itt Tom folytatta: - Ennek a lokális fertőzésnek viszont kisebb kihatása lesz, mint egy működő vírusgyárnak felelőtlen kezekben.

- De így nagyon sok áldozatra is lehet számítani - vetette közbe Stern.

- Igen, de ne felejtse el, áldozatok már most is vannak, és nem kevesen! Ez az örült vezetés odaát bizonyította, hogy mindenre képes.

Kis időre csend támadt, majd Stern folytatta a kérdést.

- A neutralizációs tartályban semmi robbanóanyag nincs normálisan, egyszerűbb esetben sósavval és nátrium-hidroxiddal történik a semlegesítés a 7 pH²⁹-ra. Hogy akarják ezt felrobbantani?

Tom mosolygott. - Bingo! - nevettek. - Nos, ehhez kell a gyár felépítése és vezérlése. Azt szeretném elérni, hogy a különböző vezérlőprogramok átállításával robbanóanyag jusson ide, a neutralizációs tankokba, majd fel is robbanjon az.

- És ezt a programot hogyan óhajtja eljuttatni oda?

- Először arra gondoltam, hogy átsétálok hozzájuk, hogy ugyan már, aktualizálják a futó verziójukat - nevettek - de aztán úgy éreztem, hogy ez túl egyszerű megoldás volna. Aztán arra gondoltam, hogy iderángatom a technológiák legnagyobb szakértőit, hogy együtt ötöljünk ki valamit. Tisztában vagyok vele, hogy nem lesz egy egyszerű menet, de gondoljon csak be - bökött a mosolygó Stern felé - miért kellett volna önnek iderepcszínie, ha már kész megoldásom volna. Azaz, miért kellene egyszerűen csinálni bármit is, ha lehet bonyolultan is.

²⁹ pH: savasság, lúgosság kijelzésére szolgáló skála. 0-tól 14-ig terjedhet, a 7 a középpérték, a kémiai-lag semleges jelölésére, a neutralizálás célja ebbe az állapotba hozni a gyárból eltávozó szennyvizet

Stern nevetett: - Azt hiszem, jól meg fogjuk érteni egymást.

- Tehát - folytatta Tom - az ön feladata, Mr. Stern, a remélhetően hamarosan érkező vezérlőrendszerrel összefüggő fájlok elemzése és kiválogatása lesz, majd egy hozzávetőleges vezérlés szimulációja. - Egy papírkartont húzott elő, és maroknyi dobozkákat vett belőle elő. - Ezek az EPROM³⁰-ok a gyárból származnak, a vezérlőegységek tartalékprogramját tartalmazzák. Nagy szerencse, hogy a gyárban a totális hozzá nem értés uralkodhat, így ezeket a fontos egységeket a leszállított kapcsolószekrényekben hagyták, kicsomagolatlanul. Mindenesetre nekünk kapóra jött - felállt, és a két szoftvereshez sétált - erről kell visszafejteniük a programot. Úgy néz ki, hogy a kapcsolási rajzok többsége rendelkezésre áll, ezeket most nyomtatom ki. Meg kell találni, hogy melyik részegységet melyik program vezérli. A szimulációhoz le kell adniuk a rendeléseket, hogy mennyi vezérlőegységre van szükség melyik típusból. Csak az egységek programja, az ezek közötti kommunikáció és a vezérlőprogrammal való kommunikáció érdekel most minket, különös tekintettel arra, hogy mikor mennek ki riasztások a felügyelő felé, egyrészt, másrészt hogy néz ki a vegyszerfarm³¹ működése. A magam részéről a további adatok beszerzését próbálom intézni, és persze a későbbi szoftverváltozások feltöltését kell majd kiokoskodni. Azt hiszem, egyikünk sem fog különösebben unatkozni az elkövetkező időben, úgyhogy - dr. Sou felé biccentett - mindenkinek nagyon jó szórakozást a munkához.

Hárman maradtak az irodában, dr. Sou is inkább áttelepedett az egyik megüresedett székbe, és önkéntelenül is visszafogta a hangját.

- Azt állítja - szegezte kérdését Tomnak - hogy a gépünkről - egy félmozdulattal az ajtó felé intett - gyakorlatilag mindent megszereztek az északiak.

- Sajnos, a lehetőségük megvolt rá, és minden bizonnyal éltek is vele.

Frank fordult Tomhoz: - Tehát akkor az árulkodóprogram most is itt van a gépen? És hogy került oda?

- Valószínű, hogy egy levélhez csatolva jutott be. Mindenesetre a gépen semmi védelmi eszköz nincs, amit, már megbocsásson - nézett az idősödő ember felé - nagyon nagy botorságnak tartok. Ez a hiba, úgy érzem, hogy joggal feltételezhetem, már többek életébe került.

Dr. Sou elsápadt, maga elé nézett, majd a beállt csendet megtörte kérdésével: - És már leszedte ezt a programot?

- Nem. Ha már ott van, a saját céljainkra kell fordítani.

Frank vágott közbe: - Hogyan?

- Beszélnem kell az Internet-szolgáltatóval, és idehívok egy-két számítógép-specialistát még, akikkel felgöngyölhetjük talán, hogy a lekérdezések honnan érkeznek. Aztán megkísérelhetünk mi is kérdezni. Egyrészt. Másrészt hamis információkat és adatokat kell a gépre vinni, amikkel talán megtéveszthetjük a másik oldalt.

Dr. Sou azonnal rávágta: - Rendben. - De Tom mosolyogva folytatta: - Önnek azért nem lesz ilyen egyszerű. Ezeknek az embereknek ugyanolyan mentességet kell biztosítani, mint nekem. Ők sem báránykák. Vagy ha azok is - kuncogott - meglehetősen feketék.

³⁰ EPROM: olyan stabilan írható memória, amire speciális készülékkel lehet felvinni a programot vagy adatot, majd azt a vezérlőegységhez csatolva az innen olvassa be a programot.

³¹ vegyszerfarm, tankfarm: a vegyszereket tároló részleg

Frank fanyalgott halkán: - Na, szép kis társaság kezd itt összeverődni, mondhatom.

- Franky, gondold arra, hogy amíg a magamfajta mindenféle koreai konzervgyár robbantgatásával foglalkozik, addig nem más helyeken kavar. Például a bankok környékén sem. Tiszta nyereség, nem? - társának kedélyesen a vállára csapva távozott. - Ezt a gépet egy kicsit még átnézem - szólt még vissza az ajtóból, a titkárnő gépe felé intve.

Az ajtó csöndben csukódott utána.

- Látom, az együttműködés jól megy vele - intett Tom után dr. Sou.

- Nagyon profi a fazon, azt meg kell adni. És ezzel a laza stílusával csak ezt a bődületes szakértelmet próbálja álcázni, és ahogy visszagondolok az első találkozásunkra - halkán felnevetett - nem kis sikerrel. Csak tényleg azt nem értem, hogy - elgondolkodott - miért bűnöző?

- Pedig egyszerű. A kihívás, hogy meg tud valamit csinálni a hatalmas szervezetekkel szemben, hogy el tud tűnni, hogy folyamatosan ugrathatja őket, nos, meg a nem kis pénz, ha minden összejön, ez sokkal vonzóbb egy ilyen intelligens kalandor alkatnak, mint egy irodában ücsörögni naphosszat. Egyébként biztos vagyok benne, hogy nem rossz ember, csak - elgondolkodott, közben tollát forgatta ujjai között - csak valahol eltévedt. Nem elveszett ember.

- Hmm - merengett el Fred is - mindenesetre abban önnek igaza volt, hogy hihetetlenül sokat lehet mellette tanulni. Még soha nem láttam olyan embert, akinek a számára ne létezne semmi akadály. Vagy legalábbis ennyire ne venne tudomást róluk.

Frank már távozni készült, amikor dr. Sou még utána szólt: - Még valami, Mr. Green!

- Igen, tessék - fordult vissza az ajtóból az.

- Egy FBI ügynök, egy bizonyos - a papírjai között kezdett kutatni az asztal szélén álló gyűjtőben. - Igen. Megvan. Egy bizonyos Mr. Kecsei érdeklődik élenken Mr. Kékesi után. Azt is mondta, hogy nem hivatalosan, mert tud a hivatalos amnesztiáról. Nagyon örülnék, ha beszélne vele. Itt van a telefonszáma - nyújtotta a cetlit az ügynök felé. - Nem igazán értem, hogy mit akar pontosan.

Fred nézegette a számot. - Ez ugye koreai hívószám? - bökött a cetlire.

- Igen, az. Az illető egy kis városszéli hotelban szállt meg.

☒ Szép kis ribillióba keveredhettél öreg madár barátom, hogy most Koreában kavarsz. (Onnan még nem tiltottak ki? :)) Tetszik, jövök. Arra nem bírtam rájönni, hogy hogyan zsírozta le ezt az ideiglenes amnesztiát. Valahogy érzem, hogy valami nagyon jó menet készül. Csak azt a mondatodat nem értem, hogy kivételesen a jó oldalon. Voltunk mi máshol is? ;)

Üdv

J*ker

☒ Jövök.

R2D2

Hárman ültek a Söul Pub egy félreeső asztalánál. Az asztalon három laptop gazdagította a sörös és snapszos poharak gyűjteményét. Középen egy nagy tál mogyoró szorított helyet még magának, ez után nyúlt a szakállas, széles vigyorú fazon. Jól megtermett alakjával, hosszú hajával és öltözködésével úgy nézett ki, mintha most lépett volna ki a Szelíd motorosok vásznáról, Harley-ének villás kormányát maga mögött hagyva.

- Hmm. Tényleg szemét egy történet. Kezdem érteni, hogy miért kerülsz a CIA-sok közé. Egyébként megbízol bennük?

- És ha nem, akkor mit tudtam volna tenni? Ebben az esetben már egyedül tehetetlen lettem volna - válaszolta Tom, közben egy korsót tologatott szórakozottan az asztalon.

- Végül is - szólalt meg a harmadik társuk, egy nyurga, szemüveges fiatal srác - Joker, mit vársz tőlük még. Itt van a nyilatkozat - egy pecsétes, fejléces papírról söpörte le a mogyoró-törmeléket, - ennél többet nem fognak értünk tenni.

- Na OK, csak azt nem értem, hogy mi a szentmegátalkodott szarnak kell nekünk oda bemennünk. Ott majd kamerával felvesznek minket, analizálnak, és a vadászati tilalom után egy héttel majd a postás helyett az FBI fog kopogtatni otthon, és igazán csak azt mondhatom, hogy ez nem tenne jót a közérzetemnek.

- Hát sajna - bólintott Tom - ez benne van a pakliban. De nekik kivételesen legalább annyira fontos ez az ügy, mint nekem. Csak ebben tudok bízni.

- Van arról a lányról képed? - váltott témát R2D2, és amíg Tom a mellényzsebében keresgélt, folytatta: - Egyébként engem kevésbé izgat a dolog. A bizonyítékokkal gondban lennének. Ha megpróbálnák ebben a szituációban rám húzni az eddigi dolgaimat, azt mondhatnám, hogy bocsi, vicceltem, és csak egy hete vettem fel ezt a nick-et. Egyébként is, hogy a fenébe tudnának bármit is bizonyítani egy nick-kel. - A képet maga elé fordította és hümmögött. - Tényleg hatalmas kár érte - és Joker felé továbbította a fotót, amit ő is hosszasan nézett, majd letette maga elé, és nagy levegőt vett.

- OK. Akkor holnap kezdhethetjük - felkapott egy kupicát - végtére is, R2D2, nem nagyon lesz alkalmunk többet a CIA-val együtt dolgozni, akkor pedig használjuk ki az alkalmat. A mi világunkra.

R2D2 Tomhoz fordult: - Nem is gratuláltam még az Eagles-hez. És ahogy így elmondtad, egész kőkori módszerekkel fosztottátok le, de tényleg nem rossz ötlet. - Mire Joker is közbevágott: - Nekem is marhára tetszik, fel is jegyeztem az előjegyzési naplómba. Már csak egy banknevet kell melléje biggyesztenem.

Nevettek. R2D2 folytatta: - Az a múltkori ATM ennyire azért nem jött be. Átnéztem a log fájldat, és azt hiszem, van egy másik megoldás is, ha a TCP/IP³²-t egy helyen megpatkoljuk - és laptopját Tom felé fordította, és Joker is közelebb húzta a székét, de további szavait lassan elnyomta a kocsma zsongása, és söntés fölé akasztott kolomp megkondulása, ami a borralaló érkezését jelezte.

A jókora és gyéren megvilágított teremben Terry Hooren, a CIA aligazgatója izgatottan sétált a nyüzsgő csoportok között. Az egyik sarokban, közel a bejárathoz, a kosárlabda-háló alatt több asztalt toltak össze. Itt Klaus Adler sürgött segítőivel, több számítógépet installáltak,

³² TCP/IP: Hálózati adatátviteli protokoll program, ami a gépek közötti adatcserét biztosítja

kötögették össze a hálózatot. Vezetékek széles csóvjája vezetett tovább, a terem közepe felé, ahol a kezdőkörnél már sorakoztak a különböző vezérlők. Két Siemens mérnök éppen a kicsomagolásukkal és logikus csoportokba rendezésükkel volt elfoglalva, míg oldalt Jürgen ült, vezetékek és szerszámok társaságában a földön, egy kábelpászta szétválogatásával és egy elosztóba bekötésével foglalatoskodott, füle mögé tűzött ceruzájával a számárfüles jegyzet-tömbjébe írkált néha. A terem halk döngésébe egy káromkodás reccsent, a nagydarab szelíd motoros a másik oldalon felpattant, és billentyűzetéből valamit a földre lötykölt.

- Kurva dobozos sör. Hát nem beleborult?

- De - állapította meg keserűen R2D2, - de a jegyzeteimet is eláztattad. Egyébként tedd ki száradni, lehet, hogy még utána is működni fog.

- Nem érdekel a jegyzeted. Meg ez a tetves billentyűzet sem, mert van másik. De a söröm! Megint mehetek ki a restibe egy másikért.

A két összetolt asztalon négy normál monitor és további öt laptop villódzott, kávéspoharak, sörösdobozok egy nagy tál ostya és mindenféle jegyzetek társaságában. Az aligazgató csöndesen megcsóválta a fejét, és elmerengett Fred kijelentésén, miszerint ez a háromembernyi csoport jelen pillanatban az FBI szerint a legveszedelmesebb internetes ellenfél. Ő legalábbis ezt csak nagyon nehezen tudta elképzelni, ahogy látta, hogy mindenki szorgalmasan dolgozik a teremben, csak ez a három sörözget és nevetgél naphosszat itt a sarokban. A szakállas felkapta a derekáig érő bőrmellényét, és elindult a kijárat felé. Már majdnem kiért, amikor R2D2 felkiáltott. - Vonalban van!

A hatalmas ember azonnal megpördült, és visszaroht a székéhez, a mellényét még futás közben elhajítva a földre. Mindhárman a billentyűzetek csépelésébe kezdtek.

- Főnix, van még egy klavid?

- Van, de inkább most vedd le addig a szerverről - bökött az egyik gép felé Tom, miközben a mobilját a füléhez szorította.

- Mi van? - bökte meg R2D2, egy szót sem értve a német társalgásból.

- Bevette a csalit, most on-line³³. 4ever most pakolja be neki a trójjait.

- Mit akar berakni? - kérdezte izgatottan Joker. Tom váltott pár mondatot, majd fordított: - Egy Subsevent bütykölték át úgy, hogy nem ismerik fel a keresők³⁴, azt telepítik, várj! - kezét felkapta: - OK, azt mondja, megvan a kapcsolat.

A szakállas akkorát kurjantott, hogy többen belerezdültek, majd a gépére vetette magát. - Szólj nekik, hogy adjanak hozzáférést a gépekhez, meg egy IP³⁵-t.

Tom tolmácsolt, majd egy cetlire pár számot vetett, és Joker elé tolta, mire a két másik előtt megelevenedtek a képernyők, és a csöndben csak a billentyűzetek csattogását lehetett hallani, meg pár félszót: - A registry megvan ... hopp, admin, ah, ezt is megfogták. - R2D2 megbökte Jokert, és az egyik számsorra mutatott - aha, lehet, hogy ez az. Próbálj egy felsőbb portot! Aha - nézett vissza saját monitorjára -, megvan.

³³ On-line: itt: csatlakozott gépével az Internethez

³⁴ A trójai programokra természetesen vannak kereső- és irtóprogramok (anti-trojan)

³⁵ IP: minden hálózatra csatlakozó gépnek van egyedi azonosítója, ez az IP szám

Az igazgató döbbenten nézte a triót. Tudta, hogy most dolgoznak először együtt, és a teljes összhang láttán már sejtette, hogy miért ilyen veszélyesek ezek az emberek. A szakállas bődült fel ismét: - A tetves pepitapöttyös nénikéjét, pont most kellett leoldania, már majdnem megvolt az intranet is. - R2D2 is hátravetette magát a székén. - Na, jó, de első nekifutásra ez se semmi. Húzd át az adatokat 4evertől, és mazsolázzuk át. - Tom is letette a telefont. - Azt mondta, hogy figyelnek tovább, de innen a miénk a pálya. Ők gondozzák a csalit, és beadják a riasztást, ha van valami.

- Aha, az jó - biccentett Joker. - Te Franky, - szólította meg a most érkezőt. - Légyszi' szerezzetek már ide pár matracot, plédet, meg ilyesmit, jó. - Frank bólintott. - Ja - folytatta vigyorogva - meg egy karton sört, kaja nem kell, de a sör. Ah, ezt inkább lerendezem személyesen, nem hagyom illetéktelen kezekben ezt a kényes feladatot.

A mellényét felkapta a földről, és elballagott, míg a másik kettő némán visszaesett a monitorok búvókörébe. Nem sokkal később a nyikorgás nyomán egy jókora kézikocsival jelent meg Joker. - Itt a kártyád, vettem egy kis elemőzsiát - nyomta Tom kezébe a kártyát, és mutatott végig a felpakolt kocsin.

Legalul három sorban sörösdobozok sorakoztak, fölötte egy karton viszki és mindenféle egyéb csomag. - Egyébként fogalmam sincs, hogy mi ez a sok kaja - bökött a csomagokra -, csak bízni merek benne hogy nem macskaeledel. És - túrt szakállába - nem macskából eledel. Na, kaja, pia már van, lássuk, miből élünk - és a gépe elé vetette magát.

A másik kettő teljesen természetesnek vette a dolgot, és visszahajoltak dolgozni, míg Frank és az igazgató döbbenten meredtek egymásra, majd a kocsira. - Ja, és Franky - szólt hátra Joker, de nem nézett fel a monitorból - egy hűtőt is próbálj már meg szerezni, légyszi'. A boltban azt már nem akarták odaadni, és a sör langyosan nem jó. A kocs miatt is szörcsögtek.

Terry Hooren visszatért a szállodájába, de éjszakája álmatlanul telt, így elment inkább sétálni, a hajnali ébredező Söult is megismerni. Az utóbbi időben többször előfordult már vele, hogy nem jött a szemeire álom, és orvosa javasolta, hogy ilyenkor altatók helyett inkább menjen el sétálni, szellőztesse ki a fejét. Léptei önkéntelenül is az elaggott sportcentrum felé vezettek. Az ör némán ajtót nyitott neki, és az ajtóban megrökönyödve megállt. A terem teljesen üres volt, csak a sarokban csépeltek ketten a billentyűzeteket. Csendben hozzájuk lépkedett, és a szék felé mutatott: - Leülhettek?

- Persze - bökte oda Tom, nevetett - érezze otthon magát.

- Mivel mi is ezt tesszük - tódította tovább Joker. - Tessék - és az igazgató kezébe nyomott egy doboz sört, majd tovább folytatta a számsorok bogarászását. Hoorennek nem igazán volt kedve hajnalban sörözni, de aztán mégis felbontotta a dobozt, és belekortyolt. Közben nézte, ahogy a másik kettő dolgozik, és próbálta kitalálni, hogy milyen programok futnak a gépeken, de erről kicsit később letett, és nézte, ahogy jószerivel az összes monitoron valami alkalmazás fut. - A társuk már elment aludni? - bökött az üres szék felé.

- Áh, egy kicsit elment kocogni, amíg a tesztje lefut, de szerintem, hamarosan jön vissza - válaszolta Joker, és belemarkolt az egyik zacskóba, és elropogtatta a tartalmát, - Azt hiszem, igazad van. Tényleg jobb, ha nem nézem meg, hogy mi van ráírva a zacskóra. Meg nem is próbálom kitalálni - bökte oda Tomnak.

(másfél héttel később)

- Nézd meg, tisztára lemerült a flamó adagunk, azt hiszem, jó lesz ismét meglátogatni a boltomat. - Joker szedelőzködött, egy üres sörösdobozt berúgott a falmenti bordásfal alá.

- Várj, én is jövök - nyújtózkodott R2D2, de társa már Tom mögött állt. - Tollas-szárnyas barátom, adakozz már a csóró programozók rendjének, mert nem mintha nekünk nem lenne elég gubánk, de az illem ugye így kívánja, mivel utoljára te kaszáltál nagyobbat. Illetve, akarom mondani, te nem ugrottál el egy jótékonykodó bank szeretetsomagja elől - és a felkínált Visa kártya után nyúlt, mélyen meghajolva, gúnyolódó negédes stílusában folytatta: - Ó, köszönöm nagyúr, hogy áldassák a nevet, és a jó ég óvjon meg az FBI szeretetétől. Meg a CIA-étől is - kacintott Frankre.

- Ámen - bökte oda R2D2, és a nyikorgó kiskocsival elindultak kifelé, Frank még utánuk szólt: - Egy félóra múlva megbeszélés! - de csak Joker legyintését látta eltűnni a folyosó félhomályában.

Frank feszengett a táblánál, néha órájára pillantva, az ablaknál Tom ücsörgött, egy sörösdobozzal a kezében, a többiek a tábla körüli székeket foglalták el, halkán beszélgetve, olvasva. Csikorgás hallatszott a folyosó felől, majd az ajtó kivágódott.

- És ne állíts már nekem ilyen egetverő baromságokat R2D2, hogy az a szar jobb, mint a Linux³⁶, mert lejegellek a gazdád mellé!

- El vagy tévedve Joker, nem a gazdámat jegelték - nevetett fel a másik. Frank feltűnően megköszörülte a torkát, mire Joker intett feléje. - Várj Franky, mindjárt mehetünk Hollywoodba, de egy világrengető problémát először még tisztáznunk kell - és társához fordult vissza -, szóval nem a Skywalker-t jegelték le a Jabba-ék. Akkor kit?

- Várj, nem jut eszembe a neve - töprengett el R2D2, de a mellettük ülő igazgató közbevetette: - Solo-t. Han Solot.

- Úgy van - kurjantott fel a szakállas, leroskadva egy székre - a Solo gyerek ment a jégbe. Látod Franky - intett az igazgató felé - vannak még művelt emberek.

Mindenki nevetett, Tom lépett a táblához.

- Most, hogy Joker kíváncsisága is kielégült, beszéljük meg, hogy hol tartunk.

- Halljuk, halljuk! - tapsikolt Joker.

- A vezérlőprogram fájljait szerencsésen sikerült megszereznünk a gyárból, ezzel már Mr. Adler és R2D2 behatóan foglalkoznak. - A táblához lépett, és rajzolni kezdett. - Ez itt a központi vezérlő, ezek itt - rajzolt további négyyszögeket a nagyobb felső alá - a helyi vezérlő-egységek. A különböző egységeket optikai kábel³⁷ köti össze, ez biztosítja az adatcserét - kötötte össze a négyyszögeket egy vonallal.

³⁶ Linux: számítógépes operációs rendszer

³⁷ Optikai kábel: az információt fény formájában továbbítja az üvegszálakon

- Jelen esetben minket csak a neutralizáció, a tankfarm, és a közjük eső részlegek érdekelnek, ez négy vezérlőt jelent, meg a központot. Úgy tudom - Stern felé bökött - ezek már készen vannak.

Stern folytatta: - Ezeket az egységeket már felkonfiguráltuk³⁸, és a program is fut rajtuk az EPROMokról.

Tom folytatta: - Az átmásolt fájlokból kibogarásztuk, hogy jelenleg a tankfarmon melyik tartályban mit tárolnak, dr. Csera, aki most nincs körünkben, elemzi az adatokat, de előzetesen annyit mondott, amikor meglátta a vegyületek listáját, hogy „ez nagyot fog szólni”. A legkézenfekvőbb megoldásnak az tűnik, ha a központi vezérlő programját írjuk át, és töltjük fel a gyárba, azt hiszem, ezt meg tudjuk oldani - nézett Joker felé.

- Nagy balfékek ezek, a debilebbik fajtából - mordult fel az. - Nem ellenfél. A gépüket lazán fel lehet hívni kívülről, így is felépíti a kapcsolatot, gond nélkül. Tegnap betárcsáztam őket hajnalban, és megnéztem, hogy megy a szaros kis trutymógyárunk. Amatőrök.

- Innen hívta fel őket? - vetette közbe Frank. Kérdésére Joker nézését egy darabig nem fogja elfelejteni.

- Ennyire birkának nézel, kicsikó? Azért ennél már régebbi motoros vagyok, minden állami szerv legnagyobb öröme, de azért neked megsúgom, mert én ilyen rendes ember vagyok. Ők úgy látják ezt, mintha az internet-szolgáltatójuk Oroszországból visszahívta volna őket. Tudod, az orosz telefonközpontok biztonsági szakembereire sem bíznék rá egy rozsdás, görbe vasszőget sem.

Akkor - folytatta Tom a táblánál, miután elült a nevetés, és Joker egy újabb doboz sört bontott - ez a része a dolognak menni fog. Így a részegységek programjával nem kell foglalkozni, csak arra kell ügyelni, hogy az onnan érkező riasztásokat még időben semlegesíteni tudjuk a vezérlési szinten. - R2D2-ra nézett, ő pedig bólintott. - Akkor most dr. Csera eredményeit kell megvárunk, és utána a vezérlőprogramot ennek megfelelően át kell írni.

Stern kérdezett közbe: - A megjelenítőn viszont ott lesznek a nyitott szelepek. Ez könnyen feltűnhet valakinek.

Adler fordult oda a kérdezőhöz, székével együtt. - Természetesen gondoltam a dologra, a megjelenítőn nem a valós adatok fognak megjelenni.

- De lent a farmon csak fel fog tűnni valakinek, hogy egyszerre túl sok szivattyú megy.

Knop csatlakozott a beszélgetőkhöz: - Nem tudom, Gerhard, de szerintem senkinek nem fog feltűnni ott lent a dolog. A részegységek kezelőszemélyzetét általában nem érdekli, hogy mit csinál a központ. Engem inkább ezeknek a többségében vétlen embereknek a halála aggaszt.

- A robbanás előtt tíz perccel - vette át a szót Tom - általános tűzriadó szignált adunk majd ki. Ezeknek az embereknek lesz tíz perce a gyár elhagyására. Többet sajnos nem adhatunk, mert az már elegendő lenne a villamos-rendszer kikapcsolására, így megghiúsulna az akció.

³⁸ Felkonfigurálni: az igényekhez igazítva összeállítani a technikai részt, vagy szoftvert beállítani

- Akkor mi történik - folytatta kérdéseinek sorát Stern -, ha valaki a riasztás alatt egyszerűen lekapcsolja a vezérlőt, vagy megpróbálja kézi üzemmódba átváltani az automatikát, és így visszavenni az irányítást?

- A vezérlőt, ha valaki lekapcsolja - válaszolta meg a kérdéseket Adler - akkor a részegységeken továbbra is az utolsó utasítások maradnak érvényben, azaz ezzel semmit nem lehet elérni. A programban gondoskodunk róla, hogy az elindulás után ne lehessen beavatkozni. Egyedüli megoldás számukra csak a részegységek lekapcsolása lehet, illetve a teljes áramtalanítás. Ez a rizikója az akciónak.

- Ezenkívül - bökte közbe Joker - a programot amint feltöltöttük, az összes hozzáférési jelszót³⁹ megváltoztatom, így nem túl sokat fognak tudni kavarni.

- Egy kérésem még lenne, uraim - törte meg a rövid időre beállt csendet Terry Hooren. - Azt hiszem, mindannyian teljesen tisztában vannak azzal, hogy az akció, amennyiben sikerül, rendkívül kényes politikai szituációt fog eredményezni. Semmiképpen nem keveredhet gyanúba sem az USA, sem Dél-Korea, mivel ez akár háborús konfliktushoz is vezethet.

R2D2 szólalt fel csendben, a sarokban, szavait néma csend övezte. - Erre is találtunk, azt hiszem, egy megoldást. Kitaláltunk egy cracker csoportot, ami természetesen nemzetközi, és mindenféle szép dolgokért küzd kevésbé szép eszközökkel. A csoport neve BHG, azaz Black Hole Group⁴⁰. A három alapító tag Joker, Főnix és R2D2 fogja magára vállalni az akciót, és mivel ez a három elvetemült cracker már eddig is törvényt kívüli volt, az akció, aminek a fedőneve „egy lány emlékére” nem sok árnyat fog vetni a kormányzatokra.

- És mert ilyen nemes társaság vagyunk - folytatta Joker - még arról is engedtem lebeszélni magamat, hogy az „f” betű is szerepeljen a nevünkben.

- „F”, mint fuck? - kérdezte Frank.

- Franky barátom, kezdesz belejönni, látom. Nesze, itt egy sör, cukorka helyett! - dobott egy dobozt a másik felé Joker, nevetés közepette.

Délután Csera professzor is befutott, táskájából kis üvegcséket varázsolt elő, körbeállták, miközben Wallach, az elektrokonstruktor vezetékeket cibált maga után az udvarra. A csarnok mögött egy építkezési terület volt, egy elhagyott grund, ennek szélén gyülekeztek. Wallack egy villanyégőnek csapta szét egy nagyobb kővel az üvegjét, és óvatosan a műanyag flakonba merítette, annak visszazárta a tetejét, és leballagott vele az egyik kráterbe. Fent a két vezetéket maga elé fogta, és a professzorra nézett, az pedig bólintott. Jókor csattanás visszhangzott végig az elhagyott épületek falai között, ahogy összeérintette a vezetékeket. A süketségtől kábán nézték az üreget, ahol a műanyagból semmi nem maradt.

- Jó kis petárda. Doki - fordult vigyorogva Joker a professzorhoz: - Írja már le az összetételét.

- De Frank közbevágott: - Meg ne tegye!

- Most mit izgulsz Franky, egyelőre úgysem tervezek profilváltást. Talán, majd vén szatyorként, ha már a monitorig sem fogok ellátni, elgondolkozok rajta. - De Frank már máshol tartott a gondolatmenetében. - És ott - halványan valahová a távolba bökött - mennyi vegyi anyag fog explodálni? - kérdezte csendben, mire Tom válaszolt, de halk válaszát mindenki meghallotta. - Negyven köbméter. Körülbelül.

³⁹ hozzáférési jelszó: ennek megadása után lehet a gépeket használni

⁴⁰ Black Hole Group: fekete lyuk csoport (a fekete akár gonoszt is jelenthet)

☒ Itt lóbálom a lábamat a Bahamákon. A szálloda első osztályú, a lányok nagyon szépek, és a jég mellé jut viszki is a pohárba. Emellett biztonságban érezhetem magamat, annyi FBI ügynök figyel itt rám. Mivel ezt a levelet is olvassák biztos, ezúttal jegyezném meg, hogy a táskámba, ha lehet, ugyanúgy pakoljanak vissza mindent, ahogy azt hagytam. Különös tekintettel az alsóneműmre, arra ugyanis kényes vagyok. És ha már rajuk köszönök az utcán, visszaköszönhetnének, mert ez egy alapvetően jó szokás. És ennyire hálások lehetnének nekem ezért a csodás egzotikus küldetésért. Csak jobb itt, mint a new yorki irodában, nem? Egyébként minden rendben, bár szerintem ez az eddig leírtakból is kiderült.

Mart(n

Mindhárman ott nevettek a laptop előtt. - Na, ez se kispályázik - rötyögte Joker. - Egyébként min esett pofára?

Tom legyintett. - Tudod, csak a szokásos. Pia, és túl sok fecsegés.

- Nem jó szokások - rándította meg vállát R2D2, ahol egy pillanattal később Joker lapáttenyére csattant. - Látjátok, mindig is mondtam, hogy az alkohol árt az egészségnek. Na, igyunk a Bahamákra, - és előkapta az üvegét az asztal alól. - Egyébként - intett hátra, a terem közepe felé az üveggel, R2D2 felé fordulva: - Hol tartotok?

- Lassan fut a program, szerintem holnapra összeáll a szimuláció.

- És a vizualizálás is rendben van? - bökte közbe Tom.

- Klaus még küzd vele, néhány szelep kézi vezérlésmódja megmakacsolta magát, de szerintem az is rendben lesz.

Egy darabig nézték, ahogy a többiek dolgoztak, és amíg Adler a gépnél pötyögött, néha hátra-szólt - A17.3⁴¹, mire valamelyikük a két programozóból, vagy a villanykonstruktor válaszolt. - Nyitva. - OK, most lezárom. - Rendben. - Következő. A12.1.

- Kicsit monoton meló - mordult fel Joker.

- De nagyon fontos - válaszolta Tom, - és különben is, amikor te csöngetsz ki egy csomó vonalat, hogy hol veszi fel a modem, az nem unalmas?

- De. Csak azt a gépem csinálja meg helyettem.

R2D2 elmerengett, és halkán megosztotta a többiekkel a gondolatait. Törökülésben ült a széken, ölében egy doboz sör, és maga elé meredt közben. - Belegondoltatok már? Egy teljes gyárat repítünk a levegőbe. Értitek, buherálok a biteket, és - szélesre tárta karját - bumm. És mi van akkor, ha valaki atombombát akar robbantani? Vagy mondjuk egy repülőközpontot leültetni? Összejön - gyors számolást végzett - hét specialista, és egy hónap alatt ledolgozza a rendszert.

- Hmm - bólogatott Joker - tényleg egy szaros ügy. Valami turbános kiagyalja, hogy betesz a jeniknek. Igen. Tényleg nagyon szar ügy. Remélem ezekre a technológiákra jobban ügyelnek, mint erre a trutymókombinátra. Mert hogy ez füstbe megy, efelől már nincs kétségem. De én se hittem volna, hogy egy ilyen crackelés ilyen lazán átmegy.

⁴¹ Axx.x: (Ausgang) Kimenet amit bájt.bit megadásával lehet irányítani. Ha ez 1, akkor a megjelölt csatlakozó megvezérelhet valamit. Azaz, ha a szoftver kiad egy jelet, akkor átalakítók segítségével elindul egy szivattyú, vagy kinyílik egy szelep valahol a berendezésben.

- Még nincs vége - komorodott el társai után Tom is. - Várj még egy hetet.

- A jövő héten lesz? - fordult oda Joker.

- Aha - válaszolta Tom. - R2D2 megírja a szkriptet⁴², feljátssza, összeszimulálják Adlerrel. Egy zűrös ügy maradt.

Mindketten kérdően néztek rá, és ő folytatta: - Voltaképpen mi tartja oda azt az egy szál gyufát?

- Nos, igen - simította végig az állát Stern - ez a szál gyufa tényleg nem egyszerű.

Ismét együtt volt a csoport, most viszont Stern állt a táblánál, ide a gyár egy részét vetítette ki egy zúgó írásvetítő. - Mindenképpen a tank környékén kell a tüzet gyújtani - gyújtotta ismét össze gondolatait, és a papíron bekarikázta az ominózus részt. - A probléma mindenképpen ez, hogy - bökött Frank felé - a beépített ember semmit nem tud becsempészni, mert szigorú az ellenőrzés.

- Egy égőt kellene üvegteleníteni, és alkalmas időben felgyújtani - vetette közbe Wallach. - Úgy, mint itt az udvaron.

- Semmi világítási vezérlés nincs ott, azaz nem tudunk lámpát kapcsolni. Egyébként is egy elég esetleges megoldás volna.

- Mi az, ami ilyen gyárakban ki szokott gyulladni? - vetette fel a kérdést Frank.

A csöndben Knopp szólalt meg, megszólalása, mert beszélni még nem nagyon hallották, legalább akkora meglepetést keltett, mint kijelentése. - A szivattyúk szoktak túlhevülni, és leégni.

- Igen, de ezeken van termoszabályzó⁴³ - bökött a kép felé Stern.

- Az egy vezeték. El lehet vágni. Nem fordított lekérdezés⁴⁴, ami jó nagy hiba itt.

Csend telepedett közük, a szakértők ellenvetésen törték a fejüket, de a kifogások késlekedése egyre inkább azt mutatta, hogy valami megoldásra jutottak. - És hogyan képzeled el? - fordult kollégájához Stern. Az a laphoz lépett, és egy részére bökött.

- Itt van ez a keringető-szivattyú a tankban. A pH egyenletes eloszlását biztosítja azáltal, hogy forgatja a szennyvizet. Előtte, itt - mutatott egy kis ikonra - itt van egy elzárószelep. Ha ezt lezárjuk, és a thermokapcsolót kiiktatjuk, a szivattyú elég gyorsan túl fog hevülni.

- Mennyire hevül fel? - vetette közbe a professzor.

- Nem tudom. Mindenesetre a tekercseknek át kell égniük, gondolom belül pár száz fok is van.

- És nyílt lánggal ég le?

⁴² script: leíróprogram. Egyfajta program. Néhány egyszerű utasítással speciális programok vezérlését teszi lehetővé. Van például nyomtató-script, ahol a nyomtatandó oldalt „írja le” a speciális program az intelligens nyomtató számára.

⁴³ Thermo-szabályzó: egy hőérzékelő, ami jelzi a vezérlőegység felé, ha a motor túlhevült.

⁴⁴ fordított lekérdezés: a hibajeleknél általában az jelenti a hibát, ha nincs áram a vezetéken, mindaddig, amíg az áram alatt van, nem hiba. Ezzel a módszerrel kiszűrhető a vezetékszakadás kockázata, ugyanis ez esetben nincs áram: hiba

- Nem - rázta meg a fejét Knopp - nem jellemző, bár néha rendszeren kigyulladnak, de többnyire csak füstölnek, és bűdösek.

Senki nem szólt, így Frank zárta le a beszélgetést. - Azt hiszem, jobb megoldás most nem kínálkozik, így maradni kell egyelőre ennél. Ez ugye megvalósítható. - Sternre nézett, az bólintott. - Nos, jó. Akkor maradjuk egyelőre ennél.

Késő estére járt már az idő, a termet Joker horkolása töltötte meg, amint a billentyűzetét párnaként maga elé vonva a gépénél aludt. Az összes számítógépet egy asztalra pakolták össze, és az asztal közepénél R2D2, és Adler írták át a programot, az asztal másik végénél pedig Tom szöszölt a laptopjával. Frank érkezett macskaléptekkel, és hozzá húzott közel egy széket.

- Tom!

- Hmm? - merült fel a habokból az.

- Egy ismerősöd keres, és találkozni szeretne veled.

- Nekem? Ismerősöm? Itt? - majd nevetve Frank vállára csapott. - Jól van Franky, nagyon jól adod! - De az komolyan folytatta: - Egy bizonyos Phil Kecskési.

Tom ujjai már a billentyűzet felé indultak, de megálltak félúton, a név hallatán, dermedten társára meredt: Phil Kecskési? Itt?

- Nem, nincs itt - mosolygott Frank. - Csak a telefonszámát adta meg, hogy hívd föl, és beszélj meg vele egy találkozót. - Egy cetlit csúsztatott Tom elé. - A hotel Gerna-ban van, és a hívásodat várja. Azt is mondta, hogy neki fontos volna, és hogy teljesen privát.

- Privát? - ismételte meg Frank szavait, kérdően a szemeibe nézve, de úgy érezte, hogy semmi trükk nincs a dologban. Egy üres sörösdobozt kapott fel a földről, és Jokerhez vágta. Az álmossággal felmordult: - Mi van?

- Azt mondtad, hogy tízkor be akarsz csekkolni, és tíz van.

A másik egy szó nélkül maga elé húzta a billentyűzetet, és fél kézzel, félig csukott szemekkel kezdte pötyögtetni azt, míg másik kezével egy sörösdoboz után nyúlt.

- R2D2, Joker, aztán elmegyünk kajálni.

- Támogatom - nyújtózott a fiatal srác.

- Nincs az az isten, hogy már megint nekiálljak pálcikákkal szerencsétlenkedni - morogta Joker. - Rizst pálcikával... wohh. Ezt a marhaságot sem nekem agyalták ki. Gyerünk tetűkém, lépj már fel - horkant rá a gépére. - Hogy aki összerakott, annak a nagy Manitu adja kézbe a tojásait kifestve és megpatkolva!

Egy fél óra múlva mindhárman az esőtől csillogó utcán lépkedtek, fázósan összehúzva kabátjaikat. Joker még mindig morgott: - Pedig mindig is azt hittem, hogy keleten mindig szép és nyári idő van.

- Mert a földrajzórákat elszabotáltad, és a földgömbre sem sűrűn néztél - ugratta R2D2.

- A robot az ember barátja. Látod, ezt, a robotika egyik alaptörvényét meg nálad szabotálták el, dongaalkatú vasdarab barátom. Egyébként Főnix, azt nem mondtad, hogy ilyen messzire megyünk, mert akkor útlevelet is hoztam volna magammal, meg sítalpakat.

- Na, a szoftveres - nevetett fel Tom - a Cybertér addig terjed, amíg a kezéd elér a gép körül, mi?

- De humoros formátokban vagytok mindketten. Látjátok - állt meg velük szemben, és mellére, a bőrkabát és póló együttesére egy négyszöget vázolt ujjaival - itt van, ni a tábla, és az van ráírva, várj - úgy csinált, mintha maga felé fordítaná a táblát - hogy „ba-szo-gass még egy ki-csit”. Na, így már én is értem.

Tom megállt, mire a másik kettő is visszafordult. - Én ide jöttem, ti hová mentek?

- Azt nem tudom, hogy én hová megyek - fortyogott tovább Joker - csak azt tudom, hogy ti hová mentek. Az idegeimre.

Közben beléptek a helységbe. Bent szantálillat lebegte körbe az alacsony asztalkákat. A cipőjüket levették, majd beléptek a fapadlós kis helységbe. - Ez is egy kergeség, ez a cipőlevétel. Aztán az ember szagolhatja az egész napos érett zokniját - tódította Joker.

- Na, jó, az még elmegy, hogy a sajátomat. De a tiedet is muszáj - kontrázta meg R2D2.

- Fémgép, tudod mit? Fogadalmat tettem arra, hogy ma senki nem fog felhúzni, és ha a fejed tetején ugrálva énekled el a happy birthday-t teljesen nyeszlett hangodon, akkor is tartom magamat ehhez. - Leroskadt az asztal mellé. - Punktum!

Tom választott helyettük, és amíg két társa egy előételnek szánt szem cseresznye után küzdöttek meg pálcikáikkal, fülelt, ahogy a külső ajtó ismét kinyílt. Egy szőke, nyurga alak jelent meg az előtérben, fürkészően körbenézett. Tom karjával jelzett neki, mire két társa is odafordult.

- Nem is mondtad, hogy társaság is lesz - morogta Joker, érdeklődve nézve a megjelentet, aki szintén a cipőjével birkózott, majd az asztalhoz térdelt. - Engedjétek meg, hogy bemutassam egy régi, közös ismerősünket, Hil-t.

Joker kezéből csörrenve hullott ki a fémpálcika, R2D2 zavarában a szemüvegét vette le, és azt kezdte dörzsölgetni. Tom folytatta a meglepetés-sorozatot, most a másik oldalról. - R2D2, Joker én pedig - miután végigmutogatta társait, magára bökött -, Főnix vagyok.

Hilnek az elképedéstől nyitva maradt a szája, úgy nézett végig a jelenlevőkön. - Hoppá - bökte ki végül.

- Hoppá, hoppá - toldotta meg Joker. - Szép kis összejövétel.

- Az, igen - folytatta Hil - nagy dolog készülhet itt, ha ti így összegyűltetek. Nem irigylem az áldozatot.

R2D2 bökte meg Jokert: - Te, ez tényleg a mi Hil barátunk?

- Aha - bólintott Joker, majd Tomra nézett - szárnyas barátunk kifogyhatatlan az ötleteiből. Holnap a nemzetbiztonságaikkal megyünk golfozni, este meg beugrunk szeretett elnökünkhöz egy kis löncsre a Fehér Házba.

Tom maga elé kapta a tenyerét. - Nem az én ötletem volt. Ő kérte a találkozót, igaz, csak velem.

- De most azért minden szavunkat hallja a központ, nem? - nézett metszően Tomra R2D2, de az egy félvigyorral maga elé csúsztatta a Franktól kölcsönkért detektort - „No activity”. Tiszta. Még jó, hogy a CIA kütyüi jók az FBI-ra is.

- Hmm, nem rossz - vette át a szót Hil - a három legkeresettebb cracker csúcstechnikával - markába vette a kis készüléket. - Nem semmi. Egyébként - kezdett magához térni az első meglepetéséből - valóban én kértem a találkozót, mert egyszerűen csak szerettem volna megismerni az ellenfelemet, de nem hittem volna, hogy ilyen eredményes lesz a kísérlet. Ezért érdemes volt ennyit utazni. Hm - közben a kiszolgáló hölgy érkezett, sörösüvegeket terítve eléjük - természetesen nem fogom megkérdezni, mit csináltok itt, mert értesüléseim szerint kivételesen nem illegális. Vagy, hmm, szóval valami államérdek. Igazán ti dobhatnátok fel engem, mert rátok jelenleg vadászati tilalom van, és én csak privátszemélyként tartózkodom itt. Semmiféle hatósági jogosítványom nincs, egyszerűen csak megszállott vagyok - körbenézett. - Mint itt mindannyian - eleresztett mosolya viszonzásra talált.

- Akkor igyunk a nagy ijedségre - lendítette meg poharát Joker, közben ujjával Tomot fenyegetve - de ezért a partizánakcióért még számolunk.

A hölgy begyújtotta az asztal közepén a gázrostélyt, és a pácolt kacsahús illata lassan betöltötte a szobát. A hangulat is feloldódott, előkerültek az anekdoták, a cybervilág legendái, és a hús után a leves is megérkezett. R2D2 és Joker szokás szerint vitába keveredett valami párbités apróság kapcsán, amikor Hil Tomhoz fordult, mosolyogva, és nyelvet váltott: - Azt hiszem, magyarul is folytathatnánk a beszélgetést.

Tom elnevette magát. - Benne vagyok, de ők ketten lehet, hogy nem fognak a dolognak örülni.

A másik kettő elképedten nézett oda. - Te jó ég - az aprócska poharat kezdte maga előtt forgatni Joker -, a snapsz teszi, hogy ilyen gyorsan belejöttetek a koreaiba?

R2D2 érdeklődve nézett rájuk: - Ez milyen nyelv volt?

Tom válaszolt: - Egy olyan nyelv, amit rettentően kevesen beszélnek, és mégis a világon mindenütt jelen van. Magyar.

- Magyar? - kerekedett ki Joker szeme. - Te, azaz - hunyorított - ti magyarok vagytok?

- Származás szerint igen - válaszolta Hil. - De azt hiszem, ennél több információt botorság volna Főnixtől kérni. Ez viszont nagyon érdekelt.

- Szóval Főnix magyar. - Joker R2D2-ra nézett: - Mondd, te nem vagy eszkimó? Gyanús nekem a halszagod.

Mindannyian a terem sarkában gyülekeztek, földön vagy a matracon ücsörögve, feszülten álldogálva. R2D2 egy üveg viszkibe kapaszkodott, holott senki nem látta még előtte így. Az asztal szélén egy új monitort állítottak fel, ahová műholdfelvétel érkezett, a gyár felülnézeti képe. Joker a gépe előtt görnyedt, és a számsorok villódzását figyelte, majd halkán megszólalt: - Átment. - Kis szünet után folytatta: - Aktualizálta magát. Jelszavak - várt - rendben. Az új jelszó minden hozzáféréshez „bumm”. És most - hosszan elnyújtotta a mondatot - elindult a program. Visszaszámlálás. Tom elővett egy régimódi homokórát, és a laptopjára helyezte, átfordította. A feszült csendben szinte hallani lehetett a homokszemek pergését.

A gyár alagsorában a csendet halk szisszenések sorozata törte meg, ahogy a szelepek egy új program utasításainak kezdtek el engedelmesskedni, és a szivattyúk engedelmesen egyenként felbúgtak. A csöveken végigfolyó folyadékok lassan kicserélődtek, és gyár legmélyén a hatalmas betontartályba szűrősszagú elegy zúdult a befolyókon. Hajnali kettő óra volt, a technikusok aludtak, csak néhány kóbor lámpa sanda fénye vetült az összeesküvésre.

A vezérlőben a monitor szerint egyetlen szivattyú sem működött, és a gyár alsó része pusztán készenlétben várakozott. A monitorra nem is nézett senki, a két operátor oldalt, a díványon aludta álmát, háttal a zavaró fénynek.

Egyetlen ember volt ébren a gyárban, ő tudta, hogy mi történik. Óvatosan kinyitotta az egyik kábelcsatorna fedelét, és lassan leereszkedett a szűk üregbe. Csak görnyedve tudott lépkedni az alacsony betonveremben. A gyárnak az alsó blokkjához nem volt belépési engedélye, viszont már régen elsajátította, hogy melyik kábelcsatorna hová vezet. A neutralizáció felé vette az útját, egy helyen megállt, és az aknába betorkolló műanyag csőre tapasztotta fülét. Hallotta, amint belül süvít a folyadék, és érezte is, ahogy vibrált a cső a szivattyú rezonálásától. Keze remegett, és sápadt volt, mert megbizonyosodott a felől, hogy az akció elindult, a visszaszámlálás megkezdődött. A gyárat már mások irányítják.

Tom nemrég fordította át harmadszor a homokórát, most csendben megjegyezte: - Célegyenes.

R2D2 az egyik gépen piszmogott a beérkező adatokkal, és az üveget továbbadta Hooren-nek, miután töltött belőle magának. Joker lábait az asztalra vetve, egy doboz sörrel az ölében, le sem vette a szemét a monitorjáról. - Eddig minden rendben. A tank kétharmadáig megtelt. A vegyszertankok kiürüléséről felment riasztás a központba, de a Scan elnyelte azt. Bravó, R2D2, működik a script. Remélem, a vezetéket átvágta az emberünk.

Halk pattanás hallatszott, ahogy elmetszette az X12.3432 jelzésű kék vezetéket a kapcsolószekrényben. Feszülten fülelt, hogy történik-e valami, de csak az öblös zubogás hallatszott az akna felől, és a fedél alól szúrósszagú gáz settenkedett elő. A helységben sötét volt, csak a nyitott kapcsolószekrény világított. Egy ideig járkált körbe, majd az órájára pillantott. Öt perc. Leült az egyik betonszegély szélére, és maga elé nézett, közben összekulcsolt ujjai kifehéredtek.

- Most! - szólalt meg tompán R2D2. - Megindult a riasztás. Szegény ördögöknek van tíz percük, hogy mentsék a bőrüket.

Hooren a rádiótelefonjába bökött pár szót: - Nagyfelbontást kérek, rádióoptikával. - A monitoron a gyár egészen közeli képe jelent meg, hamis színekkel, és lehetett látni, ahogy apró fehér pontok szélednek szét belőle.

- Az ég legyen velük! - fújta halkan Wallach.

- Valaki megpróbál kézi üzemmódba váltani - nézett a monitorra Joker. - Nem kapta meg a jogosultságot. Most - hopp, kiment a vezérlő.

- Lekapcsolta a vezérlő PC-t - jegyezte meg R2D2.

- Visszakapcsolt, és megpróbál logolni - kommentálta a megjelenő szöveget Joker, majd a billentyűzetre vetette magát. - Kiírom ennek a szerencsétlen majomnak, hogy kár a strapáért, és már pötyögte is a mondatot „*A gyár már nem a tiéd. Menekülj, te szerencsétlen! Van még hat perced, és bum!*”

Csendben nézték a néma monitort, és Joker halkan megjegyezte:

- Remélem volt annyi esze ennek a marhának, hogy elmeneküljön.

A szöveg, ami megjelent a kijelzőn, megdöbbenetett. A sziréna visítása viszont meggyőzte afelől, hogy az üzenet valós. Tétován állt a monitor előtt, majd eszébe jutott, hogy a gyárat le kellene állítani. - Ez az - mondta magának - a villamos központot kell lekapcsolni - és rohant az elhagyott és pirosban villódzó folyosókon és dübörgő vaslépcsőkön keresztül. Az egyik félreeső, szürke vasajtónál megállt, feltépte, majd bevágta. A jókora vasajtó dübörögve csapódott be mögötte. A jókora helységben, az egyik oldalon, a fémrács mögött magasodtak a hatalmas relék, szemben velük a kezelői konzol, és hangos zúgás rezgett a levegőt. A vezérlőhöz ugrott, és próbálta átlátni a kapcsolókat. Szeme idegesen futott végig a feliratokon, majd megtalálta, amit keresett, vad mozdulattal csapott le a gombra, ahol ez a szöveg állt „I. fázis leoldás”. Hátranézett, és látta, ahogy a villanymotor lassan elkezd kihúzni a kart a foglalatából, éles fénnel, és fülsiketítő sercegéssel ívet húzva.

Lassan felemelkedett ültéből, kiegyenesítette derekát. A betonkatlanba éppen hogy csak behallatszott a kinti riasztó ordítása. Hallotta, ahogy a kerengető-szivattyú elindul, és tudta, hogy ez mit jelent. Egy tétova gondolata az volt, hogy benyúl a kapcsolószekrénybe, és lekapcsolja a részleget, élni akarása sikítva nyújtózott a piros kar felé. Egy fellépést tett is feléje, aztán sarkon fordult, és kitérte a betonmedence csapóajtóját. Maró gáz tódult ki onnan, egy pillanatra megszédítve. Remegő kezét maga elé emelte, és nagyujját végigrántotta az öngyújtón. Talán még egy apró, egy szemernyi villanást még látott, utolsó képeként tudatának.

Látta, ahogy a kar lassan hátramozog, és már nyúlt is a következő gomb után, amikor megmozdult alatta az épület. Talán még arra a gondolatra volt ideje, hogy belássa, vesztett, aztán a két emelet közé sajtolódott, minden mással együtt.

Némán figyelték a monitoron pergő eseményeket, látták, amint az egész épület megmozdult, talán megemelkedett, majd szilánkjaira szakadva hullott szét a hatalmas kráter felett. Döbben-ten meredtek a lassan mindent ellepő por és füstrengetegre, és még akkor sem vették le szemüket a monitorról, amikor a közvetítés abbamaradt. Senki nem szólalt meg közülük, csak csendes neszezés hallatszott, és Tom laptopja kattant, amint lecsukta annak a tetejét.

- Mr. Hooren - szólította meg a pulpitusnál álló, mikrofonokkal elbástyázott öltönyös embert az első sorból egy riporter. - Minek köszönhető, hogy az Egyesült Államok önt küldte ide Koreába?

- Az Egyesült Államoknak érdeke mielőbb tisztázni ezt, az akár konfliktusokkal is fenyegető incidenst és egyfajta közvetítői szerepkört is betölteni a két Korea között.

- Nincs látogatása kapcsolatban azzal, hogy a robbantók a gyárat vírusok előállításával vádolták meg?

- Természetesen vizsgálatunk minden elérhető információra kiterjed, minden vonatkozását szeretnénk feltárni az ügynek, és szorosabb együttműködést szorgalmazunk az észak-koreai féllel is, de ez ügyben sajnos még nem sikerült előrelépünk, bár minden diplomáciai erőfeszítést megteszünk.

- Tudják, hogy kik követték el a merényletet? - tette fel a kérdést egy szőke riporternő.
 - Igen, előttünk már ismert volt a három végrehajtó személye, több éve körözés van ellenük érvényben, a világ több pontján végrehajtott számítógépes csalások kapcsán. Eddig egyedileg dolgoztak, így, csoportosan most hajtottak végre először akciót.
 - A BHG, mert ugye róluk van szó - folytatta a riporternő a kérdezést -, több ízben CIA információforrásra is hivatkozik, amikor dokumentumokkal igazolják a gyár valódi tevékenységét. Aligazgató úr, ezek a dokumentumok valósak?
 - A CIA vizsgálja a dokumentumok forrását, és eredetiségét. Sajnos részben legalábbis feltehető, hogy adatok kiszivároztatása, illetve eltulajdonítása áll az események hátterében, mindenesetre szervezetünk belső felülvizsgálatot hajt végre.
 - Aligazgató úr - szólalt fel egy koreai riporter - igaz-e, hogy ezeknek a bűnözőknek a körözését visszavonták?
 - Igen, valóban visszavontuk a körözéseket, egy különleges csoport felállításával és operatív módszerekkel kívánunk a nyomukra bukkanni, mert rendkívül veszélyes a tevékenységük az Egyesült Államokra nézve is.
 - Most ha odatelefonálok, és bemondom a címet, akkor segíték nekik az operatív módszereikhez? - fordult R2D2 Jokerhez, aki a TV távirányítójával játszott.
 - Igen, de akár te is összerittyenthetnél egy sajtótájékoztatót, mert úgy még egyszerűbb volna.
 - De azért nem semmi, hogy hivatalosan üldöznék minket, gyakorlatilag meg lassan ők lesznek a munkaadóink. Lehet, hogy tényleg meg lehet ezt szokni?
 - Miért is ne - tápáskodott fel a fotelból Joker, és kiballagott az erkélyre. Az óceán felől friss levegő érkezett, és a felhőtlen napsütésben csendesesen susogtak a parti pálmafák. - Mindenesetre ez tényleg egy egész jó kérés. Egy darabig szerintem jól elleszünk itt, nem, R2D2 barátom?
 - Ez az én kérésem, a tied a szomszédos. Téged csak azért esz át a fene ide, mert a te minibárodát már kiittad. És kikérem magamnak ezt a gúnynevet. Az én nevem... várj is, mi az én nevem - egy igazolványt túrt elő a zsebéből - ah, igen. Richard Brown.
- Nevettek.
- Hát tudod, azért Főnix se semmi, hogy ezt a dolgot így összelapátolta. Mit is mondott, hová ment?
 - Csak annyit mondott tegnap, hogy egy kis időre van szüksége, hogy rendbe szedje magát, és tudod, ha én is elvesztenék egy ilyen lányt! Egyébként ne csodálkozz, hogy nem emlékszel erre, mert te ekkor már az asztal alatt horkoltál, miután meguntad annak a csajnak a hajkurászását.
 - Óh, igen - kurjantott Joker - az klassz kis cica. Akkor megyünk ma este is a Holobo bárba, csak sikerül majd vele összejönnöm. Wow. Tényleg egész jó ez a balhé.

Lassan több mint fél év telt el az akció óta. Lassan alábbhagytak a kedélyek, a bizonyítékok mindenkit meggyőztek afelől, hogy mi volt a gyár valódi célja, bár ezt az észak-koreai kormányzat váltig tagadta. A BHG azóta elhíresült, de csend van körülötte, és mindenki arról pletykál, hogy készülnek valamire. Visszatértem Magyarországra, és az óta nem találom a helyemet. Hogy mióta? Nem tudom, Kia elvesztése teljesen céltalanná tett, miután a bosszú dühe kiteljesedett. Érzem, hogy lassan változnom kell, és lassan magamtól is megváltozok. Túl sokszor váltam céltalanná életemben, szinte minden három évben teljes fordulatot vesz sorsom, és azt hiszem, lassan ismét fordulóponthoz közeledek. Persze a CIA felajánlott egy „munkahelyet”, amit két társam azonnal el is fogadott, és - írják - már csak rám várnak, hogy a Joshua kartell kábítószeren szerzett pénzei eltévedhessenek a pénzmosás útvesztőiben. Vonz a terv, egy újabb intellektuális kihívás, csak előbb, csak előbb...

A korláton ült, a kis házikó előtt, a naplemente vöröslő fényeit nézte a fák felett. Egy kósza koraesti szellő söpört végig a domboldalon, a házba is belopózva, meglebbentve a laptop mellett a Berlinbe szóló repülőjegyet.

2000. május

Utószó, aminek vajmi kevés köze van a regényhez

Hazaérek, ruháim landolnak a sarokban ásitózó fotelban. Mivel leperegnek a kupac tetejéről, meg kell, hogy állapítsam, hogy mosni kellene. A laptop, amin egész nap dolgoztam, landol az asztal lábánál. Beesek a hűtőbe, majd egy félmozdulattal bekapcsolom a PC-t. Míg az magához tér, folytatom a táplálék utáni kutakodást, majd a gép elé roskadok. Klick-klick, majd a jellegzetes csicsergés után már a neten is vagyok. Kimért női hang közli, hogy „önnek postája érkezett”, így kattintok az ikonra, majd a letöltésre, mellette további három alkalmazást indítok. Átnézem a híreket, a free mail-eket, a topic-ok új hozzászólásait, közben a háttérben a gép a newsgroup-okat kezdi letölteni. Majd száz új bejegyzés, hmm. Akkor egy darabig még el fogok ma este is szöszölni. Saját leveleimre kerül sor, rákérdez a gép, hogy valóban továbbítani kívánom-e a csatolt fájlokat - naná, majd magamnak írtam - jól leokézem. Eddig minden békésen és megszokás szerint telt, amikor a tűzfal egy üzenete vágódik elé *az 128.1.89.80 címről BackDoor keresés érkezett*. Aha, ismét egy ifjú titán vagdalkozik a neten. Revansra fáradt vagyok, még utána sem nézek, hogy honnan érkezett a keresés, csak egyszerűen letiltom.

Persze, így egyszerű, hogy külön program figyeli az illegális hozzáférési kísérleteket, de joggal kérdezheted, hogy jól van, de mi van az én gépemmel, ahol nincs (illetve még nincs) ilyen program. És lehet, hogy a regényben felemlített adatlopásokra is legyintesz, mondván, hogy a fantáziám műve, de azért (csak Neked) megsúgom:

A dolog teljesen komoly.

A neves operációs rendszerek védelmi funkciói körülbelül olyan hatékonyak, mint egy, az erdőszéli gyümölcsös őrzésére állított térdig érő korhadtt kiskapu kora ősszel. A géped akár egy átjáróház forgalmát is produkálhatja egy hatékonyabb trójaival. Ez egy árulkodóprogram, ami kívülről irányítható, és - persze típusától függően - képes fájlok kimásolására (vö: lopására), a gép jelszavainak megváltoztatására, bizonyos kulcsszavak (lsd. pin, pasw, registry) felkutatására, és kimásolására, bios módosításra, resetre, vírustelepítésre. Ezek a programok csatolt fájlként érkeznek, például levélhez kapcsolva, szexoldalak fájljaival, vagy chat-elési „ajándékként”.

Hozzáteszem rögtön a trójai és tsa.-i nem a legveszedelmesebb internet átvágás, ez többnyire a wannabe crackerek játszótere. Persze, a jó terroristáknak is valahol el kell kezdeniük... És hogy mi a folytatás? Nos, a folytatásról csak keveset lehet hallani, és azt is inkább csak a bűnügyi beszámolókból. A Visa kártyákkal történő manipulációk és a primitív jelszavakat kitaláló hackerek/crackerek többnyire az emberi butaság impozáns hídján menetelnek át a védelmi rendszerek felett. Akkor, amikor a Visa kártyád számát kiadod a szex-site-okon, illetve amikor a munkahelyi jelszavad *lala, ubul, bizsu, en* szavak által körülírt halmazban található, akkor jelentős segítséget adsz fáradságos munkájukhoz. Kérdezheted azt, hogy jó, de honnan jönnek rá?

Rájönnek. A regény megírását nem kis részben inspirálta az a bevett kép, amikor a pattanásos tini öt billentyűleütéssel bejut a Pentagon komputerébe, hogy öt perc múlva egy távirányított nukleáris bombával vegyen elégtételt hön utált fizikatanárján. (Tényleg, miért utálja majd mindenki a fizikatanárokat?) Megkíséréltem rávilágítani, hogy a dolog nem ilyen egyszerű, emellett törekedtem arra, hogy az összes általam leírt megoldás a valóságban is kivitelezhető legyen. A jelszavakhoz hozzá lehet jutni úgy, ahogy leírtam, de lényegesen egyszerűbb, ha az

irodaház aulájában kérdőíveket osztogatsz ilyen kérdésekkel: - Hogy hívják kedvenc háziállatát?, Mi a beceneve?, - Mi az Ön beceneve?, - Hogy hívják csemetéit?, - Mi a kedvenc színe? A megválaszolt kérdések között már jó eséllyel lehet keresni jelszót. És ha jól kinevetted magadat a módszeren, elárulom, hogy már elsütött poén. Arról már nem is beszélek, hogy nézz végig egy irodát, és a monitorok szegélyére oda vannak skiccelve a jelszavak.... De ha ott nem találod, akkor nézd meg a telefirkált asztalvédő sarkán. Ezek után hiába fejlődik a technika, hiába jelennek meg a komplikáltabbnál komplikáltabb kódolások, hiszen az emberi tényező mindig ott marad, és a legszigorúbban őrzött rendszer gyenge pontja továbbra is a „tyutyuka” jelszó marad.

Most, mielőtt még kiszaggatnád a modemed csatlakozóját, és átharapnád a hálózati vezetéket, folytatom. Teljes biztonság nincs a számítástechnikában (sem), mert a teljesen biztonságos rendszer teljesen használhatatlan is egyben. Biztonságra viszont törekedni kell. Vedd saját kezedbe adataid védelmét, ugyanis egy minimális szintű paranoia ezen a területen csak hasznodra válhat.

- Válaszd meg jól a jelszavaidat, és időnként cseréld le őket. A legjobb, ha nem értelmes szó az, és számokat (esetleg írásjeleket) is tartalmaz.
- Ne használj mindenütt azonos jelszót.
- Ha már a neten a kártyáddal akarsz fizetni, akkor válts ki e célból külön kártyát és tartsd alacsonyan az egyenlegét, de legalábbis limitáld a napi levételt.
- Telepíts a gépedre tűzfalat, vagy egyéb megtevesztőprogramot, és figyeld a neten felbukkanó híreket.
- Tölts le a netről vírus- és trójai-irtó programokat, és rendszeresen ellenőrizd a gépedet.
- Ha van profi számítógépes ismerősöd (és Te nem vagy profi), kérd meg néha, hogy nézze át a gépedet, és installáljon egy tűzfalat. Ha nem tudja, hogy ezt hogy kell csinálni, akkor kezd előlről az előző mondatot. Ha igazán profi, tudja, akkor egy pár óra alatt legyűri az egészet, és pár sörrel megváltható munkája. (Hölgyeknek többnyire külön kedvezmény jár.)

Ennél többre magánszemélyként nincs szükség, ugyanis a védekezésre fordított energia (pénz, idő) azért legyen arányban a megvédendő információ értékével. Ugyanis, aki nagyon akarja, az így is, úgy is hozzá fog jutni a titkaidhoz...

Utóirat (PS):

A gepemen a hejesirasellenorzo nem mukod ik. Talan mar rajottel.

xsany